ทางการเรียกพวกเขาว่า กบฏ แต่สำหรับพวกเขา...

...ข้าฯคือ

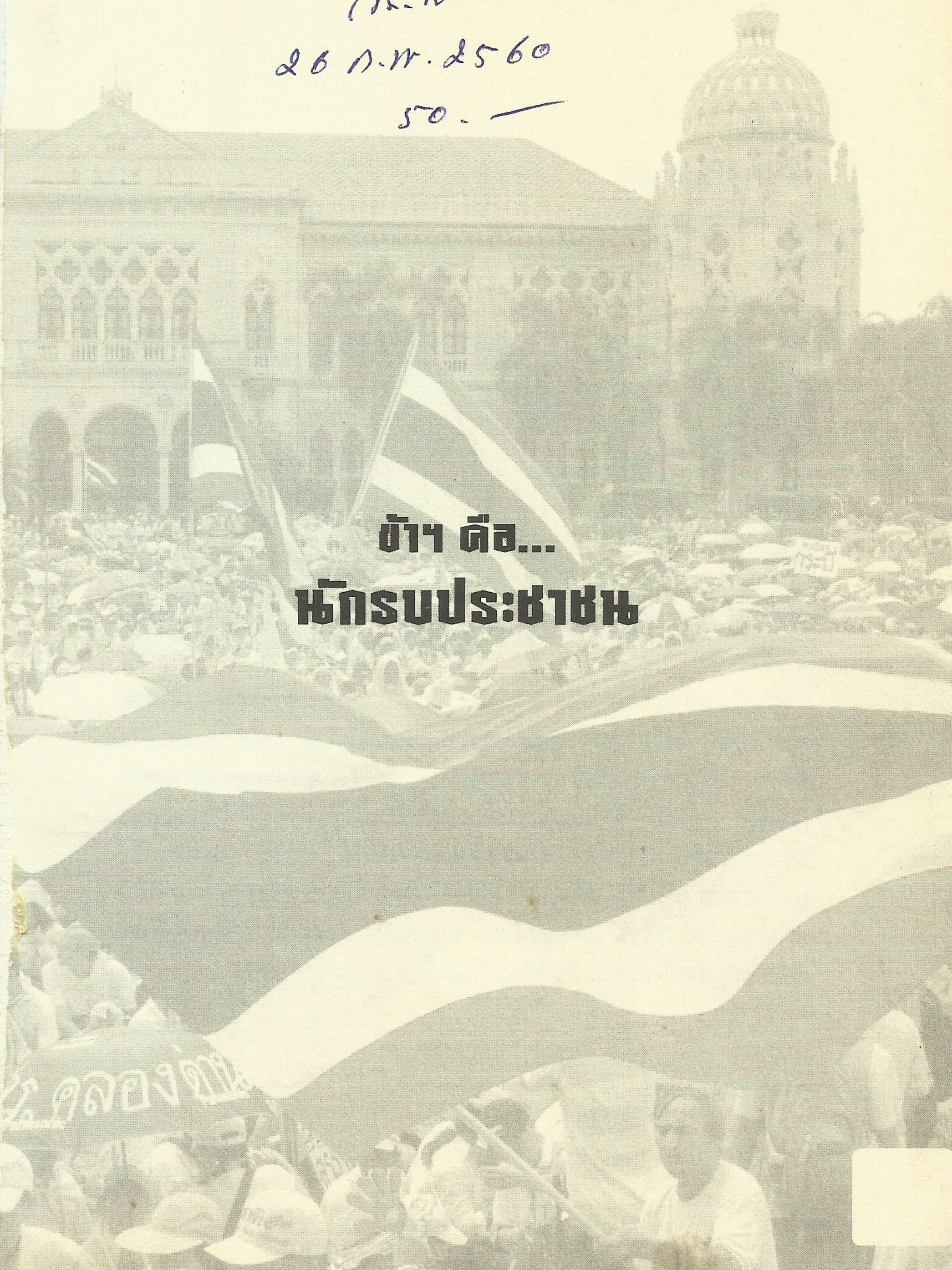
นักรบ ประชาชน กู้ชาติ

เกิดธรรม ทรงไทย

ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์
ม.ค.
26 ก.พ. 2560
50.-

ข้าฯ คือ...
นักรบประชาชน

ข้าฯคือ...

นักรบประชาชน

โดย : เทิดธรรม ทรงไทย

ISBN : 978-974-319-527-3

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : กันยายน ๒๕๕๑

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย :

สำนักพิมพ์กรีน-ปัญญาญาณ

ในเครือกลุ่มบริษัทกรีน-มัลติมิเดีย

๕๐/๓๓ ม.๕ ถ.ประชาราษฎร์สาย ๑ ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐

โทร. : ๐-๒๕๒๕-๔๒๔๒ # ๒๐๙-๒๑๐ แฟกซ์ : ๐-๒๕๒๕-๔๗๖๔

website : www.gppbook.com

e-mail : fromgreeneditor@gmail.com

บรรณาธิการอำนวยการ สนธิญาณ ชื่นฤทัยในธรรม **รองบรรณาธิการอำนวยการ** โกศล โพธิ์สุวรรณ **ผู้ช่วยบรรณาธิการอำนวยการ** เอกชัย ชัยเชิดชูกิจ พิพัทธ์ ชนะสงคราม **ที่ปรึกษา** ภิรมย์ศักดิ์ สาสุนีย์ **ผู้อำนวยการฝ่ายธุรกิจ** ศักดิ์ศรี บุญรังศรี **ผู้อำนวยการฝ่ายผลิต** อนิรุทธ์ สุวคันธกุล **บรรณาธิการบริหาร** เวทิน ชาติกุล **หัวหน้ากองบรรณาธิการ** มาโนช เชยประเสริฐ **บรรณาธิการ** สุวิชา สุชีวคุปต์ ไญยิกา เสือขำ **กองบรรณาธิการ** อาทิตย์ เกรียงทองกุล ณัฐวุฒิ แจ๊ดสูงเนิน **ปก/รูปเล่ม** พนม ลอสี **พิสูจน์อักษร** โชติกา บุญรังศรี **พิมพ์ที่** พิมพ์ดีการพิมพ์ โทร. ๐-๒๙๑๙-๑๔๘๑

ราคา ๑๖๐ บาท

คำนำสำนักพิมพ์

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ได้ยุติบทบาทลงเมื่อเกิดรัฐประหารโดยคณะ คมช. และในช่วงของรัฐบาล "ขิงแก่" นั้น แม้พันธมิตรฯ อาจจะออกมาติติงรัฐบาลบ้าง แต่ก็ไม่ได้ออกมาเคลื่อนไหวใดๆ อย่างเป็นรูปธรรม

พลันที่รัฐบาล "ขิงแก่" เดินออกจากทำเนียบแบบ "เตะปี๊บไม่ดัง" และพรรค "พลังประชาชน" โดยการนำของนายสมัคร สุนทรเวช ได้คะแนนเสียงข้างมากสามารถจัดตั้งรัฐบาล ที่พวกตนกล่าวว่าเป็นประชาธิปไตยที่มาจากการเลือกตั้งได้นั้น เสียงของพันธมิตรฯ ก็ดังกระหึ่มอีกครั้ง ณ ท้องถนนราชดำเนิน!

มาคราวนี้พันธมิตรฯ พุ่งเป้าไปที่การขับไล่ "รัฐบาลหุ่นเชิด" ของนายกฯ สมัคร ซึ่งพวกเขาเชื่อว่า ตั้งขึ้นเพื่อฟอกผิดให้กับอดีตนายกฯ ทักษิณ

การเคลื่อนไหวในคำรบสองนั้น หากเปรียบเป็นหนัง ก็เป็นดั่งภาพต่อเนื่องของฟิล์มที่ถูกหั่นขาดตั้งแต่รัฐประหารของคณะ คมช. แต่การ

กลับมาในครั้งนี้ มาพร้อมกับการลั่นกลองศึกที่หนักหน่วงเผ็ดร้อน สมน้ำสมเนื้อกับคู่ปรับนายกฯ ฝีปากกล้าและเกรี้ยวกราดอย่าง สมัคร สุนทรเวช

๗ เดือนแห่งการต่อสู้ ตั้งแต่ประเด็น "แก้รัฐธรรมนูญ" "จาบจ้วงสถาบันฯ" และ "เขาพระวิหาร" สิ่งที่พันธมิตรฯ นำมาขับเคลื่อน ล้วนแล้วแต่สร้างความบอบช้ำ สะเทือนซาง ให้แก่รัฐบาลได้ทั้งสิ้น

ฝั่งรัฐบาลเองก็ไม่น้อยหน้า ก่อนที่จะหมดสภาพก็ปล่อยให้ ๕ แกนนำ ๑ ผู้ประสานงาน และอีก ๓ หัวขบวน ถูกหมายจับข้อหากบฏซึ่งโทษนั้นถึงประหาร!

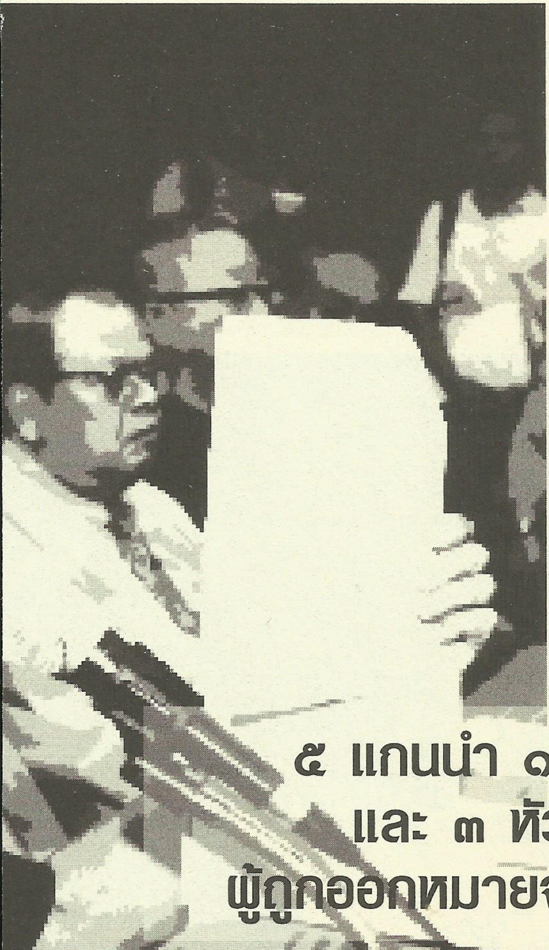
ในหนังสือเล่มนี้ ไม่ได้บรรยายฉากของการสัประยุทธ์ที่เกิดขึ้น แต่ได้โฟกัสไปที่ฉากชีวิตของพันธมิตรฯ แต่ละคนก่อนที่จะก้าวออกมา "ทำสงครามครั้งสุดท้าย" ตั้งแต่หัวขบวนแกนนำ จนถึงกองหนุน ตลอดจนเหล่าศิลปินต่างๆ ที่ช่วยออกมาสร้างสีสัน และคลายความตึงเครียดระหว่างการต่อสู้

ทางสำนักพิมพ์ เพียงหวังว่าท่านจะได้มีข้อมูลรอบด้าน ในการตัดสินใจว่า ระหว่าง "กบฏ" กับ "นักรบประชาชน" ท่านจะเรียกพวกเขาเหล่านั้น ว่าอย่างไร

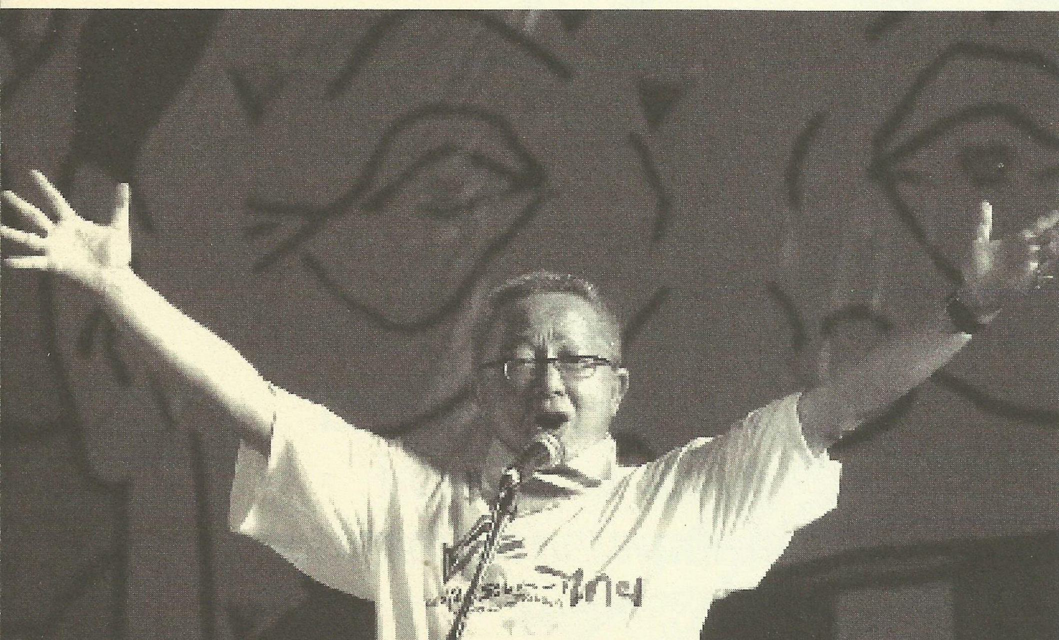
สำนักพิมพ์กรีน-ปัญญาญาณ

สารบัญ

๕ แกนนำ ๑ ประสาน และ ๓ หัวขบวน ผู้ถูกออกหมายจับข้อหากบฏ

ไทย

สนธิ ลิ้มทองกุล

"กลัวจนกล้า...ตายเป็นตาย เจ๊งเป็นเจ๊ง...อีกครั้ง"

>> ย้อนอดีต

หากยังจำกันได้...ห้วงปี ๒๕๔๘ นับตั้งแต่รายการเมืองไทยรายสัปดาห์ที่ดำเนินรายการโดย "สนธิ ลิ้มทองกุล" และ "สโรชา พรอุดมศักดิ์" แพร่ภาพออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๙ อ.ส.ม.ท.ทุกวันศุกร์ เวลา ๒๒.๐๐ น. ถูกถอดถอนจากผังแบบฟ้าผ่า (๑๕ กันยายน ๒๕๔๘) ด้วยเหตุผลที่ "มิ่งขวัญ แสงสุวรรณ" ผู้อำนวยการ อ.ส.ม.ท. (ขณะนั้น) แถลงอ้างจากผลการประชุมมติบอร์ด อ.ส.ม.ท. โดยนำรายการสารคดีมาออกอากาศแทน ว่ามาจากสาเหตุที่รายการมีการพาดพิงบุคคลต่างๆ มีคดีความหลายเรื่องโดยเฉพาะเนื้อหาการออกอากาศเมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๙ ที่มีการพูดถึงปัญหาการแต่งตั้งสมเด็จพระสังฆราช และวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องพระราชอำนาจจากหนังสือพระราชอำนาจ

เรื่องราวความเคลื่อนไหวและประวัติความเป็นมาของ "สนธิ" ถูก

บันทึกเป็นประวัติศาสตร์บางตอน ไว้ในหลายเว็บไซต์ระบุว่า ในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๔๘ หลังจากที่ทางช่อง ๙ อ.ส.ม.ท.ระงับรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ และถูกฟ้องร้องโดยอดีตนายกรัฐมนตรี "ทักษิณ ชินวัตร" ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา เป็นจำนวนเงินรวม ๒,๐๐๐ ล้านบาท ด้วยข้อหาหมิ่นประมาทและดูหมิ่น เพื่อให้หยุดกล่าวพาดพิงถึงการคอร์รัปชั่นของรัฐบาล แต่กระนั้น "สนธิ" ก็ยังได้จัดรายการของตนเองขึ้นมาใหม่ในชื่อว่า "เมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร" โดยจัดเป็นเวทีนอกสถานที่ ณ หอประชุมเล็ก และหอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และลุมพินีสถาน เวทีลีลาศ สวนลุมพินี ทุกคืนวันศุกร์

โดยเนื้อหาของรายการเปลี่ยนไปจากเดิม เป็นการกล่าวถึงการคอร์รัปชั่นของนายกรัฐมนตรี รัฐบาล และเครือญาติมิตร เพียงอย่างเดียว ภายใต้สโลแกน "เราจะสู้เพื่อในหลวง" "ถวายคืนพระราชอำนาจ" และ "ขอเป็นยามเฝ้าแผ่นดิน" ทำให้มีผู้สนใจเข้าชมรายการเป็นจำนวนมาก

รายการเมืองไทยรายสัปดาห์ของ "สนธิ" และทีมงานยังได้เก็บข้อมูลบทสนทนาในรายการที่ผ่านมาทั้งหมด รวมทั้งเสียงบันทึกรายการด้วยระบบออนไลน์รวบรวมไว้ในเว็บไซต์หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ทำให้ผู้คนเข้าเว็บไซต์เพิ่มขึ้นประมาณเกือบสองเท่า จากประมาณ ๘๐,๐๐๐ คน เป็น ๑๕๐,๐๐๐ คนต่อวัน นอกจากนี้ได้มีการแจกฟรีซีดีบันทึกเสียงจากรายการที่ผ่านมา ให้แก่ประชาชนทั่วไป ที่บริเวณหน้าวัดพระแก้วและบริเวณต่างๆ ในเกาะรัตนโกสินทร์

ปรากฏการณ์ "สนธิ" ได้กลายเป็นทั้งกรณีศึกษาและเป็นทั้งกรณีตัวอย่างทั้งในแวดวง "สื่อมวลชน" และภาคประชาชน รวมถึงกลไกแห่งกระบวนการตรวจสอบการทุจริตคอร์รัปชั่น จากบรรดาข้อมูลที่เขานำมาวางระเบิดผ่านรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ ของเขาในทุกวันศุกร์นับตั้งแต่

กลางเดือนกันยายน ๒๕๔๘ เป็นต้นมาจนข้ามปีมาร้อนแรงด้วยอุณหภูมิร้อนของแนวร่วมมากมาย กระทั่งเกิดอุบัติการณ์เดินขบวนไปพังประตูรั้วทำเนียบรัฐบาลที่ฝ่ายรัฐยอมรับว่าประเมินผิดพลาดเมื่อวันศุกร์ที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๙ และความร้อนเร่าจากการปะทะระหว่างม็อบ "สนธิ" และม็อบก่อกวนที่เขาบอกว่าเป็นคนของ "ยงยุทธ ติยะไพรัช" อดีตรัฐมนตรีกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติฯ กระทำการปาระเบิดประทัดเข้าไปในฝูงชนที่มาฟังรายการ ทำให้มีผู้บาดเจ็บหลายรายในระหว่างการจัดรายการเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจรครั้งที่ ๑๕ เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๔๙ ก่อนจะมาถึงปรากฏการณ์รวมตัวครั้งใหญ่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ที่ "สนธิ" ประกาศปลุกม็อบจำนวนแสนออกมาชุมนุมที่ท้องสนามหลวงเพื่อขับไล่อดีตนายกฯ ที่ชื่อ "ทักษิณ ชินวัตร"

"ปรากฏการณ์สนธิ" กลายเป็นเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกในประวัติศาสตร์การเมืองไทย ถึงความตื่นตัวของประชาชน จากข้อมูลที่มีการเปิดผ่าน "สนธิ" ในทุกวันศุกร์ และกิจกรรมการเคลื่อนไหวของเขาและคณะ ที่มีประชาชนจำนวนมากคอยติดตาม ขณะที่มีผู้คนหลายฝ่ายหลายวงการ ทั้งการเมือง และภาคเอกชนองค์กรประชาชน ที่เข้ามาร่วมเคลื่อนไหวกับ "สนธิ" จนกระทั่งกลายเป็นแนวร่วม "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" ในที่สุด

ดังนั้นการศึกษาถึงตัวตน ความเป็น "สนธิ" จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจเช่นกัน คนๆ หนึ่ง ทำไมถึงกล้าออกมาชนกับอดีตนายกฯ ที่ทรงอิทธิพลกุมสภาพอำนาจการเมืองไว้อย่างเบ็ดเสร็จและมีฐานเสียงที่เข้มแข็งไม่ต่ำกว่า ๑๙ ล้านเสียงที่รองรับ อย่าง "ทักษิณ" ทำไมเขาถึงไม่ย่นย่อหรือทดท้อในการเคลื่อนไหว อะไรเป็นเหตุผลสำคัญ เขาเป็นคนอย่างไร กระบวนคิดหรือพื้นฐานทางความคิด ทางการเมืองประเทศไทยของเขานับแต่อดีต

จนถึงปัจจุบันเป็นอย่างไรและเขาเป็นใครกันแน่ ระหว่าง "นายทุนสื่อ" ผู้ขับเคลื่อนเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจ ดังที่คนบางกลุ่มตั้งข้อสงสัย หรือ "คนข่าว" ผู้มีอุดมการณ์แท้

>> สนธิ ลิ้มทองกุล เป็นใคร...!!

แน่นอนเขาอาจไม่ใช่เป็นหนึ่งหรือก่อเกิดจากในกลุ่ม "ชมรมคนรู้ทันทักษิณ" ที่ปรากฏการขับเคลื่อนอย่างเด่นชัดเมื่อปลายๆ สมัยรัฐบาล "ทักษิณ ๑" แน่ เพราะคราวกระโน้นเขายังมีทัศนะที่เป็นบวกอย่างยิ่งกับ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ...แต่ภายหลังแล้ว ดูเหมือนว่าทั้งทัศนะและอาการการขับเคลื่อนที่สำแดงมาตลอด ๑๕-๑๖ ยก ของรายการเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร ของ "สนธิ" พร้อมๆ กับพิธีกรคู่ขวัญ "สโรชา พรอุดมศักดิ์" ที่ปลุกเร้า "มวลชน" คนชั้นกลาง จากกลางกรุง สู่หัวเมืองใหญ่ เรือนหมื่นเรือนแสน ให้ขับไล่ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ดูจะเด่นชัดอยู่แล้วว่าเขาได้เข้ามาเป็นหนึ่งในผู้คนที่ "เกลียดทักษิณ" เต็มตัวแล้ว

สำหรับ "สนธิ ลิ้มทองกุล" หรือคนๆ เดียวกับ "พายัพ พนาสุวรรณ" สมญาแฝงและเสียงที่ซ่อนเร้นตัวตนของผู้จัดรายการ "คารวะแผ่นดิน" ใน เอฟเอ็ม 97.5 MHz. ช่วงค่ำๆ ที่โด่งดัง เพราะข้อมูลที่ถ่ายทอดผ่านเสียงที่ถูกบีบอัดให้ยืดยานคางโดยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ให้จำไม่ได้ ล้วนแล้วแต่มุ่งขย่มเขย่ารัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ในสมัยนั้นโดยเฉพาะ รมว.คลังที่ชื่อ "ธารินทร์ นิมมานเหมินทร์" อย่างรุนแรง!

>> จาก "คนข่าว" สู่แกนนำม็อบ

"สนธิ ลิ้มทองกุล" ในกระบวนการรับรู้และที่ปรากฏเป็นข้อมูลที่

เปิดเผยโดยทั่วไป เป็นนักหนังสือพิมพ์ นักเขียน ผู้ก่อตั้งและเจ้าของหนังสือพิมพ์ในเครือผู้จัดการ ผู้ดำเนินรายการกลางแจ้งเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร และเคยเป็นผู้ดำเนินรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ทางช่อง ๙ อ.ส.ม.ท.ก่อนที่ถูกระงับการถ่ายทอดเนื่องจากการกล่าวถึงพระราชอำนาจ และการคอร์รัปชั่นของรัฐบาลในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๔๘

มีการบันทึกไว้ด้วยว่า ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ สนธิได้เขียนข่าวทำนายว่าเงินดอลลาร์สหรัฐจะตกต่ำในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ พร้อมทั้งสนับสนุนให้ลดการส่งออก และขณะเดียวกันแนะนำให้ผู้คนลงทุนด้วยการซื้อทองสะสมไว้

>> พหูสูต ดีกรีเมืองนอกพ่วงท้ายเพียบ

ประวัติการศึกษาอย่างเป็นทางการที่มีการเปิดเผยและบันทึกไว้ของสนธิ ระบุว่า เขาศึกษาปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ลอสแองเจลีส (ยูซีแอลเอ) เมืองลอสแองเจลีส รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา และศึกษาปริญญาโท สาขาประวัติศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยยูทาห์สเตท เมืองโลแกน รัฐยูทาห์ ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาอักษรศาสตร์ ที่วิทยาลัยฮาร์ตวิคก์ เมืองโอนีโอนตา รัฐนิวยอร์ก และได้รับปริญญาสาขาประวัติศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในจังหวัดเชียงใหม่ ภายหลังจบการศึกษาได้ศึกษาต่อ MBA ที่ประเทศออสเตรเลีย

โดยสนธิได้บริจาคเงินสร้าง The Sondhi Limthongkul Center for Interdependence (The S.L. Center for Interdependence) ให้แก่วิทยาลัยฮาร์ตวิคก์ด้วย

>> ฝันร้าย ด.ช.สนธิ พ่อล้มละลาย

จากปากของ "สนธิ" เองที่เล่าไว้ในหนังสือ "ต้องแพ้เสียก่อน จึงจะชนะได้" เล่าถึงสมัยวัยเด็กของตัวเองเมื่อ ๕๘ ปีที่แล้วนับแต่ลืมตาดูโลก (พ.ศ. ๒๔๙๐) เท่าที่เขาจำความได้สมัยที่เขายังเล็ก ๕-๖ ขวบ ที่บ้านครอบครัวมีฐานะค่อนข้างดี ที่บ้านเคยมีรถเก๋งคันโต อย่างไรก็ตาม สิ่งที่จดจำได้กับความไม่แน่นอนอันฝังใจในวัยเด็กกระทั่งเมื่อเติบใหญ่เส้นทางของเขาก็มีโอกาสเผชิญหน้ากับมัน คือ ความไม่แน่นอนของชีวิต โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงกะทันหันที่เกิดขึ้นกับสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัว

"ด.ช.สนธิ ลิ้มทองกุล" วัย ๑๐ ขวบ เป็นบุตรชายของคุณพ่อวิเชียร และคุณแม่ไชย้ง ลิ้มทองกุล ที่ครอบครัวมีฐานะร่ำรวยสามารถส่งลูกเรียนโรงเรียนประจำที่อัสสัมชัญศรีราชา แต่ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เมื่อปิดเทอมกลับมาบ้าน เจอกับการล่มสลายทางธุรกิจของหัวเรือใหญ่ คุณพ่อล้มละลายจากการค้าไม้ ทำให้ครอบครัวที่เคยมีทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่เขาจำความได้ สมัยปี พ.ศ. ๒๔๙๕-๒๔๙๖ ที่บ้านเคยมีรถเก๋งคันโต แต่อยู่ๆ เกิดประสบกับชะตากรรมล้มละลายของกิจการขึ้นมา เพราะคุณพ่อเป็น "นักธุรกิจสัมปทาน" ไม้ซุงที่ล่องจากแม่น้ำปิง วัง ยม น่าน มาที่ปากน้ำโพ ซึ่งสมัยนั้นมีมูลค่าประมาณ ๒๐ ล้านบาท เทียบกับสมัยนี้มูลค่าประมาณพันล้านบาท

>> ฝังใจเผด็จการ "จอมพล"

ความเป็นนักธุรกิจที่ทำสัมปทานไม้ แน่นอนย่อมมีความเกี่ยวข้องกับอำนาจการเมือง การทหาร ที่คุมกลไกผลประโยชน์ทั้งหลายทั้งปวงจาก

บรรดาทรัพยากรทั้งหลายของประเทศไทยในสมัยนั้น ทำให้คุณพ่อของ "สนธิ" จำเป็นต้องมีความผูกพันกับกลุ่มผู้มีอิทธิพลระดับประเทศอย่าง "พล.ต.อ.เผ่า ศรียานนท์" และ "จอมพลผิน ชุณหะวัณ" ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ทำการปฏิวัติ เกิดการเปลี่ยนแปลงอำนาจ แน่นอนย่อมเกิดผลกระทบกับบรรดาผู้ให้การสนับสนุนในกลุ่มอำนาจเดิม จึงทำให้กิจการการค้าของพ่อได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงขึ้นถึงขั้นล้มละลาย

"สนธิ" เล่าไว้ว่า พ่อของเขาออกอาการรับไม่ได้อย่างรุนแรงกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากกิจการที่ล้มละลาย ทำให้เกิดผลกระทบกระเทือนทางจิตใจแม่ ซึ่งมีเชื้อสายชาวจีนไหหลำมีการศึกษาที่สูงในเมืองจีน จนต้องลุกขึ้นมาฮึดสู้เพื่อครอบครัว โดยไปซื้อหม้อมาต้มกาแฟขายเพื่อส่งให้ลูกๆ เรียนในโรงเรียนดีๆ ทั้งตัวเขาและน้องชายคนเล็กเรียนอัสสัมชัญ ส่วนน้องสาวเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

>> เป็นเด็กขายกาแฟเหมือน "ทักษิณ"

น่าสนใจว่าชีวิตในวัยเด็กของ "สนธิ" มีส่วนคล้ายกับ "พ.ต.ท.ทักษิณ" คู่ต่อสู้หลักทางการเมืองอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะกับการเป็นครอบครัวชาวจีนมาตั้งรกรากในเมืองไทย ด้วยรากฐานที่เข้มแข็งทางเศรษฐกิจของครอบครัว กับการล้มลุกคลุกคลานต่อสู้ของผู้นำครอบครัวอันฉุดดึงให้สมาชิกครอบครัวโดยเฉพาะลูกๆ ต้องลุกขึ้นมาต่อสู้ไปพร้อมๆ กับพ่อแม่ โดยเฉพาะในเรื่องของการชงกาแฟขาย หากจำได้อดีตนายกฯ ประเทศไทยที่ชื่อ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ก็เคยทำมาแล้วสมัยวัยเด็กเช่นเดียวกับ "สนธิ" ที่จำความได้ว่าแม่ลุกขึ้นมาต่อสู้หลังจากพ่อล้ม หรือแม้

กระทั่งเรื่องราวของอิทธิพลแห่งอำนาจรัฐบาลเผด็จการทหารที่ยุคสมัยของทั้ง "ทักษิณ" และ "สนธิ" ในวัยเด็กยังพอจดจำความได้บ้าง และแน่นอนมันเป็นพลังให้เขาต่อสู้ด้วยลำแข้งฝ่าฟันกับสารพัดอำนาจรัฐศักดินา ด้วยลีลาลองผิดลองถูกกระทั่งเติบโตเป็นอย่างที่เห็นในปัจจุบัน

>> "ด.ช.โต" สอบตก ม.๗ อัสสัมชัญ

กระนั้นบทดำเนินของ "สนธิ" หรือ "ด.ช.โต" ในวัยเด็กนั้นเต็มไปด้วยส่วนผสมหลายประการที่คล้ายกับสภาพการณ์ของตัวเขาในสถานการณ์ปัจจุบัน ดังที่เขาเล่าไว้ในหนังสือเล่มเดียวกันว่า การเรียนที่อัสสัมชัญ เขาจบ ม.๗ ด้วยคะแนนอันดับสุดท้าย ๔๙.๕ ทำให้เขาต้องออกจากอัสสัมชัญศรีราชา แต่ด้วยโชคของเขาที่บังเอิญเป็นนักกีฬารักบี้ของโรงเรียน ทำให้รองอธิการฯ ไปคุยกับอธิการ ให้ช่วยปัดเศษ ๐.๕% ให้ทำให้เขาจบ ม.๗ จากอัสสัมชัญศรีราชาด้วยคะแนน ๕๐% และภายหลังจบ ม.๘ ด้วยคะแนนติดบอร์ด ที่โรงเรียนอำนวยศิลป์ ชีวิตของ ด.ช.โต หรือนายโต สมัยนั้นบิดามีความต้องการให้เป็นหมอ แต่เจ้าตัวบอกว่าไม่ชอบ จึงเกิดวีรกรรมหลอกพ่อว่าสอบข้อเขียนหมอได้ แต่ตกสัมภาษณ์ ทั้งที่ความจริงแล้วสอบผ่านข้อเขียนจริง แต่ไม่ยอมไปสอบสัมภาษณ์ในที่สุดพ่อเลยส่งให้ไปเรียนต่อที่เมืองจีน

>> สอบตกหมอพ่อส่งไปเรียนจีน

หลังจากจบมัธยมปลาย และจงใจสอบหมอไม่ได้ สนธิถูกพ่อส่งให้ไปเรียนต่อที่ไต้หวัน ด้วยความที่พ่อเป็น "ก๊กมินตั๋ง" ซึ่งเป็นศัตรูสำคัญของรัฐบาลจีน ทำให้เขาไม่สามารถเข้าไปเรียนในมหานครปักกิ่งของจีนได้

เลยถูกส่งไปเรียนที่มหาวิทยาลัยไถต้า ของไต้หวัน (National Taiwan University) ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งที่นั่นในระยะเวลา ๑ ปี "สนธิ" ได้ภาษาพูด ฟังภาษาจีนกลับมาและด้วยภาษาที่เขาได้มาจากมหาวิทยาลัยแห่งนี้เองที่ทำให้ "สนธิ" ขยายโลกทัศน์ของเขาสู่กระแสลมตะวันออก และตกผลึกกับความคิด ในยุคสมัยปัจจุบันที่กระแสลมตะวันออกกำลังพัดแรงจนทำให้มังกรจีนประเทศมหาอำนาจแห่งซีกโลกตะวันออกกำลังตื่นจากการหลับใหล หลังจากตะวันตกเริ่มแผ่ว ทำให้เขาได้เปรียบใครต่อใครเมื่อเดินทางไปปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ หรือกวางโจว

>> จากลมตะวันออกสู่ตะวันตก

จะว่าไปแล้ววิถีแห่ง "สนธิ" ในวันที่กำลังเรียนและรู้กับการท่องโลกกว้างเมื่อ ๔๐ ปีที่แล้ว ไม่ต่างไปจากกฎแห่งการศึกษาในตำราพิชัยสงครามที่ว่าหากจะ "รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง" จำเป็นยิ่งที่จะต้อง "รู้เขา รู้เรา" เพราะ ๑ ขวบปีที่ร่ำเรียนจนได้มาซึ่งภาษาที่สื่อถึงการศึกษาไปสู่รากเหง้าวิถีของผู้คนในฟากฝั่ง "ลมตะวันออก" หรือเอเชีย โดยมีจีนเป็นใจกลางของประเด็น เรื่องราวที่แม้เขาจะบอกว่า ๑ ปี ในไต้หวันไม่ได้อะไรนอกจากภาษาพูด และความสามารถในการท่องราตรี ตลอดจนความรักของวัยรุ่นกับสาวเซี่ยงไฮ้ ซึ่งมันทำให้เขารู้จักคนเซี่ยงไฮ้ดีจนถึงทุกวันนี้ก็ตาม...

ในปีถัดจากนั้น "สนธิ" ได้เดินทางไปศึกษาต่อในซีกของ "ลมตะวันตก" และใช้เวลาถึง ๙ ปีในสหรัฐเพื่อศึกษาหาความรู้ โดยเลือกศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียลอสแองเจลีส (ยูซีแอลเอ) เมืองลอสแองเจลีส รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา และศึกษาปริญญาโทสาขาประวัติศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัย

ยูทาห์สเตท เมืองโลแกน รัฐยูทาห์ ที่ต่อมาภายหลัง "สนธิ" ยังได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาอักษรศาสตร์ที่วิทยาลัยฮาร์ตวิคก์ เมืองโอนีโอนตา รัฐนิวยอร์ก อีกด้วย

>> การปูรากฐานของนักบุกเบิก

ด้วยรากแก่นแห่งการศึกษาของ "สนธิ" ผนวกกับการเลือกที่จะศึกษาด้านวิชาประวัติศาสตร์ ทำให้กระบวนคิดของเขามีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงวิถีความเป็นมาของมหาอำนาจซีกโลกตะวันตก ที่เติบโตเป็นอารยะโดยวิธีการแบ่งแยกช่วงชิงดินแดนในยุคล่าอาณานิคมด้วยกำลังพัฒนาสู่การรุกล้ำอธิปไตย สู่ยุคการแทรกแซงกิจการภายในประเทศต่างๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม และการล่าอาณานิคมทางเศรษฐกิจ

ขณะเดียวกันเขาก็เข้าใจและอ่านออกถึงวิถีแห่ง "มังกรตะวันออก" นับตั้งแต่ก่อนจะตื่นจากการหลับใหล โดยจะพบว่า "สนธิ" มักจะพร่ำบอกผ่านสื่อของเขาเสมอว่า ให้จับตาจีน โดยเขาฟันธงว่า อีกไม่เกิน ๑๐ ปีข้างหน้า เศรษฐกิจของจีนจะใหญ่เป็น ๑ ใน ๓ ของโลก คือ อเมริกา ญี่ปุ่น และจีน โดยเศรษฐกิจของจีนที่มีขนาดประชากรกว่า ๑,๒๐๐ ล้านคน จะใหญ่กว่าญี่ปุ่นในอนาคต ซึ่งความรู้ทั้งเรื่องเศรษฐกิจและการลงทุน รวมถึงสายสัมพันธ์และการทำธุรกิจของ "สนธิ" ในจีนจนถึงปัจจุบันเป็นสิ่งการันตีได้ดีถึงความลึกซึ้งในวิถีแห่งตะวันออกของเขา ที่วางรากฐานไว้จนแน่น

>> เจงกิสข่าน เอเชีย!!??

ความไม่ธรรมดาของ "สนธิ ลิ้มทองกุล" ที่ประกาศตนเป็น "ศัตรู" คู่ต่อสู้ "อัศวินคลื่นลูกที่สาม" นาม "ทักษิณ ชินวัตร" ความจริงแล้วก็ไม่

ธรรมดาจริงๆ นั่นแหละ หากใครได้รู้ว่า กว่าจะมาถึงวันนี้ของเขาผู้นี้บุกเบิกและต่อสู้กับอะไรมาบ้าง

ด้วยความเข้าใจอันลึกซึ้งในโลกตะวันตกและตะวันออก ได้ให้สัมภาษณ์กับผู้สื่อข่าวอาวุโส อเลยันโดร เรเยส ในโอกาสที่คนไทยอย่าง "สนธิ" ออกหนังสือพิมพ์ธุรกิจระดับภูมิภาค Asia Time เกาะฮ่องกง เมื่อหลายปีก่อน "สนธิ" กล้าที่จะบอกว่า เมื่อเขาจะตายก็จะตายเป็นฐานะของนักบุกเบิก ในฐานะของชาวเอเชียคนแรกที่ลุกขึ้น และต่อสู้กับการกดขี่ของชาติตะวันตก

อะไรคือข้อพิสูจน์!! กับคำพูดนั้น ราวเดือนสิงหาคม ๒๕๓๖ Advertising Age คัดเลือก ๔๐ นักการตลาดดีเด่นของโลก ผู้มีวิสัยทัศน์ในการผลักดันสินค้าหรือบริการให้มีความแตกต่างและโดดเด่นในตลาด มีการบันทึกไว้ว่า "สนธิ ลิ้มทองกุล" ผู้ประกอบการชาวไทยที่กำลังจะเป็น "รูเพิร์ต เมอร์ดอก แห่งเอเชียแปซิฟิก" คือหนึ่งในนั้นในฐานะเจ้าของสิ่งพิมพ์ที่แพร่หลายใน ๓ ทวีป โดยเฉพาะย่านแปซิฟิก

ถัดจากนั้น ๒๙ กันยายน ปีเดียวกัน Asian Wall Street Journal นำเรื่องของ "สนธิ ลิ้มทองกุล" ขึ้นหน้า ๑ ระบุว่า เขาเป็นนักเสี่ยงที่มีความมุ่งหมายจะก้าวสู่ระดับโลก ขณะเดียวกันก็คำนึงถึงความต้องการของท้องถิ่นด้วย...โดยอนาคตของเขาอยู่ที่การเสนอข่าวสารที่กระทบต่อคนเอเชีย ในภาษาของพวกเขาเองนั้นเป็นเหตุผลที่ทำไมต้องมีแผนการ Asia Inc ในภาษาจีน และญี่ปุ่น

บทสรุปของบรรดาสื่อตะวันตกในระยะเวลานั้น (๒๕๓๖) ถือว่า "สนธิ" เป็นบุคคลที่พวกเขากล่าวขวัญถึงมากที่สุด โดยเฉพาะมุมมองที่สื่อตะวันตกจับจ้องมองเขาในฐานะนักบุกเบิก ซึ่งในหนังสือของ "สนธิ" ล้อมกรอบไว้ในตอนหนึ่งว่าเขาไม่แตกต่างไปจาก "เจงกิสข่าน" ในอดีต

>> ปัญญาบ่มเพาะจอมยุทธ

ตัดภาพกลับย้อนมากล่าวถึงจุดกำเนิดตัวตนแห่งวิชาชีพสื่อมวลชนของ "สนธิ" อานิสงส์ส่วนหนึ่งที่ทำให้เขากลายเป็น "พหูสูต" อันนำมาสนับสนุนการทำหน้าที่ "สื่อมวลชน" คือการเป็นนักอ่านตัวยงตั้งแต่วัยเด็ก เขาเล่าว่าวัยเด็กชอบอ่านหนังสือเรื่องน้ำตาแม่ค้า เสือใบ เสือดำ อ่านเรื่องของ ป.อินทรปาลิต อ่านมังกรหยก งานของ จำลอง พิศนาคะ ซึ่ง ด.ช.โต อ่านและอ่าน จนกระทั่งคุณแม่เอาหนังสือทั้งหมดไปชั่งกิโลขาย

อานิสงส์ที่ว่านี้ ทำให้ "สนธิ" เป็นคนที่นำเสนอเก่งน่าติดตาม พิสูจน์ทราบได้จากข้อเขียนของเขาในนิตยสารผู้จัดการในระยะเริ่มต้นที่เขาลงมือทำแทบทั้งหมดคนเดียว ที่ข้อเขียนมีกลิ่นอายของสีสันเยี่ยงหนังสือกำลังภายในที่เข้าใจง่ายน่าสนใจติดตามอ่าน

นิตยสาร Thai Coon ประจำเดือนมกราคม ๒๕๔๙ เขียนถึงสนธิว่า "เขาเป็นคนที่เขียนหนังสือเก่ง จับประเด็นเก่ง แหล่งข่าวลึก และกล้าเขียน...งานเขียนของเขาอ่านสนุก บู๊ เร้าใจ ราวกับอ่านนิยายกำลังภายใน" และด้วยลีลาการเขียนแบบบู๊ลิ้มของ "สนธิ" ที่มีข้อมูลลึก อ่านสนุก ทั้งยังไม่มีคู่แข่ง ในสมัยเมื่อปี ๒๕๒๖ นิตยสารผู้จัดการ ยุคแรกที่เป็นนิตยสารเล่มเล็กขนาดพ็อกเก๊ตบุ๊ก ที่เขาเขียนเองเกือบทั้งเล่มจึงติดตลาดอย่างรวดเร็ว ก่อนจะขยายตัวเป็นเล่มใหญ่ในปี ๒๕๒๘

ความน่าสนใจติดตามที่ว่า คงไม่น้อยไปกว่าลีลาชีวิตของการต่อสู้ของ "สนธิ" ในทางธุรกิจสื่อ และบนเวทีเมืองไทยรายสัปดาห์ ที่เขานำทัพพนักงานในเครือธุรกิจ และเหล่าบรรดาพันธมิตรทางการเมืองของเขาเคลื่อนไหวตลอดระยะเวลาหลายเดือนในช่วงกลางปี ๒๕๔๘

>> ก่อนจะเป็น "ลิ้มทองกุล"

ตัดภาพมาที่ต้นตระกูลสกุล "ลิ้มทองกุล" นั้น ต้นสายธารามาจากสกุล "แซ่ลิ้ม" โดย ปู่ของ "สนธิ" เป็นชาวจีนไหหลำ เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารในแผ่นดินสยาม เยี่ยงชาวจีนโพ้นทะเลทั้งหลายในสมัยนั้น ปู่แต่งกับคุณย่าที่เมืองไทย บิดาของคุณย่าหรือทวดของเขาเป็นกำนัน ต.ทุ่งหลวง อ.คีรีมาศ จ.สุโขทัย และได้บอกกับปู่ว่า ถ้าจะมีเมียเป็นคนไทยต้องให้เปลี่ยนนามสกุลจาก "แซ่ลิ้ม" มาเป็นนามสกุลไทย ซึ่งญาติพี่น้องของคุณปู่หลายคนได้ขอเปลี่ยนเป็น มหาวรา วนากิจ ในขณะที่ปู่ของ "สนธิ" ยังยืนยันที่จะให้นามสกุลมี "ลิ้ม" นำหน้าเพราะบรรพบุรุษเป็นคนจีน จึงเป็นที่มาของนามสกุล "ลิ้มทองกุล" และ "คุณพ่อวิเชียร ลิ้มทองกุล"

กล่าวได้ว่าสกุล "ลิ้มทองกุล" อันไม่ธรรมดา ณ พ.ศ. ปัจจุบัน ที่ไม่เพียงแต่ "สนธิ" ที่กำลังโด่งดังในยุทธจักรเท่านั้น ยังมีพี่น้องหลายคนที่เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคม ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะรากฐานอันแน่นหนักของตระกูล เมื่อย้อนไปเมื่อครั้งนั้น ที่ "สนธิ" เล่าว่าสมัยที่เป็น ลิ้มทองกุล" ใหม่ๆ ทั้งลูกของลุงและอา สองคนเป็นถึงระดับอธิบดี ส่วนพี่ของ "สนธิ" เป็นหมอ ซึ่งในวันนี้ "แซ่ลิ้ม" ที่เป็นต้นตระกูลของ "สนธิ" แตกแขนงไปทั้งสายตระกูล "ลิ้มทองกุล" "ลิ้มทองกูล" และ "ลิ่มนรรัตน์"

>>ลูกไม้ใกล้ต้นนักสู้ "ก๊กมินตั๋ง"

ตัดภาพไปที่การก่อกำเนิดตัวตนของ "สนธิ" ผ่านเรื่องเล่า การเป็นนักต่อสู้และนักเดินทางของ "พ่อวิเชียร" เขาเล่าว่าเมื่อพ่อซึ่งเป็นลูกครึ่งไทย-จีน เติบโตขึ้นได้นั่งเรือกลับไปใช้ชีวิตในเมืองจีนถึงขนาดจบโรงเรียนนายร้อยหว่างผู่ ที่ "เจียงไคเช็ค" เป็นผู้บังคับการโรงเรียน หลังจากจบ

ออกมาได้เข้าร่วมทำการรบกับกองทัพญี่ปุ่น สักระยะหนึ่งจึงถูกเรียกตัวกลับประเทศไทย โดยเดินทัพข้ามภูเขาหลายสิบลูก จนถึงเชียงรายและมาถึงกรุงเทพฯ โดยพ่อของเขาถือเป็น “ก๊กมินตั๋ง” คนหนึ่ง

ส่วนแม่นั่งเรือสำเภามาจาก อ.เหวินชัง ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของตระกูล “ซ่ง” กับคุณยายเพื่อมาหาคุณตาที่นั่งเรือสำเภามาก่อนหลายปีแล้ว ในจำนวนพี่น้องตระกูลนี้ เขาบอกว่าแม่ของเขามีคุณตาที่มีนามสกุลเดียวกับ “เมฆวัฒนา” เทียรี่ เมฆวัฒนา แห่งวงดนตรีเพลงเพื่อชีวิต “คาราบาว” “เทียรี่” มีศักดิ์เป็นหลานของ “สนธิ” เพราะ “คุณตา” ของ “สนธิ” มีครอบครัวเมียเมืองจีนและเมียในเมืองไทย ซึ่งให้กำเนิดลูก ๒ คน คือ “ประเสริฐ เมฆวัฒนา” “อดีตผู้บริหารเบอร์ลี่ยุคเกอร์” มีศักดิ์เป็น “น้าของสนธิ” ที่เป็นหลาน ซึ่งเกิดจาก “คุณยาย” ที่เมืองจีน

>> แม่ถูกคุณตาตัดพ่อตัดลูก

ภายหลังคุณตาทะเลาะกับคุณยายที่มาจากเมืองจีนเพราะคุณยายถามถึงคุณยายที่เมืองไทยมากเกินไป จนถึงขั้นลงไม้ลงมือกัน ทำให้ “คุณแม่” ของ “สนธิ” ทะเลาะกับ “คุณตา” ชนิดตัดลูกตัดพ่อกัน แต่สาเหตุสำคัญที่ “สนธิ” ยอมรับว่าเป็นหลานคนเดียวที่ไม่เคยเจอ “คุณตา” ซึ่งก็คือเจ้าของร้าน ซีฮวด ซึ่งสมัยนั้นเป็นเอเย่นต์ขายนาฬิกาโอเมกาและทิศสอทที่ภายหลังทำธุรกิจ “ไซโยอิมพอร์ต” รวมถึงไม่เคยพูดคุยกันฉันตาหลานจนถึงวันเสียชีวิต ส่วนหนึ่งคือการที่คุณตาโกรธ “คุณแม่ไชยัง” จนตัดพ่อตัดลูกกันโทษฐานที่มาพบรักและแต่งงานกับ “คุณพ่อวิเชียร” คนจีนที่มีเชื้อไทยอยู่ครึ่งหนึ่ง เมื่อครั้งที่คุณพ่อวิเชียรมาทำงานโรงพิมพ์และหนังสือพิมพ์จีนในกรุงเทพฯ

>> ผู้สื่อข่าว นสพ.มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย

อาจเป็นไปได้ว่ารอยทางความเป็น "นักรบ-นักต่อสู้" และ "นักปราชญ์" ของ "พ่อวิเชียร" จากทหารหน่วยเดียวกับ "เจียงไคเช็ค" กลับมาเมืองไทยทำงานโรงพิมพ์และ นสพ.จีน ครู นักธุรกิจสัมปทานไม้ ฯลฯ ดูจะมีอิทธิพลไม่ทางตรงก็ทางอ้อมต่อเส้นทางชีวิตของ "สนธิ" ไม่น้อย ไม่ว่าจะเป็นความเข้มข้นแห่ง "อุดมการณ์" เยี่ยงพ่อที่ครั้งหนึ่ง มอง "คอมมิวนิสต์" ว่าเป็นสิ่งชั่วร้ายที่ต้องต่อสู้ทุกวิถีทางในยุคที่โลกถูกแบ่งเป็น ๒ สี คือ แดงและขาว ถึงขนาดเป็น "หัวหอก" ในหมู่สังคมจีนเพื่อต่อต้านทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากจีนแผ่นดินใหญ่ ด้วยความเชื่อมั่นที่ว่า "สีแดง" เป็นสีแห่งความชั่วร้าย

"สนธิ" เองนั้นช่วงที่เรียนอยู่ในสหรัฐฯ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๙-๒๕๑๒ ขณะที่เข้าเรียนต่อที่แคลิฟอร์เนีย "สนธิ" เริ่มปูรากฐานความฝันคือการกลับมาประเทศไทยและออกหนังสือพิมพ์ระดับภูมิภาคให้ได้ครั้งแรกด้วยการเป็น "ผู้สื่อข่าว" ประจำหนังสือพิมพ์ของนักศึกษา The Daily Bruin โดยในช่วงเวลานั้นอยู่ในยุคที่กระแสต่อต้านสหรัฐในการเข้าแทรกแซงสงครามเวียดนาม กำลังทวีความรุนแรงและแผ่ซ่านมายังประเทศไทย ซึ่งยอมรับว่าการทำข่าวของเขาอยู่ภายใต้แนวความคิดที่แตกต่างจากนักศึกษาอเมริกัน แต่สิ่งหนึ่งที่เขาเริ่มคิดและตระหนักตั้งแต่เวลานั้นคือความกังวลในเรื่องการคุกคามจากลัทธิคอมมิวนิสต์ที่มีต่อประเทศไทย

เมื่อกลับมาจากอเมริกาสู่ประเทศไทยราว พ.ศ. ๒๕๑๗ เขาบอกว่าเป็นการกลับมาด้วยใจที่เต็มไปด้วยความเป็นกบฏต่อสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นระบบของสังคม กติกาของครอบครัว หรือกรอบของการปฏิบัติตน

>> กลับไทยเป็น บก. นสพ.ประชาธิปไตย

เมื่อเดินทางกลับมาประเทศไทย ในปี ๒๕๑๗ ที่ยังเป็นช่วงที่กระแสการต่อต้านอเมริกาแผ่ซ่านไปทั่วสหรัฐและปกคลุมมายังนักศึกษาในประเทศไทยด้วย “สนธิ” ในวัย ๒๗ ปี กลับถึงบ้านยังไม่ทันครบสัปดาห์ก็ได้งานทำ โดยมีพี่สาวของเพื่อนสมัยมัธยมเป็นผู้ติดต่องานให้ที่บริษัท แอซโซซิเอทเต็ด คอมมิวนิเคชั่น (ACC) ซึ่งเป็นบริษัทโฆษณาของคนไทย ที่กำลังเติบโต โดยทำโฆษณาให้กับสายการบินแอร์สยาม และสินค้าที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้น “สนธิ” เริ่มงานแรกของเขาในชีวิต ตำแหน่ง AE ด้วยเงินเดือน ๘,๕๐๐ บาท แต่หลังจากอยู่ ACC ได้เพียง ๓ เดือน เขาก็ลาออกโดยเหตุผลว่างานไม่ท้าทาย จากนั้นด้วยการแนะนำของเพื่อนร่วมงานให้รู้จักกับ “ณรงค์ เกตุทัต” พี่ชายของ “สมศรี ลัทธพิพัฒน์” ภรรยาของ “ดำรง ลัทธพิพัฒน์” รมว.วิทยาศาสตร์ฯ สังกัดพรรคประชาธิปัตย์สมัยนั้น โดย “ณรงค์” ยังเป็นเจ้าของ นสพ.ประชาธิปไตยรายวัน ขวัญใจของนักศึกษาช่วงหลัง ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ ทำให้ “สนธิ” เข้าไปช่วยงานการเมืองให้กับ “ดำรง” รวมถึงพรรคประชาธิปัตย์อยู่พักใหญ่ ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ส.ส.กรุงเทพฯ ในปี ๒๕๑๘ โดย “สนธิ” มีหน้าที่ออกแบบโปสเตอร์หาเสียงและมีหน้าที่สรุปประเด็นให้ “ดำรง” ถึงวิธีการตอบคำถามต่างๆ และการพูดในการขึ้นเวทีหาเสียง

จากนั้น “ณรงค์” ได้ชักชวนให้ “สนธิ” ไปเป็นบรรณาธิการ นสพ.ประชาธิปไตย “สนธิ” บริหารจัดการกอง บก. นสพ.ประชาธิปไตย ท่ามกลางสารพัดปัญหาความวุ่นวาย ทั้งในและนอก รวมถึงสถานการณ์บ้านเมืองที่ไม่สงบ มีนักหนังสือพิมพ์ รัฐมนตรี นักการเมือง ถูกลอบทำร้าย “สนธิ” ทำหน้าที่ของเขาได้เพียงปีกว่า อันเป็นช่วงเวลาที่เขา

แต่งงานกับภรรยา "จันทร์ทิพย์ ลิ้มทองกุล" และลูกชายพึ่งจะคลอดออกมาดูโลกได้เพียงเดือนเศษ เขาได้ลาออกจาก นสพ.ประชาธิปไตย เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๑๘

>> สายสัมพันธ์นักหนังสือพิมพ์ซ้าย

ในช่วงที่อยู่ นสพ.ประชาธิปไตย ในฐานะผู้บริหารกอง บก.ข่าว ดูเหมือนจะเป็นช่วงเวลาที่ "สนธิ" ได้สัมผัสและร่วมทำงานทั้งในฐานะหัวหน้าและเพื่อนร่วมงาน กับบรรดานักหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในวงการ ที่ปัจจุบันล้วนเป็นผู้บริหารในสื่อมวลชนหลายคน อาทิ "จันทรา ชัยนาม" เจ้าของนามปากกา "ขุนทอง" สมัยนั้น "สุวัฒน์ ทองธนากุล" หัวหน้าข่าวต่างประเทศ ที่ดูข่าวหน้า ๑ ต่อมาเป็น กก.ผจก.บริษัท อิมเมจ มีเดีย เจ้าของนิตยสารธุรกิจการเงิน "เธียรชัย ลาภานันต์" เจ้าของคอลัมน์ "นอกนคร" "เทียนทอง" "กระทุ้งฟ้า" "อนุพันธ์ สินาคม" "ประสพสุข ภุชงค์เจริญ" "เสถียร จันทิมาธร" แห่งมติชน "ไพบูลย์ สุขสุเมฆ" และนักเขียนอีกหลายคนของ นสพ.ประชาธิปไตย ที่ส่วนใหญ่ถูกมองว่าเป็น "ฝ่ายซ้าย" ในสมัยนั้น

ส่วนผสมเหล่านี้เป็นคุณลักษณะพิเศษของ "สนธิ" ในการวางสายสัมพันธ์กับผู้คนในวงการต่างๆ ทำให้คอนเนกชั่นของเขาตลอดระยะเวลาหลายสิบปี มีส่วนสำคัญในการเชื่อมโยงมืออาชีพจากทุกทิศทุกทางมาทำงานให้กับเขาในระยะเวลาหลังจากนี้ โดย "สนธิ" เล่าว่าเหตุการณ์ ๖ ตุลา ๑๙ ที่นักเขียน นักหนังสือพิมพ์ถูกกดดันให้ตกงานเป็นแถว ทำให้ "แอ็ดวานซ์มีเดีย" ของเขามีโอกาสเลือกคนมีฝีมือเข้ามาทำงานจำนวนมาก โดยในด้านพ็อกเก็ตบุ๊กมี "สุจิตต์ วงษ์เทศ" เข้ามาช่วย และถือว่าเป็นคน

แรกในประเทศไทยที่นำระบบค่าเรื่องของนักเขียนที่คำนวณจากรายได้ ๑๐% ของราคาปกคูณด้วยจำนวนพิมพ์มาใช้ ซึ่งวิธีการนี้สั่นสะเทือนวงการนักเขียนให้คึกคักยิ่งในสมัยนั้น และทำให้ปี ๒๕๒๐ เกิดปรากฏการณ์ที่วงการพ็อกเก็ตบุ๊คได้วิวัฒนาการใหม่หมดจนมาสู่ปัจจุบัน

>> ตั้งแอ็ดวานซ์มีเดียกรุ๊ป

การออกมาจาก นสพ.ประชาธิปไตย ในปี ๒๕๑๙ เขาได้ก่อตั้งกิจการแอ็ดวานซ์ มีเดีย กรุ๊ป โดยการสนับสนุนของ “พร สิทธิอำนวย” ผู้บริหารกลุ่ม PSA ผู้ลงทุนในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ขณะนั้นมีสื่อสิ่งพิมพ์ ๔ ฉบับ อยู่ในมือรวมไปถึง นสพ.รายวันฉบับภาษาอังกฤษ Business Time ที่มี “สนธิ” เป็นบรรณาธิการ ซึ่งหนังสือนี้มีอายุอยู่ในช่วงสั้นๆ และโครงการล้มหลังจากที่ PSA พัวพันกับคดีฉาวในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ โดย “พร” กลายเป็นคนล้มละลายและเดินทางออกนอกประเทศ ส่วน “สนธิ” ยังต่อสู้ต่อไป

หลังจากนั้นอีก ๓ ปีต่อมา (พ.ศ. ๒๕๒๒) “สนธิ” ได้ตั้งกิจการของตัวเองขึ้นมาภายใต้ชื่อ “สำนักพิมพ์การเวก” ซึ่งเป็นเจ้าของนิตยสาร “ผู้หญิง” ระหว่างปี ๒๕๒๓-๒๕๒๕ โดยในปี ๒๕๒๕ ถือเป็นก้าวสำคัญของ “สนธิ” เมื่อเขาก่อตั้งนิตยสารรายเดือน “ผู้จัดการ” โดยใช้ห้องๆ หนึ่งในบ้านของพ่อเป็นกองบัญชาการนิตยสารฉบับนี้ “สนธิ” ทำเองคนเดียวทุกขั้นตอนกว่า ๙๐% ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหา เลย์เอาท์ และการขายโฆษณา ซึ่งหนังสือเล่มนี้ใช้เวลาไม่นานก็สามารถทำยอดขายได้ถึงเดือนละกว่า ๑ ล้านบาท

>> บุกตะลุยธุรกิจตั้งเอ็มกรุ๊ป

ดูเหมือนว่าเส้นทางสายหนังสือพิมพ์ของ "สนธิ" จะเปิดโล่งในยุคนั้นที่เศรษฐกิจไทยกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้กิจการของ "สนธิ" ทั้งพ็อกเก็ตบุ๊กและ นสพ.รวมถึงนิตยสารไปได้ดี ทำให้ในปี ๒๕๒๙ "สนธิ" ได้ตั้งบริษัทผู้จัดการ และออกนิตยสารรายเดือนฉบับภาษาอังกฤษ MANAGER และในปี ๒๕๓๐ "สนธิ" ได้ออก นสพ.ผู้จัดการรายวัน

การเติบโตของธุรกิจของ "สนธิ" เป็นไปอย่างรวดเร็วโดยในปีเดียวกันนั้นเอง (๒๕๓๐) เขาได้นำบริษัทผู้จัดการ เข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และนำเงินที่ระดมเข้ามาได้ขยายกิจการด้วยการตั้งบริษัทโรงพิมพ์ตะวันออก ซึ่งเป็นหนึ่งในโรงพิมพ์พาณิชย์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ ตามมาด้วยบริษัทฐานข้อมูล MIS และบริษัทโฆษณา บริษัทการตลาด Direct Marketing Services และการเข้าซื้อกิจการของบริษัท International Engineering Company (IEC) ผู้ผลิตโทรศัพท์เคลื่อนที่รายใหญ่ที่สุดในประเทศ กระทั่งปี ๒๕๓๒ "สนธิ" จึงได้ก่อตั้ง เอ็มกรุ๊ป รวมบริษัททั้งหมดเข้ามาในกลุ่มเดียวกัน

>> ยิ่งใหญ่ทางธุรกิจพร้อมๆ "ทักษิณ"

ความยิ่งใหญ่ในระดับภูมิภาคและเป็นที่รู้จักในระดับโลกของ "สนธิ" น่าจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาไล่เลี่ยกับการเกิดขึ้นของนักธุรกิจวัย ๔๐ ปี (ปี ๒๕๓๒) ที่ชื่อ "ทักษิณ ชินวัตร" ฉายา "อัศวินคลื่นลูกที่สาม" ที่เป็นคู่สัประยุทธ์ความขัดแย้งกับ "สนธิ" ที่เปลี่ยนสถานะมาเป็น "ยามเฝ้าแผ่นดิน" นำม็อบขับไล่อดีตรัฐบาล

โดย "สนธิ" ในวัย ๔๒ ที่กำลังเป็นนักธุรกิจไฟแรง ใน พ.ศ.

๒๕๓๒ มีความทะเยอทะยานที่จะประสบความสำเร็จในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ นอกจากการบุกทะลุทะลวงทางธุรกิจหลังการนำบริษัทเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ไทย มูลค่าหุ้นของบริษัทได้ถีบทะยานสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับการลงทุนในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ และมูลค่าหุ้นที่ "สนธิ" เข้าไปถือในบริษัทอื่นๆ อย่างฉลาด เขาได้ใช้เงินที่ได้จากธุรกิจเหล่านี้สำหรับขยายกิจการไปเรื่อยๆ นอกจากโรงพิมพ์ตะวันออก เขาได้ออกนิตยสาร Asia Inc. ความพยายามเข้าไปซื้อสำนักข่าวต่างประเทศ ยูพีไอ. และการเข้าไปซื้อนิตยสาร Buzz ในแคลิฟอร์เนีย และยังทำโครงการออมทุนทำนิตยสาร Buzz ฉบับภาษาจีนในกวางโจว ภายใต้ชื่อ 7 Day

>> ความเหมือนที่แตกต่าง

กล่าวกันว่า "สนธิ" และ "ทักษิณ" ที่ถือเป็น "กลุ่มทุนใหม่" มีความเหมือน และต่างกันอยู่ในที่ โดยเฉพาะการที่ทั้งคู่ต่างเติบโตขยายอาณาจักรทางธุรกิจอย่างรวดเร็วในช่วงทศวรรษ ๒๕๓๐ เหมือนกัน "สนธิ" ทำธุรกิจสิ่งพิมพ์ผลักดันธุรกิจเข้าตลาดฯ ขยายไปสู่ธุรกิจการสื่อสารโทรคมนาคม ขยายการลงทุนไปในต่างประเทศ ขณะที่ "ทักษิณ" ล้มเหลวมาหลายธุรกิจ กระทั่งมาได้สัมปทานโทรศัพท์มือถือเซลลูลาร์ ๙๐๐ ก่อนจะนำบริษัทเข้าตลาดสำเร็จ "สนธิ" ล้มละลาย "จากพิษเงินบาท" ก่อนจะมาฟื้นตัวในอีก ๓ ปี ส่วน "ทักษิณ" ร่ำรวยเป็นหมื่นล้านและลงมาเล่นการเมืองเอง หลังจากรัฐบาลชวน ที่เปิดประเทศขายทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อปลดหนี้ IMF

ต่างกันที่ "สนธิ" หลังนโยบาย "ขายสินทรัพย์" ปรส.ของ "ธารินทร์ นิมมานเหมินทร์" รมว.คลัง อันไม่ถูกใจใครต่อใครในประเทศ "พายัพ

วนาสุวรรณ” คอลัมน์นิสต์ นสพ.ผู้จัดการ และเจ้าของรายการคาราวะแผ่นดิน ทางวิทยุ ก็ปรากฏมาเพื่อจัดการกับ “ธารินทร์” ซึ่งถือเป็นอีกครั้งของการเป็นปฏิปักษ์กับอำนาจรัฐของ “สนธิ” หลังจากการเลือกตั้งเมื่อครั้งเหตุการณ์ พฤษภาทมิฬ ที่ รสช.ครองเมือง

>> ต้าน รสช. “ตายเป็นตาย เจ๊งเป็นเจ๊ง”

การบุกตะลุยข้างหน้าทางธุรกิจสื่อของ “สนธิ” ในสมัยนั้น หลังจากที่ “นสพ.ผู้จัดการรายวัน” เกิดในปี ๒๕๓๔ ซึ่งเป็นห้วงหลังจากที่ประเทศไทยเกิดเหตุการณ์รัฐประหารโดยคณะ รสช.ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ และมาเกิดเหตุการณ์พฤษภาทมิฬในปี ๒๕๓๕ เหตุจาก “พล.อ.สุจินดา คราประยูร” ขึ้นเป็นนายกฯ โดยก่อนหน้าที่จะเกิดเหตุการณ์นั้น มีการยอมรับกันเป็นวงกว้างถึงข้อเขียนอันคมกริบใน นสพ.ผู้จัดการ ที่สร้างความไม่พอใจให้กับผู้มีอำนาจในช่วงเวลาเหล่านั้นที่มีการปิดหูปิดตาประชาชนของเผด็จการทหาร นสพ.ผู้จัดการถูกสั่งปิดและออกแทปลอยด์มาเพื่อรายงานความเคลื่อนไหวที่ผู้คนไม่อาจหาได้จากโทรทัศน์-วิทยุ

หลังจากนั้นรัฐบาล พล.อ.สุจินดา ถูกล้ม โดยการนำม็อบของ “พล.ต.จำลอง ศรีเมือง” นสพ.ผู้จัดการเลยได้รับอานิสงส์ในฐานะนสพ.ต้านเผด็จการ ยอดผู้อ่านพุ่งสูงมากจนเป็นที่นิยมอย่างสูงตั้งแต่นั้น ซึ่งปรากฏการณ์ของการ “วัดดวง” เลือกข้างที่จะยืนหยัดต่อสู้กับเผด็จการทหาร ของเครือผู้จัดการ ภายใต้การนำของ “สนธิ” ที่ประกาศชัดเจนในตัวตนของเขาว่า “ตายเป็นตาย เจ๊งเป็นเจ๊ง”

อย่างไรก็ตาม จากการวัดดวงประกาศชนของ “สนธิ” ครั้งนั้นอันนำมาซึ่งความน่าเชื่อถือในกลุ่มธุรกิจสื่อของเขามากขึ้น

>> ลงทุนธุรกิจสื่อแบบใจถึง

"สนธิ" ถือหุ้นในเอ็มกรุ๊ป ๗๐% คิดเป็นมูลค่าสินทรัพย์รวม ๔๓๘ ล้านดอลลาร์ และมีกำไรสุทธิ ๔ ล้านดอลลาร์ ในปี ๒๕๓๗ โดยการบุกตะลุยลงทุนของ "สนธิ" นั้นดำเนินไปภายใต้ความเชื่อมั่นที่จะสร้างเครือข่ายการสื่อสารแบบบูรณาการ ซึ่งเป็นความใฝ่ฝันมานานของเขา โดยเขาได้ว่าจ้างมืออาชีพที่เป็นฝรั่งตาน้ำข้าวหลายคนเข้ามาเป็นบรรณาธิการข่าวไม่ว่าจะเป็นนิตยสาร Asia Inc. ที่มี "แอน โทนี่ พอล" ผู้สื่อข่าวของ Fortune เป็นบรรณาธิการคนแรก ธุรกิจของเขารุ่งเรืองจนมีนายธนาคารมาเข้าคิวให้เงินกู้ถึงที่ ถึงขนาด "ปีเตอร์ เคนเนดี้" มือบริหารโฆษณา ที่ "สนธิ" ตกลงจ้างเพียงหลังการสัมภาษณ์แค่ครั้งเดียว เคยบอกว่า "สนธิ" มาปรึกษาเขาว่า "เพิ่งได้เงินมา ๕๐ ล้านดอลลาร์ ควรจะเอาไปทำอะไร" ว่ากันว่า "สนธิ" เป็นคนตัดสินใจรวดเร็วกับการลงทุนในธุรกิจที่เขาเห็นว่า "ใช่" และพร้อมที่จะเซ็นจ่ายเช็คทันทีครั้งหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๕ หมื่น หรือ ๕ แสนดอลลาร์ หรือแม้แต่การอัดฉีดเม็ดเงิน ๓.๘ ล้านดอลลาร์ เพื่อสนับสนุนธุรกิจที่เขาตัดสินใจลงทุน ซึ่งเป็นที่ทึ่งใจของฝรั่งตาน้ำข้าวหลายคนในสมัยนั้น ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเพราะภาวะตลาดหุ้นสมัยนั้นสามารถเติมเต็มเม็ดเงินให้กับเขาตลอดเวลา โดยในปี ๒๕๓๖ มูลค่าตลาดหุ้นไทยพุ่งขึ้นเป็น ๒ เท่าตัว ทำให้ "สนธิ" ทำเงินได้ถึง ๖๐ ล้านดอลลาร์ ซึ่งเม็ดเงินจำนวนมหาศาลที่มากพอกับการลงทุนต่างๆ ทำให้ "สนธิ" มีโอกาสทำในสิ่งที่เขาฝันคือการออก นสพ.รายวันระดับภูมิภาคฉบับภาษาอังกฤษที่ดีพิมพ์จากกรุงเทพฯ คือ Asia Times

>> ชะล่าใจบุกตะลุยลงทุน

การออก Asia Times "สนธิ" ควักเงินในกระเป๋าส่วนตัว ๒๐ ล้านดอลลาร์ สำหรับทุนเริ่มดำเนินการและอีก ๔๐ ล้านดอลลาร์ เพื่อรองรับภาวะขาดทุนที่คาดว่าจะเกิดขึ้นอีก ๒ ปีข้างหน้า ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างอู้ฟู่ ซึ่งบางครั้งเจ้าตัวก็ยอมรับภายหลังว่าสุรุ่ยสุร่ายเกินความจำเป็น ซึ่งผลของการใช้จ่ายโดยปราศจากการตรวจสอบและขาดการประสานงาน ทำให้เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการทำหนังสือเล่มนี้ตลอด ๑ ปี ๖ เดือน ที่วางตลาด ตั้งแต่เดือนธันวาคม ๒๕๓๘ - มิถุนายน ๒๕๔๐ แต่ "สนธิ" ก็เหมือนกับ "ผู้ยิ่งใหญ่" เมืองไทยหลายคน ที่ยังเดินหน้าต่อไปด้วยเหตุผลที่ว่า ใครจะยอมปล่อยเงินหลุดมือไปในช่วงที่เอเชียกำลังบูม

ในช่วงนั้น "สนธิ" ยังลงทุนธุรกิจโรงงานผลิตซีเมนต์ขนาดใหญ่ในเวียดนาม และการสร้างเชนโรงแรมหรูบนทำเลที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ในลาว เวียดนาม และจีน

เอาเป็นว่าประมาณการแล้ว "สนธิ" ในเวลานั้น มีกิจการอยู่ในมือราว ๓๐ บริษัท ซึ่งครอบคลุมทั้งธุรกิจโรงแรม ค้าปลีก คอมพิวเตอร์ และโทรศัพท์มือถือ ธุรกิจสิ่งพิมพ์ โครงการดาวเทียม ฯลฯ

>> นำเข้าฝรั่งช่วยปรับโครงสร้างธุรกิจ

กลางปี ๒๕๓๙ "สนธิ" นำเข้า "เดฟ เคนนัน" นักวิจัยธุรกิจนิตยสารมาช่วยจัดระเบียบให้กับอาณาจักรอันใหญ่โตของเขา ซึ่ง "เคนนัน" ฟันธงว่า ธุรกิจของ "สนธิ" ขาดแผนงานในการดำเนินธุรกิจ ไม่มีการมอบหมายความไว้วางใจหรือความรับผิดชอบ ทุกอย่าง "สนธิ" กุมบังเหียนด้วยตัวเอง ทุกคนจึงคิดว่าเขาเป็น "พระเจ้า" ซึ่งถือเป็นการ

บริหารที่ย่ำแย่ หลังจากนั้นได้เริ่มมีการปรับโครงสร้างของเอ็มกรุ๊ปใหม่ โดยเริ่มต้นที่การรวมธุรกิจสิ่งพิมพ์เข้าด้วยกันแล้วตั้งเป็นบริษัทใหม่ คือ แมเนเจอร์ มีเดีย อินเตอร์เนชั่นแนล โดยมี “เคนนัน” เป็นคนบริหารงาน

ระหว่างการปรับโครงสร้าง “สนธิ” หันไปให้ความสนใจกับการทุ่มเทแนวคิดการยิงดาวเทียม ๒ ดวง ที่เขาฝันไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ และได้มีการเจรจาเกี่ยวกับจุดที่ดาวเทียมจะลอยโคจรเหนือประเทศลาว จากนั้นจะก่อตั้งเป็นสมาคมระหว่างประเทศ เพื่อสร้างและยิงดาวเทียมโดยให้ชื่อว่า Asia Broadcasting & Communication Network (ABCN)

>> ๒ ก.ค. ๔๐ ลอยตัวเงินบาทธุรกิจพังครืน

สัญญาณไม่ดีเริ่มปรากฏ เมื่อราวต้นปี ๒๕๔๐ เขาเริ่มกังวลว่าเงินสดในมืออาจไหลเวียนไม่ได้เร็วพอ เพราะได้ใช้เงินไปแล้ว ๑๕๐ ล้านดอลลาร์ สำหรับธุรกิจสื่อสิ่งพิมพ์ระดับภูมิภาค ซึ่งโครงการดาวเทียมมูลค่า ๔๘๐ ล้านดอลลาร์ เพื่อให้บริการโทรทัศน์ระบบดิจิตอล ๕๐๐ ช่อง และเข้าถึงอินเตอร์เน็ตโดยตรง อันถือเป็นจุดเชื่อมต่อสุดท้ายเครือข่ายกายสื่อสารแบบบูรณาการ ที่มีกลุ่มเป้าหมายคนดูกว่า ๒ พันล้านคนในอินเดีย จีน เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ต้องใช้เงินมากกว่านั้นถึง ๔ เท่า แต่ “สนธิ” ยังคงเชื่อมั่นในความสำเร็จ โดยบรรดานายธนาคารไทยต่างชื่นชอบวิสัยทัศน์ของ “สนธิ” ในการสร้างทางด่วนข้อมูลครอบคลุมเอเชีย หลายคนยอมให้กู้เงินหลายพันล้านบาท จนทำให้หลังจากนั้นเขามีภาระหนี้สินล้นพ้นตัวจากการกู้เงิน โดยใช้สินทรัพย์ที่ยังไม่เคยทำกำไรเข้าค้ำประกัน

ทั้งนี้ ส่วนหนึ่งมาจากการที่หลังจากเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๐

มูลค่าหุ้นในตลาดหุ้นของไทยลดฮวบลง ๒๙% ซึ่งส่งผลกระทบต่อฐานเงินของ "สนธิ" ด้วย ในภาวะนั้นเขาเริ่มขายสินทรัพย์ออกและหานักลงทุนใหม่ๆ เข้ามา กระทั่ง ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๐ รัฐบาลไทยได้ประกาศลอยตัวค่าเงินบาท ทำให้ "สนธิ" ไม่สามารถทำให้กิจการบริษัทมากมายดำเนินไปด้วยการผ่องถ่ายเงินไปมา หรือทำกำไรจากตลาดหุ้นได้อีก เดือนสิงหาคมปีเดียวกัน ไทยประกาศรับเงินช่วยเหลือฉุกเฉินจาก IMF มีการบีบให้แบงก์ไทยต้องกันสำรองเงินหนี้สูญใหม่ ทำให้ "สนธิ" หมดแหล่งเงินกู้สำคัญ ขณะที่ดอกเบี้ยเงินกู้ในส่วนของเขาก็พุ่งทะยานสูงถึง ๒๑% ทำให้บริษัทในเครือเอ็มกรุ๊ป อยู่ในอาการโคม่า หลายธุรกิจทั้ง Asia Times นิตยสาร Buzz นิตยสาร Asia Inc. ต้องทยอยปิดตัว ส่วน ABCN ต้องขายให้กับ ยูคอม

>> ถอยกลับมาตั้งหลัก

กระนั้นแม้เจอจังๆ กับพิษการลอยตัวค่าเงินบาท ภายใต้ก้อนหนี้มหึมา "สนธิ" ก็ยังถอยกลับมาที่มั่นเพื่อตั้งหลักให้กับการบริหารกิจการ นสพ.รายวัน รายสัปดาห์ และนิตยสารรายเดือน "ผู้จัดการ" ที่ยังทำกำไรได้ เขายังมีความคิดที่จะดิ้นรนออกเอเชียไทม์ ในรูปแบบบริการออนไลน์ เพราะเป็นธุรกิจเงินทุนต่ำ ความเสี่ยงต่ำ หลังจากที่ก่อนหน้านั้นเขาพยายามหาช่องทางการทำธุรกิจอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจเครื่องบินเช่าเหมาลำบรรทุกนักท่องเที่ยวจากไซบีเรียมาพัทยาธุรกิจนำเข้าตัวอ่อนกุ้งจากพม่า

ร่ำลือว่า หลังจากเกิดวิกฤติเศรษฐกิจ ๒๕๔๐ สนธิได้หลบลี้หนีหน้าออกจากวงการธุรกิจนานพอสมควร (บวชกับพระวัดป่า) ก่อนจะกลับมาปรากฏในวงการหนังสือพิมพ์อีกครั้ง ในนามของ "พายัพ วนาสุวรรณ" ที่ทำให้มิตรรักอย่าง "ธารินทร์ นิมมานเหมินทร์" ต้องจดจำไปอีกนาน

>> คบ "ทักษิณ" เพื่อจัดการ ปชป.

หลังการจบลงของรัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ ที่แพ้การเลือกตั้งอย่างราบคาบให้กับพรรคไทยรักไทยของ "พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร" ดูเหมือนว่าสายสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลทักษิณ กับ "สนธิ" และ นสพ.ผู้จัดการจะเป็นไปด้วยท่วงทำนองที่ดีต่อกัน ในระยะ ๔ ปีแรก ผู้จัดการ อยู่ระหว่างการฟื้นฟูเพื่อออกจากกลุ่ม Rehab ขณะที่ Thaiday.com กลายเป็นธุรกิจใหม่ที่มาแรง โดยเฉพาะธุรกิจทีวีผ่านดาวเทียม "สนธิ" ใช้เวลา ๓ ปี หลังการล้มละลาย กลับมาผงาดอีกครั้งในสมัยรัฐบาล "ทักษิณ ๑" ส่วนหนึ่งต่อการล่มสลายของพรรคประชาธิปัตย์ และการอยู่เบื้องหลังการสนับสนุน "พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร" ในการนำทัพพรรคการเมืองใหม่อย่างไทยรักไทยชนะแบบถล่มทลาย

"สนธิ" ยอมรับว่าการคบหากับทักษิณเป็นการคบเพื่อร่วมทางในการต่อสู้กับศัตรูคนเดียวกันคือ พรรคประชาธิปัตย์เท่านั้นไม่ใช่การคบแบบเพื่อน เพราะเขาเองก็ไม่ชอบบุคลิกที่ชอบโอ้อวดของ "ทักษิณ" อยู่แล้ว เรียกว่ามีความหมั่นไส้กันอยู่ในที แต่เพื่อประโยชน์ร่วมในทางการเมือง จึงจำเป็นต้องร่วมมือกันต่อสู้ทางการเมือง

"ก่อนการเลือกตั้งครั้งแรก ตอนปี ๒๕๔๔ ผมกับเขา (ทักษิณ) ไม่คบหาสมาคมกัน อาจารย์สมคิดพยายามให้ผมกับทักษิณคืนดีกัน ผมไม่ชอบวิธีการพูดจาของเขา วิธีการที่เขาโอ้อวด และการที่เขาเคยเป็นรองนายกฯ สมัยรัฐบาล พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ แล้วเขาก็โม้ไปต่างๆ ผมก็ไม่สน ทางใครทางมัน ทีนี้คุณต้องจำไว้อย่างหนึ่ง ตอนที่เขากำลังจะเข้ามาต่อสู้ทางการเมือง เผอิญ ผมสู้กับพรรคประชาธิปัตย์ ก็เลยต้องกลายเป็นแนวร่วมไปโดยปริยาย แม้แต่ สุริยะ จึงรุ่งเรืองกิจ ยังยอมรับเลยว่า ที่ได้รับคะแนนเลือกตั้งคราวนั้น "๕๐%" มาจากฝีมือผม เขาก็มองว่าผมเป็น

แนวร่วม"

ความนี้ดูจะสอดรับกับสิ่งที่ "สนธิ" เคยให้สัมภาษณ์ไว้ในอดีต ถึง "ทักษิณ" ในลักษณะคาใจบางอย่าง เมื่อครั้งที่เขานำ ไออีซี. เข้าตลาดหลักทรัพย์และขายหุ้นบางส่วน ในขณะที่หุ้นบางส่วนมีการยกให้กับ "ทักษิณ" ในราคาถูก แต่ทักษิณกลับขายหุ้นทันทีในราคาที่ฟันกำไรไป ๖๐๐ - ๗๐๐ ล้านบาท สมัยนั้น

"อย่างคุณทักษิณ ได้หุ้นผมไป ๑๗.๕% ในราคา ๑๐ บาท เขารวยจากเงินก้อนนี้ประมาณ ๖๐๐-๗๐๐ ล้านบาท นี่คือข้อเท็จจริง...ผมไม่เคยปิดบังอะไร นี่คือนิสัยผม ผมชอบให้เพื่อน ผมไม่ชอบกินหัวกินหางกินกลางตลอดตัว...ผมเป็นคนชอบเล่นสลากกินแบ่ง ไม่ชอบเล่นสลากกินรวบ ไม่ใช่นิสัยผม...ส่วนเพื่อนผมนี่ นิสัยเขาจะชอบเล่นอะไรก็เรื่องของเขา อีกไม่กี่ปีเขาก็ตายกันหมดแล้ว ไม่มีความหมาย"

>> เคยเป็นคนสำคัญหนุนนายกฯ

กระนั้นที่มาแห่งสายสัมพันธ์ระหว่าง "ทักษิณ" กับ "สนธิ" นอกเหนือจากภาพบุคคลชั้นนำ ที่อยู่รายล้อม "พ.ต.ท.ทักษิณ" ในระยะขึ้นรูปพรรคไทยรักไทย ไม่ว่าจะเป็น "สมคิด จาตุศรีพิทักษ์" อดีตกรรมการบริษัท เมเนเจอร์มีเดียกรุ๊ป จำกัด (มหาชน) "ทนง พิทยะ" เพื่อนรักของ "สนธิ" "พันศักดิ์ วิญญรัตน์" อดีตบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เอเชียไทม์ "กนก อภิรดี" อดีตกรรมการผู้จัดการ บริษัท เดอะ แมนเนเจอร์มีเดียกรุ๊ป จำกัด (มหาชน) แล้ว จากปากคำของ "สนธิ" เองก็ดูเหมือนจะยอมรับอยู่ในทีว่าเขาอยู่เบื้องหลังการสนับสนุน "พ.ต.ท.ทักษิณ" ในการเป็นนายกรัฐมนตรี

"ก่อนที่จะมีการเลือกตั้ง เขาอุตส่าห์ประสานงานมาขอพบผม ผมก็

คิดว่าไม่เห็นเสียหายอะไร ก็เลยไปกินก๋วยเตี๋ยวบ้านผม เจ็ดวันก่อนเลือกตั้ง ผดุง ลิ้มเจริญรัตน์ นั่งอยู่ศาลาหน้าบ้าน ไม่มีสิทธิ์เข้ามานั่งกินด้วยหรอก”

“เขาบอกว่าเรื่องราวต่างๆ ในอดีต หวังว่าผมเข้าใจว่า คนอื่นไปพูดหาว่าเราผิดใจกัน เขาบอกว่ามาเล่นการเมืองแน่นอน เขาตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว เขาไม่ต้องการอะไรแล้ว เขาจะเสียสละทั้งหมดเพื่อชาติบ้านเมือง เขาบอกเขาเบื่อแล้ว ผมก็หลงโง่ไปเชื่อเขา ผมว่าก็ดีนะ ผมดันทะลึ่งเอามาตรฐานผมไปวัด เพราะมาตรฐานผมกับเขามันคนละเรื่องเลย ผมบอกว่าโอเคงั้นผมสนับสนุนคุณ ด้วยเหตุนี้ เมื่อเข้าไปปีแรกเขาโดนเรื่องซุกหุ้น ความที่ผมสงสารเขา ผมเห็นใจเขา คิดว่าเจตนาเขาดี ก็บอกว่า ช่างมันเถอะ ยกเว้นเรื่องพวกนี้ไป ให้โอกาสเขาทำงานบ้างก็เห็นว่าผมแบ็กเขาตลอดในปีแรก เพียงเพื่อให้เขาพ้นคดี”

“เขาเริ่มทำงานจริงปี ๔๕ ปีนั้นเป็นปีที่เขาจัดทัพ ย้ายคนนั้น ย้ายคนนี้ ย้ายเกริกไกร จีระแพทย์ ย้ายคนทำงานที่ไม่สนองเขา เขาย้ายหมด ผมก็ยังมองโลกในแง่ดีว่า เมื่อเป็นผู้บริหารแล้วลูกน้องไม่ทำตาม ก็มีสิทธิ์ย้ายได้ ผมก็ยังซับพอร์ตเขาอยู่”

>> การตื่นจากหลับใหลของ “สนธิ”

ความยิ่งใหญ่ของพรรคไทยรักไทย เกิดขึ้นในเวลาไล่เลี่ยกับการตื่นจากหลับใหลของเครือผู้จัดการและ “สนธิ” และออกก้าวเดินอย่างไปข้างหน้า รายการวิทยุ 97.5 MHz. ของ อ.ส.ม.ท.รายการโทรทัศน์ก่อนจะถึงจันทร์ เมืองไทยรายวันทางช่อง ๙ อ.ส.ม.ท.ทยอยกันเปิดตัวบนหน้าปัดสื่อ ตามมาด้วยสถานีข่าว 11 News 1 หรือ ๑๑/๑ ที่เครือผู้จัดการเข้ามาทดแทน “เนชั่นแชนแนล” ของ “สุทธิชัย หยุ่น” ที่ถูกรุกไล่จนตกจากจอ

โทรทัศน์ ทั้งแบบฟรีทีวี และเคเบิลทีวี

มีการประมาณการว่าการลงทุนของสนธิ ในการสร้าง 11 News 1 น่าจะใช้เงินลงทุนเบื้องต้นไม่น้อยกว่า ๕๐๐ ล้านบาท เนื่องจากสนธิทุ่มเต็มที่สำหรับการกลับมาเกิดอีกครั้ง โดยเฉพาะการลงทุนกับ "คนข่าว" และบุคลากร ที่มีความสามารถ ในช่วงนั้นหากจำได้ มีการซื้อตัวสื่อมวลชนมือฉมังเข้ามาในสังกัดมากมาย โดยก่อนที่การเกิดของ 11 News 1 นั้น "สนธิ" ได้ทดสอบตัวเองกับรายการโทรทัศน์ด้วยการทำรายการก่อนจะถึงจันทร์ เป็นรายการสด ออกอากาศทางช่อง ๙ อ.ส.ม.ท. โดยมีแขกรับเชิญร่วมรายการคนแรก คือ "พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร"

>> สัญญาณร้ายช่อง ๙ ลดรายการ "สนธิ"

ในขณะที่ทุกอย่างกำลังดำเนินหน้าไปได้ด้วยดี ทั้งความสัมพันธ์อันดีกับรัฐบาลที่นำมาซึ่งการฟื้นตัวของธุรกิจ ทั้งรายการเมืองไทยรายวันและสถานีข่าวโทรทัศน์ 11 News 1 และแผนการพัฒนาธุรกิจสื่อออกไปนอกประเทศอีกครั้งของ "สนธิ" พลันปัญหาก็อุบัติขึ้นกับอนาคตของ "สนธิ" และธุรกิจของเขาอีกครั้ง เมื่อช่อง ๙ มีการปรับผังรายการ ขอลดเวลาเมืองไทยรายวันเป็นเมืองไทยรายสัปดาห์ จากที่ออกอากาศสัปดาห์ละ ๕ วัน เหลือเพียง ๑ วัน รายได้ที่เคยได้สัปดาห์ละ ๕ วัน ก็เหลือเพียงสัปดาห์ละ ๑ วัน เนื่องจากช่อง ๙ ต้องการสร้างเรตติ้งเพิ่มและเห็นว่าจำเป็นต้องเพิ่มสัดส่วนรายการสาระบันเทิงอื่นๆ มากขึ้นด้วยเหตุผลที่ว่าช่อง ๙ จำเป็นต้องปรับตัวเองเพื่อเตรียมการเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

>> จุดชนวนป่วนขับไล่อดีตนายกฯ

กล่าวกันว่า สำหรับคนในรัฐบาลแล้ว มองและเข้าใจว่าการเคลื่อนไหวของ "สนธิ" นั้นส่วนสำคัญน่าจะถูกจุดชนวนมาจากเรื่องการเสียผลประโยชน์ครั้งนี้ โดย "สนธิ" เข้าใจและฟันธงว่า "พ.ต.ท.ทักษิณ" อยู่เบื้องหลังของเหตุการณ์หรือไม่

อย่างไรก็ตาม "สนธิ" ไม่ได้ลดละความพยายามในการเลือกแนวทางที่จะสร้างสถานีข่าวโทรทัศน์ดาวเทียมขึ้นมาใหม่ ในนาม ASTV และได้เข้าไปเจรจาให้เครือข่ายเคเบิลทีวีต่างจังหวัดถ่ายทอดสัญญาณให้ประชาชนได้รับชม ซึ่งเป็นการสู้ที่ "สนธิ" คิดออกเวลานั้น ถึงกระนั้นก็ตาม อ.ส.ม.ท.ก็ยังเปิดช่องให้สนธิ ทำรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ ทุกคืนวันศุกร์อย่างต่อเนื่อง

จุดขัดแย้งอย่างแตกหักระหว่าง "สนธิ" กับช่อง ๙ ที่ต่อมากลายเป็นระเบิดนาปาล์มที่ลุกลามขยายไปสู่รัฐบาลและนายกฯ "ทักษิณ" ดูเหมือนจะมีที่มาจากกรณี การออกมาตำหนิอดีตนายกรัฐมนตรีว่ากระทำการอันไม่บังควร มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมและบริหารประเทศชาติโดยไม่เคารพเทิดทูนองค์พระมหากษัตริย์ ทำให้ อ.ส.ม.ท.สั่งถอดรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ออกจากผังรายการของช่อง ๙ เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ หลังจากที่ทั้งโทรทัศน์และวิทยุ ถูก อ.ส.ม.ท.เรียกคลื่นคืนไปตามนโยบายการบริหารของ อ.ส.ม.ท.ตั้งแต่ ๑ มกราคม ๒๕๔๘ เป็นต้นมา

>> ฟางเส้นสุดท้ายขาดสะบั้น

กล่าวกันในหมู่คนในรัฐบาลว่า การถูกสั่งให้พ้นจากช่อง ๙ ในช่วงนั้นแม้ว่า "สนธิ" จะบอกว่าเขารับรู้และรอคอยชะตากรรมนี้อยู่แล้ว คือ

ฟางเส้นสุดท้ายของความสัมพันธ์ระหว่าง "สนธิ" กับ "ทักษิณ" ทั้งนี้เพราะแผนการปลดหนี้ยังไม่สำเร็จ แผนการแสวงหารายได้ใหม่ก็ไม่สำเร็จตามเป้าหมาย สถานภาพของอาณาจักรธุรกิจไทยเดย์ดอทคอม ที่แปลงกายมาจากแมนเนเจอร์มีเดียกรุ๊ป และกำลังทำทุกวิถีทางเพื่อจะได้กลับเข้าไปอยู่บนกระดานซื้อขายหลักทรัพย์อีกรอบหนึ่ง ประสบกับวิกฤติง่อนแง่นขึ้นมาทันที เนื่องจากโอกาสที่จะไปหยิบจากตลาดหุ้นมาใช้ต้องถูกปิดลงทันที

นั่นเป็นครหาที่ใครต่อใครโดยเฉพาะฝั่งตรงข้าม "สนธิ" พยายามที่จะบอกกับสังคมว่าที่กำลังทำกันอยู่กับม็อบเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจรของ "สนธิ" นั้น เป็นเพราะเกิดความขัดแย้งในด้านผลประโยชน์ที่ไม่ลงตัว ทำให้ต้องเดินหน้าชนในขณะที่ "สนธิ" เองนั้นในทุกครั้งเขามักอธิบายว่าไม่เกี่ยวกับผลประโยชน์ แต่เป็นการต่อสู้เพื่อเสรีภาพของสื่อมวลชนและเพื่อความโปร่งใส

>> จากกัลยาณมิตรถึงนายกฯ ทักษิณ

กล่าวกันว่าภาพร่างของการเคลื่อนไหวเริ่มต้น ก่อนจะมาเป็น "ปรากฏการณ์สนธิ" นั้น มีส่วนละม้ายคล้ายกับเมื่อครั้ง "ผู้จัดการ" ในยุคสมัยการเป็นสื่อที่มีบทบาท ต่อต้าน รสช.ขับไล่ "บิ๊กสุ" "พล.อ.สุจินดา คราประยูร" ก่อกำเนิดเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ปี ๒๕๓๕ ที่ข้อเขียนของ "รามบุตรี ๕๑๖" หรือ "คำนูณ สิทธิสมาน" เจาะลึกไปถึงห้วงอารมณ์ต่อมโกรธ ของผู้มีอำนาจในยุคนั้นอย่างต่อเนื่อง ก่อนจะเกิดปรากฏการณ์เลือกข้างประชาชนขับไล่เผด็จการของ นสพ.ผู้จัดการ

โดย พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่ผ่านมา "เซี่ยงเส้าหลง" ที่เขียนกันเป็นทีมอันมี "คำนูณ สิทธิสมาน" ร่วมเขียนอยู่ด้วย ภายใต้ซีรีส์ยาวหลายตอน "จาก

กัลยาณมิตรถึงนายกฯ ทักษิณ ชินวัตร" เริ่มปรากฏขึ้นผ่านปกหลังของ นสพ.ผู้จัดการ เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๘ โดยมีการชี้ให้เห็นถึงการเริ่มต้นการเสื่อมศรัทธาที่มีต่อตัวนายกฯ ในลักษณะของยุทธวิธีบางประการ เช่น "ขั้นตอนที่ยากที่สุดในการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองอยู่ในขั้นตอนที่ ๑ ทำให้ประชาชนเสื่อมศรัทธา" ซึ่งในเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๘ ที่ว่า "เซี่ยงเส้าหลง" บอกในข้อเขียนของเขาว่า "เครื่องติดแล้ว" แม้นายกฯ จะพูดอย่างไรก็ยากที่จะดับเครื่องได้

>> กำเนิดเมืองไทยฯ สัญจร

ดูเหมือนว่าครั้งนั้น "เซี่ยงเส้าหลง" จะปูทางไว้แล้วในลักษณะเนื้อหาที่สอดคล้องกับเนื้อหาในรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ของ "สนธิ" และ "สโรชา" ทางสถานีช่อง ๙ ในเวลาที่เหลือทุกวันศุกร์ เนื้อหาที่ออกจากปากคำของ "สนธิ" ในการวิพากษ์วิจารณ์และนำข้อมูลต่างๆ ในเชิงลึกมาตีแผ่ผ่านการเล่าเรื่องที่ดูเด็ดเผ็ดมันของเขาทุกคืนวันศุกร์ ทำให้มีแฟนานุแฟนมากมาย และเนื้อหาของรายการก็เริ่มทวีความเข้มข้นมากขึ้นในหลายเรื่องราว ที่เกี่ยวข้องกับคนรอบๆ ตัวนายกฯ มาจนถึงนายกฯ เรื่อยๆ มา กระทั่งมาถึงการอ้างถึงจดหมายฉบับหนึ่งที่ส่งมาจากประชาชนหัวเรื่อง "ลูกแกะหลงทาง" ที่มีเนื้อหาถึงสถาบันฯ

อ.ส.ม.ท.สั่งปลดรายการของเขาทันที หลังจากที่มีข่าวลือมานานก่อนหน้านี้ว่าการปรับผังช่อง ๙ รายการของเขาจะหลุดและ "สนธิ" ก็แถลงทันทีเช่นกันว่า รัฐบาลคิดผิดที่มาปิดช่องทางการรับรู้ข่าวสารของประชาชนผ่านรายการของเขา พร้อมทั้งประกาศว่าจะจัดรายการ "เมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร" ตามสถานที่ต่างๆ โดยถ่ายทอดผ่านสื่อของเขา ไม่ว่าจะเป็น ASTV ที่กระจายไปยังเคเบิลต่างจังหวัด ออกอากาศผ่าน

เว็บไซต์ผู้จัดการ ทำซีดี และหนังสือจำหน่าย

>> ครั้งที่ ๑ ถล่มเครือญาตินายกฯ

การดำเนินรายการเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจรครั้งที่ ๑-๒ ณ หอประชุมเล็ก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ต่อมาย้ายไปที่สวนลุมพินี โดยเนื้อหาเป็นการวิพากษ์วิจารณ์การทำงานและเครือญาติของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อย่างรุนแรงด้วยการแสดงท่าทีที่ใช้ความก้าวร้าว แสดงออกถึงความกล้าหาญที่จะท้าทาย ท้าชนกับอำนาจรัฐ โดยเฉพาะนายกรัฐมนตรีอย่างไม่เกรงกลัว แม้ว่านายกฯ ทักษิณจะสั่งฟ้อง "สนธิ" เรียกค่าเสียหายคดีละ ๕๐๐ ล้านบาท และฟ้องร้องในอีกหลายคดี แต่ก็ยังไม่สามารถหยุดยั้ง "สนธิ" ได้ขณะที่เริ่มปรากฏการณ์ชาวต่างจังหวัดเดินทางมาฟังรายการนี้มากขึ้น เพราะไม่สามารถรับชมผ่านเคเบิลได้

>> หยิบประเด็น "สถาบัน" ดึงมวลชน

การแสดงอาการเอาจริงเอาจังดังกล่าว ถือเป็นแรงดึงดูดใจประชาชนให้สนใจฟังและติดตามฟัง เนื่องจากการท้าทายต่ออำนาจรัฐและท้าชนนายกรัฐมนตรี อย่างรุนแรงในลักษณะนี้ เป็นปรากฏการณ์ที่ขาดหายไปนานหลายปีจากสังคมการเมืองไทย และสิ่งสำคัญคือมีการพูดถึงเรื่อง "สถาบัน" ที่ประชาชนทั่วไปไม่อาจหาฟังได้จากสื่อทั่วไปหรือในเวทีสาธารณะใด ไล่ตั้งแต่กรณีการนำเสนอประเด็นภาพนายกรัฐมนตรีเป็นประธานประกอบพิธีทำบุญประเทศไทย ในพระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม และอีกหลายๆ ประเด็น นอกจากนี้ยังมีการใช้สัญลักษณ์ของสถาบันผ่านเสื้อ "เราจะสู้เพื่อในหลวง" ด้วย

"สนธิ" สามารถทำให้ประชาชนทั้งประเทศต้องหยุดฟัง และเกิดคำถามขึ้นมามากมาย โดยเฉพาะข้อสงสัยว่านายกรัฐมนตรี มีพฤติกรรมไม่บังควรจริงหรือไม่ กระทั่งมีการชี้แจงจากสำนักพระราชวังว่าทุกขั้นตอนในการประกอบพิธีทำบุญประเทศไทย เป็นการปฏิบัติตามระเบียบสำนักพระราชวัง ประเด็นนี้จึงเจือจางลงไป แต่ก็ยังคงมีการพูดถึงประเด็นสมเด็จพระสังฆราช

>> ปฏิบัติการมวลชนไล่ทักษิณ

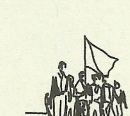
รายการเมืองไทยรายสัปดาห์ต้องนับว่ามีพัฒนาการที่น่าสนใจ ทั้งในด้านของรูปแบบและเนื้อหา ไม่ว่าจะเป็นจากการจัดในสถานที่ปิดคือหอประชุมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นสถานที่เปิดคือ สวนลุมพินี และจากการอภิปรายเพียงอย่างเดียว เป็นการอภิปรายโดยมีดนตรีเพื่อชีวิตเป็นแนวร่วมและเริ่มมีพิธีกรรม การจุดเทียน การชูธงเหลือง อันเป็นการสร้างกิจกรรมร่วม เพื่อให้มีผลทางจิตใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นั่นคือการยอมรับอดีตนายกรัฐมนตรีไม่ได้อีกต่อไป ในขณะที่ทางด้านเนื้อหา มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงจากการวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล และนายกรัฐมนตรี เป็นการกล่าวหาโจมตีเรื่องส่วนตัวของนายกรัฐมนตรี

"ปรากฏการณ์สนธิ" ดูเหมือนจะเริ่มทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ นับแต่ครั้งที่เขาชักชวนคนให้ออกมามากที่สุด เพื่อแสดงพลังให้รัฐบาลเห็นว่าไม่พอใจ จนกระทั่งเหตุการณ์ได้มีพัฒนาการมาสู่การประกาศ "นำเดี่ยวเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย" ในวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ก่อนจะผนึกกำลังกับเครือข่ายเอ็นจีโอ รัฐวิสาหกิจ สันติอโศก ฯลฯ กลายเป็น "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" ในที่สุด

ทั้งหมดทั้งปวงสำหรับ "ผู้กล้า" นาม "สนธิ" ที่ห้าวหาญเปิดโปงอดีตนายกฯ ที่ชื่อ "ทักษิณ" รวมทั้ง "เครือข่ายนอมินี" ของเขาอย่างอดีตนายกฯ ที่ชื่อ "สมัคร" และ "พรรคพลังประชาชน" ที่หวนกลับมามีอำนาจทางการเมืองอีกครั้งหลังการรัฐประหารผ่านพ้น อย่างมิเกรงกลัวต่ออำนาจอิทธิพลใด แม้ว่าส่วนหนึ่งเขาจะถูกมองว่ามีเบื้องหลังแฝงเพราะเสียผลประโยชน์จากธุรกิจ แต่ก็ต้องยอมรับว่า เรื่องราวที่ผ่านมาของเขาค่อนข้างเด่นชัดถึงความเป็น "ตัวตน" ในลักษณะ ยามเฝ้าแผ่นดินที่ บ้าดีเดือด กัดไม่ปล่อย แพ้ไม่ได้ หากใครมาเป็นศัตรูด้วย

อดีตแห่งวีรกรรม "นักสู้" อันยิ่งใหญ่กับการต่อสู้ที่ยาวนานจนมีเครือข่ายคอนเน็กชั่นบุคคลต่างๆ ทั้งแนวกว้างและลึกตลอดช่วงชีวิตหนึ่งของ "คนข่าว" อันไม่ธรรมดา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในภาคต่อของการขับไล่ "รัฐบาลนอมินี" บทบาทการเป็นผู้ขับเคลื่อนหลัก "เอเอสทีวี" ของเขานั้นได้สร้างฐานมวลชนแนวร่วมให้ขยายตัวไปตามหัวเมืองต่างจังหวัด จนกระทั่งสามารถ "เป่านกหวีด" เรียกระดมพลกองทัพประชาชนมาสำแดงพลัง ณ ใจกลางกรุงเทพมหานคร ครั้งแล้วครั้งเล่า ตั้งแต่การประกาศกลับมาสู้ต่อใน "สงครามครั้งสุดท้าย" ในเดือนพฤษภาคม ลากยาวมาถึงการเข้ายึดทำเนียบรัฐบาลพร้อมประกาศสร้าง "การเมืองใหม่" จากสิ่งที่เรียกว่า "ประชาภิวัฒน์" ในวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๑

ณ นาทีนี้ เขาจะเป็นใครไปไม่ได้ ถ้าไม่ใช่ "สนธิ ลิ้มทองกุล" คนที่ทักษิณและพวกต้องจดจำฝังใจไปอีกนับร้อยปี

'มหาจำลอง'

"ไล่รัฐบาลนอมินี กู้บาปชาติ"

กลายเป็นอีกหนึ่งในภาพชินตา บนเวทีม็อบพันธมิตรฯ ของผู้คน ณ พ.ศ. นี้ กับการปรากฏของชายวัย ๗๓ ปี ผมเกรียนสวมเสื้อม่อฮ่อมพร้อมๆ กับอีก ๔ แกนนำพันธมิตรฯ นาม "พล.ต.จำลอง ศรีเมือง" ที่เป็นหนึ่งในแกนนำคนสำคัญที่มีบทบาทโดดเด่นในการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งพอๆ หรืออาจจะมากกว่า "สนธิ ลิ้มทองกุล" และบรรดาแกนนำพันธมิตร อย่าง "สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์" "สมศักดิ์ โกศัยสุข" และ "พิภพ ธงไชย" เฉพาะยิ่งในสถานการณ์ทุกครั้งที่ต้องการ "การนำ" เพราะเพียงแค่ยุทธวิธีและกระบวนยุทธ์ในการวางแผนการขับเคลื่อนแต่ละครั้ง ก็พอจะประกาศว่าน้ำหนักแห่งเจตจำนงการขับไล่ "นายกฯ" ไม่ว่า "สมัคร" หรือ "ทักษิณ" ของเขาดุดันมีพลัง ไม่ได้น้อยไป

กว่าใครบนเวทีเดียวกัน

เขาเป็นใครมาจากไหน ทำไมการออกมาของเขาพร้อมๆ กับ "กองทัพธรรม" และญาติธรรม และสมณะ แห่ง "สันติอโศก" จึงถูกจับตามองทันควันจากหลายฝ่าย

"พล.ต.จำลอง ศรีเมือง" ถูก "จารึก" ไว้ในประวัติศาสตร์หน้าสำคัญของการเมืองไทยที่มี "ต้นทุนสูง" ทางสังคม ในหลากหลายมิติที่เด่นชัดคือ บทบาทของการเป็น "แกนนำ" ในการต่อสู้กับอำนาจเผด็จการทหาร "ยุค รสช." หรือกระทั่งการสร้างกระแส "จำลองฟีเวอร์" เมื่อหลายสิบปีก่อน ก่อนจะมาเป็นการสร้างพรรคพลังธรรม และร่วมสร้างพรรคไทยรักไทย

ว่ากันว่า ก่อนที่ "พล.ต.จำลอง" จะเข้ามาร่วมการชุมนุม "เวทีพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ปรากฏเป็นความหนักอกหนักใจของ "สนธิ" อย่างยิ่ง กับความพยายามทำให้ม็อบขับไล่อดีตนายกรัฐมนตรี มี "มวล" และ "พลัง" อย่างแท้จริงและต่อเนื่อง โดยเฉพาะเมื่อตรวจเช็กดู "มวลชน" ของ "สนธิ" เมื่อครั้งก่อนการชุมนุมวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ พบว่า "ยังไม่พร้อม" แม้ว่าจะมี "ฐานกำลังหลัก" เวลานั้นอย่าง "กลุ่มครู" ที่คัดค้านการถ่ายโอนการศึกษา "กลุ่มลูกศิษย์" หลวงตามหาบัว กลุ่มพนักงานรัฐวิสาหกิจ กฟผ. กฟภ. กปน. และพนักงาน รสพ. ที่ถูกรัฐยุบองค์กร รวมถึง "พลังประชาชน" กลุ่มรู้ทันทักษิณ

ที่สำคัญ คือ มีการวิเคราะห์อย่างยอมรับกันในกลุ่มผู้จัดว่า การชุมนุมเดินขบวนทุกๆ ครั้ง สิ่งที่สำคัญไม่แพ้ "พลังมวลชน" ก็คือ ตัว "ผู้นำ" ที่มีบารมี มีต้นทุนในสังคม สร้างศรัทธาให้มวลชนในวงกว้าง ก็

สามารถจะเรียกประชาชนให้มาเข้าร่วมขบวนการได้ ซึ่งประเด็นนี้ แม้ "สนธิ" ประกาศที่จะเป็น "ผู้นำม็อบ" ด้วยตัวเอง ซึ่งเขาก็น่าจะทำได้ แต่สิ่งที่เป็นอุปสรรคคือ "ความน่าเชื่อถือ" โดยเฉพาะ "คำถาม" ที่ใครต่อใครถามเวลานั้นว่าจะมั่นใจได้อย่างไรว่าเมื่อเดินไปข้างหน้าแล้ว เบื้องหน้าเบื้องหลัง สมัยจูบปากกับ "พ.ต.ท.ทักษิณ" จะไม่ถูกขุดมาดิสเครดิต กลายเป็นเป้าโจมตีที่มิอาจเลี่ยงได้ ดังนั้นไม่แปลกที่ช่วงเวลาเหล่านั้น จึงมีการดึงกลุ่ม ส.ว.เสียงข้างน้อยมาช่วยเสริม "ความน่าเชื่อถือ" โดยมี "พล.ต.อ.ประทิน สันติประภพ" ถูกดันหลังให้เป็น "ผู้นำ" และยังมีการดึงตัวแทน "ภาคประชาชน" อย่าง "สุวิทย์ วัดหนู" "พิทยา ว่องกุล" มาเข้าร่วมด้วย

ในระยะเวลาเหล่านั้นที่มีการวิ่งหา "แนวร่วม" ของสนธิ ก่อนจะถึงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ที่จะมีการชุมนุมใหญ่ ณ ท้องสนามหลวง ปรากฏความเคลื่อนไหวสำคัญ และถูกมองว่า เป็น "จุดพลิกผันการเคลื่อนไหว" ขับไล่ "ทักษิณ" คือการเคลื่อนไหวของกลุ่ม ส.ว. และผู้นำองค์กรภาคประชาชนที่ล้วนแต่เคยปรากฏกายข้าง "พล.ต.จำลอง" ในเหตุการณ์ "พฤษภาทมิฬ" เมื่อปี ๒๕๓๕ อาทิ "นางประทีป อึ้งทรงธรรม ฮาตะ ไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ นพ.เหวง โตจิราการ สมศักดิ์ โกสัยสุข" ที่ยกขบวนไปพบกับ "พล.ต.จำลอง ศรีเมือง" ในฐานะ "อดีตผู้นำการต่อสู้พลังประชาชน" ในเหตุการณ์เดือนพฤษภาทมิฬ ถึงข้างเวทีประท้วงเบียร์ช้างเข้าตลาดหุ้น ที่ ณ เวลานั้นคนทั่วไปอาจคิดว่าเป็นเพียงการไปให้กำลังใจ "พล.ต.จำลอง" ในการยับยั้งเหล้าเบียร์ระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์ธรรมดา แต่กลับปรากฏวาระที่ซ่อนอยู่และสำคัญกว่าคือ มีการขอร้องให้ "พล.ต.จำลอง" เข้าร่วมขบวนการขับไล่ "ทักษิณ" อย่างเต็มตัว

แม้ว่า ณ เวลานั้น "พล.ต.จำลอง" จะบอกว่าเขาจะไม่ไปร่วมชุมนุมกับม็อบวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ แต่การออกมาแถลงข่าว และทำจดหมายเปิดผนึกถึงอดีตนายกฯ (๓๑ มกราคม ๒๕๔๙) แสดงความเห็นเกี่ยวกับการ "ขายหุ้นชินคอร์ปฯ" ว่า

"ทำให้ประชาชนทั่วประเทศเสียขวัญและกำลังใจ มีความเสียหายมากกว่าได้รับผลประโยชน์ พร้อมแนะนำให้นำเงินที่ไม่ได้เสียภาษีมาช่วยคนจนและเตือนสติว่า นักการเมืองที่ดีมีเพียงความซื่อสัตย์ไม่เพียงพอต้องมีความเสียสละและคุณธรรมด้วย"

ดูเหมือนจะเป็น "สัญญาณ" ที่ค่อนข้างชัดทีเดียวว่าเป็นการ "ตอบรับ" หรือ "ปฏิเสธ" ในการเข้าร่วมเป็น "แกนนำ" โดยเฉพาะการเป็น "แกนนำ" แบบที่มีประสบการณ์ รู้จังหวะจะโคนการรุกการรับ ที่สำคัญหัวจิตหัวใจการต่อสู้เต็มร้อยไม่มีถอยแม้แต่ก้าวเดียว...

กระนั้นแม้ "พล.ต.จำลอง" จะออกมาพูดค่อนข้างชัด แต่ต้องยอมรับว่าสังคมเวลานั้น อาจจะยังคลางแคลงกับ "ความสัมพันธ์" ของเขากับ "พ.ต.ท.ทักษิณ" อยู่บ้าง ทั้งในฐานะอดีตที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ทั้งในฐานะของอดีตผู้ปลุกปั้นทางการเมือง โดยหลายคน "ไม่เชื่อ" ว่า ด้วยเหตุผลเรื่องการผลักดัน "เบียร์ช้าง" เข้าตลาดหลักทรัพย์ไทย ที่ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ออกมาเคลื่อนไหวคัดค้านหลายระลอก และรัฐบาลโดย "ทักษิณ" รับปาก แต่มา "หักหลัง" ภายหลัง โดยการเปิด "ไฟเขียว" ให้ "กิตติรัตน์ ณ ระนอง" เร่งเครื่องเดินหน้าแบบให้ตำแหน่งเป็นเดิมพัน

อย่างไรก็ตาม ในที่สุดวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ การออกมาแถลงเรียกร้องให้ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ลาออกจากตำแหน่ง ดูจะเป็น "คำตอบสุดท้าย" ระหว่างความสัมพันธ์ของ "ทักษิณ" และ "จำลอง" และเป็น "คำ

ตอบสุดท้าย" เช่นกันกับ "พันธสัญญา" การกระโจนเข้ามาร่วมบนเวที "พันธมิตรฯ" เพื่อขับไล่อดีตนายกฯ แม้ว่า หลายต่อหลายครั้งในการพูดในที่สาธารณะ "ทักษิณ" จะพยายามหยอดว่าพร้อมจะพูดคุยทำความเข้าใจกับ "พล.ต.จำลอง" ก็ตาม

ทำไมในห้วงนั้น "พล.ต.จำลอง" จึงถูกหลายฝ่ายมองอย่าง "สำคัญ" ขนาดประเมินว่า สถานการณ์ม็อบขับไล่ "นายกรัฐมนตรี" ที่ชื่อ "ทักษิณ" ห้วงเวลาถัดจากนั้นจะ "ไม่ธรรมดา" อีกต่อไป

>> เป็น "เข็มทิศประเทศไทย"

ตัดภาพย้อนกลับไปสู่ "ความเป็นมา" ของหนึ่งในแกนนำสำคัญของกลุ่ม "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" ที่ชื่อ "พล.ต.จำลอง ศรีเมือง" วัย ๗๓ ปีคนนี้...จะพบว่าตลอดเส้นทางชีวิตของเขา "ไม่ธรรมดา" ทั้งใน "วัตรปฏิบัติ" ส่วนตน และวัตรปฏิบัติต่อสังคม

คร่าวๆ กับ "ตัวตน" ต้องยอมรับว่า ครั้งหนึ่ง "พล.ต.จำลอง" เปรียบเสมือน "เข็มทิศประเทศไทย" ชี้ไปทางไหนล้วนมีความหมายดึงดูดไปในทิศทางนั้นทั้งสิ้น บทบาทการเป็น "ผู้นำ" ในการรณรงค์เพื่อสังคมที่เด่นชัดแรกๆ คือ การตัดสินใจลาออกจากตำแหน่งเลขาธิการนายกฯ รัฐมนตรี "พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์" เพื่อออกมาเดินบทบาทต่อต้าน "กฎหมายทำแท้ง" ซึ่งการลาออกของ "พล.ต.จำลอง" เป็นจุดสนใจ และเป็นจุดทำให้สังคมชื่นชมในตัวพลตรีจำลองมาก ซึ่งผลครั้งนั้นเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เขาได้รับคะแนนเลือกตั้งในตำแหน่งผู้ว่าฯ กทม. ชนะ "นายชนะ รุ่งแสง" "นายแบงก์" ผู้ลาออกมาแข่งขันในสังกัดพรรคประชาธิปัตย์

กระแส "มหาจำลองฟีเวอร์" หากยังจำกันได้ว่า ไม่ว่า "จำลอง" ทำ

อะไรดีไปหมด เช่น เมื่อครั้งที่ "พล.ต.จำลอง" เลี้ยงสุนัขจรจัด ผู้คนก็หันมาให้ความสนใจเลี้ยงกันใหญ่ "จำลอง" กินมังสวิรัติ "อาหารมังสวิรัติ" ก็ฮิตติดตลาด "พล.ต.จำลอง" ไม่พอใจที่ "พล.อ.สุจินดา คราประยูร" แกนนำ รสช.ขึ้นเป็นหัวหน้ารัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง ปฏิบัติการนั่งอดข้าวประท้วงหน้าสภาฯ! ผู้คนที่เลื่อมใสก็แห่กันมาเป็นแสน และนำไปสู่เหตุการณ์ "พฤษภาทมิฬ" เมื่อ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕

>> ลูกหลานจีน "แซ่โล้ว"

"จำลอง ศรีเมือง" เกิดเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๔๗๘ เวลา ๑๑.๓๐ น. ตรงกับวันศุกร์ขึ้น ๕ ค่ำ เดือน ๘ ปีกุน จ.ศ. ๑๔๙๗ บิดาชื่อ "ฮะเสียว แซ่โล้ว" เป็นชาวจีนโพ้นทะเล ที่มาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร มีชื่อไทยว่า "สมนึก ชุนรัตน์" มีอาชีพเป็นพ่อค้าขายปลาสด อยู่ที่ตลาดเจริญพาสน์ ฝั่งธนบุรีส่วนมารดาชื่อ "บุญเรือน" เป็นลูกหลานคนจีน เป็นบุตรีของ "กุ๊กกู แซ่จิว" และ "นางกิมท้วน"

พล.ต.จำลอง เคยเขียนไว้ในหนังสือ "ทางสามแพร่ง" และ "ชีวิตจำลอง" ว่า "แซ่โล้ว" ของเขาเป็นแซ่ของตระกูลเล็กๆ ตระกูลหนึ่ง ไม่ใหญ่โตเหมือน "แซ่ตั้ง แซ่ลิ้ม แซ่ฉั่ว" แต่ก็ยังมีญาติอยู่แยะ โดยครั้งหนึ่งในปี ๒๕๓๒ สมัยที่เป็นผู้ว่าฯ กทม. เคยมีจดหมายเขียนเป็นภาษาจีนส่งมาที่ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร เป็นจดหมายของลูกน้องชายของพ่อที่ส่งมาจากประเทศจีน ทั้งนี้สาเหตุที่ พล.ต.จำลอง ไม่ใช้แซ่นั้นมาจากตั้งแต่สมัยเด็กๆ แล้วที่เขาใช้นามสกุล "ชุนรัตน์" ซึ่งเป็นของพ่อบังเกิดเกล้าที่ต่อมาเสียชีวิต และแม่แต่งงานใหม่กับ "นายโชติ ศรีเมือง" จึงใช้นามสกุล "ศรีเมือง" ตามบิดาบุญธรรม และใช้นามสกุลนี้เรื่อยมา

>> จาก "นักรบ" สู่เลขาฯ "ป๋าเปรม"

"จำลอง" เป็นคนฝั่งธนบุรี จบชั้นประถมจากโรงเรียนวัดสำเหร่ มัธยมจากโรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จบปริญญาตรีจากโรงเรียนนายร้อย จปร.๗ จบปริญญาโททางการบริหารจากสหรัฐอเมริกา โดยทุนของรัฐบาล จากนั้นใช้ชีวิตในการรับราชการทหารตั้งแต่การประจำกองบัญชาการทหารสูงสุด ช่วยราชการวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร เคยเป็นอดีตหัวหน้าชุดปฏิบัติการรบภูผาที่ที่ประเทศลาวในช่วงปี ๒๕๑๑ เป็นผู้ช่วยหัวหน้ายุทธการกองพลอาสาสมัครไทย – เวียดนาม พ.ศ. ๒๕๑๓

ชีวิตส่วนตัว แต่งงานกับ "นางศิริลักษณ์ ศรีเมือง" นิสิตอักษรศาสตร์บัณฑิตจาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่พร้อมในการดำเนินชีวิตแบบเรียบง่าย ถือศีล ๕ ศีล ๘ กินอาหารมังสวิรัติ

พล.ต.จำลอง เริ่มต้นชีวิตการเมืองที่การเป็นวุฒิสมาชิก และเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี (พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์) ช่วงปี ๒๕๒๓ – ๒๕๒๔ (รัฐบาลเปรม ๑) เคยเป็นเลขาธิการหน่วยรัฐสภาไทยในสหภาพรัฐสภา

นอกจากนี้ยังเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครถึง ๒ สมัย ติดต่อกันตั้งแต่ปี ๒๕๒๘ (สมัยหลังอยู่ไม่ครบ ๔ ปี ก็ลาออกจากผู้ว่าฯ กทม. เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๕ ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็น ส.ส.เขต ๒ สัมพันธวงศ์ ป้อมปราบ ในการเลือกตั้งวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๓๕)

ทางด้านงานศาสนา เคยเป็นอุปนายกพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย ประธานกองทัพธรรมมูลนิธิ...โดยมีงานอดิเรกรับแสดงปาฐกถาธรรมโดยไม่คิดค่าบรรยาย ขายข้าวแกงมังสวิรัติ ตลาดเจริญสุข ศูนย์การค้ามาบุญครอง เซ็นทรัลลาดพร้าว เปิดขายสินค้าราคาถูกชื่อร้าน "ทึ่ง" และสินค้า "เท่าทุน"

>> ลาออกประท้วงสภาผ่าน กม.ทำแท้งเสรี

กล่าวถึงภูมิหลังของ "พล.ต.จำลอง" เป็น "นายทหารยังเติร์ก" จปร. รุ่น ๗ ที่ถูกระบุว่าเป็นรุ่นที่มีพวกหัวรุนแรง และเป็นกลุ่มที่มีบทบาทการก่อรัฐประหารหลายครั้ง โดยเฉพาะการทำรัฐประหารของ "พล.ต.มนูญกฤต รูปขจร" ซึ่งในรุ่นนี้มี "พล.ต.สนั่น ขจรประศาสน์" "พล.อ.พัลลภ ปิ่นมณี" ฯลฯ

"พล.ต.จำลอง" มีอดีตที่น่าสนใจที่ค่อนข้างขัดแย้งกับบทบาทหน้าที่ทางการทหาร เพราะในขณะที่เขาเป็น "หัวหน้าชุดปฏิบัติการภูผาที" ที่ประเทศลาว เป็นผู้ช่วยหัวหน้ายุทธการกองพลอาสาสมัครในเวียดนาม และเป็นนายทหารประจำกองบัญชาการทหารสูงสุด แต่กลับมีความสนใจในเรื่องธรรมะ มีปฏิบัติ ถือศีล กินเจ กินอาหารมังสวิรัติ มาโดยตลอดชีวิต เรียกว่าทำจนเป็นนิสัย จนแม้แต่เพื่อนๆ ทหารด้วยกันก็เรียก "มหา" นำหน้าชื่อ

สมัยที่เป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี "พล.อ.เปรม" และเป็น "วุฒิสมาชิก" ด้วย (พ.ศ. ๒๕๒๓ - ๒๕๒๔) "พล.ต.จำลอง" เป็น "นายทหารหนุ่ม" จปร.๗ ที่แสดงบทบาทและจุดยืนที่โดดเด่นทางสังคม ด้วยการคัดค้าน "พ.ร.บ.การทำแท้งเสรี" จนสั่นสะเทือนไปทั้งรัฐสภา (สภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ๑๘ ธันวาคมท ๒๕๒๔)

เหตุการณ์ครั้งนั้น สภาผู้แทนฯ ได้ผ่านกฎหมายทำแท้งใหม่ ซึ่งขยายการทำแท้งได้ถึง ๔ กรณี ด้วยคะแนน เสียง ๗๙/๓ (ไม่ออกเสียง ๒๒๙) ส่วนวุฒิสมาชิกได้รับจดหมายคัดค้านจากประชาชนทั่วประเทศ จึงลงมติคัดค้านด้วยคะแนนเสียง ๑๔๗ : ๑ อย่างไรก็ตาม เมื่อกฎหมายดังกล่าวถูกส่งกลับไปที่สภาผู้แทนฯ มีประชาชนส่งจดหมายคัดค้านไปยัง

ส.ส.อีกทำให้ ส.ส.ฝ่ายเสนอกฎหมายฉบับนั้นไม่กล้าเสนอเลื่อนวาระเอากฎหมายดังกล่าวขึ้นมาพิจารณาก่อน ปล่อยกฎหมายเก่าไปก่อนเงียบๆ เพราะหมดสมัยการประชุม การพ่ายแพ้ในการคัดค้านกฎหมายดังกล่าวทำให้ "พล.ต.จำลอง" ประกาศลาออกจากตำแหน่ง "เลขาธิการรัฐมนตรี"

>> เข้าปฏิบัติธรรม "สันติอโศก"

ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะ "พล.ต.จำลอง" เป็นสมาชิกสำนักปฏิบัติธรรม "สันติอโศก" ที่มี "สมณะโพธิรักษ์" เป็นเจ้าสำนัก ซึ่ง "สันติอโศก" เองเมื่อมีภาพของนักการเมืองเข้าไปปฏิบัติธรรม ก็ถูกจับตาจากหลายฝ่ายทางการเมืองสมัยนั้น ว่า "สันติอโศก" เป็น "ฐานการเมือง" ของ "ทหารหนุ่มกลุ่มหนึ่ง" ที่กำลังก่อหวอดเพื่อจุดมุ่งหมายทางการเมืองอย่างเงียบๆ (ขณะนั้น)

หลังการลาออกจากตำแหน่ง "เลขาธิการรัฐมนตรี" พล.ต.จำลอง ศรีเมือง หันไปปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง นานๆ จะมีข่าวออกมา แต่ฝ่ายการเมืองความมั่นคง ก็ยังคงจับตาดูเขาและสำนักสันติอโศกว่าจะเป็น "นักบุญจำแลง" หรือ ทหารประชาธิปไตยจำแลง" หรือไม่ ถึงขนาดมีการวิจารณ์ว่าสันติอโศกกำลังประสานความคิดกับขบวนการทหารกลุ่ม "ยังเติร์ก" เพื่อนำศาสนาเข้าไปเกลือกกลั้วกับการเมือง หรือ ยังเติร์กกำลังหันหน้าไปใช้ฐานด้านศาสนามาเป็นผลผลักดันทางการเมืองอันไม่เหมาะสมและไม่พึงกระทำ โดย "ฝ่ายตรงข้าม" จับจ้องที่ "พล.ต.จำลอง" (พ.อ. จำลองขณะนั้น) ในฐานะแกนนำ "กลุ่มยังเติร์ก" และยังเคยทำงานใกล้ชิดกับนายกรัฐมนตรี "พล.อ.เปรม "ฝ่ายปัญญาชน" ทางการเมืองที่ไม่ชอบ "อำนาจจากปลายปืน" เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงพากันไม่ไว้วางใจ "พ.อ.

จำลอง" ความไม่ไว้วางใจดังว่า ส่วนหนึ่งอาจเพราะบทบาท "นำ" ของ "พ.อ.จำลอง" ในหมู่ทหาร "ยังเติร์ก จปร.๗" ซึ่งเป็นกลุ่มทหารที่สร้างวีรกรรมในประวัติศาสตร์การทำรัฐประหารไว้หลายต่อหลายครั้งในประวัติศาสตร์การเมืองไทย ซึ่งความนี้สอดรับกับคำสัมภาษณ์ของ "พล.อ.พัลลภ ปิ่นมณี" (นสพ.ไทยโพสต์ : ๒ เมษายน ๒๕๔๓) ที่พูดเปรียบเทียบบทบาท "นำ" ระหว่าง "พล.ต.มนูญ" กับ "พล.ต.จำลอง" ไว้อย่างน่าสนใจว่า

"มนูญไปอยู่กับใครหัวหน้าตายหมด เขาเป็นคนดวงแปลก เมื่อก่อนพวกผมทำงานสำเร็จเพราะ "จำลอง" เป็นหัวหน้า พอ "จำลอง" ไป "มนูญ" เป็นหัวหน้าพังหมด ๑ เมษายน ๒๕๒๔ พวกผมเละเป็นโจ๊กหนีเตลิดเปิดเปิง ไปอยู่กับ "พล.อ.ชาติชาย" ก็โดน รสช. นี่มาอยู่กับ "เสธ.หนั่น" เสธ.หนั่นก็ตาย"

ระหว่างที่ปฏิบัติธรรมในสำนักสันติอโศก "พล.ต.จำลอง" ได้ก่อตั้ง "กองทัพธรรมมูลนิธิ" ขึ้นเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔ โดยมีตนเองเป็นประธานซึ่งต่อมาภายหลัง "กองทัพธรรมมูลนิธิ" ผนวกเข้ากับ "มูลนิธิธรรมสันติ" ของ "สันติอโศก" นี้เองที่เป็น "พลังขับเคลื่อนมวลชน" อันสำคัญของ "พล.ต.จำลอง" แม้ถึงปัจจุบันกำลังของ "กองทัพธรรม" ก็ยังคงเป็น "กำลังหลัก" ที่หล่อเลี้ยงคงไว้ซึ่งการต่อสู้ที่อดทนยืดเยื้ออย่าง "อหิงสา" ที่สุดของม็อบ "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย"

>> ลงสมัครผู้ว่าฯ กทม. โค่น ปชป.

ตัดภาพย้อนกลับไปในอดีตดูเหมือนว่า "ผู้นำ" กลุ่มยังเติร์ก อย่าง "พ.อ.จำลอง" ณ พ.ศ. ๒๕๒๔ เลือกที่จะอยู่ "วงนอก" ของความขัดแย้ง

อันนำมาสู่การก่อการ “รัฐประหาร” รัฐบาล “พล.อ.เปรม” ของ กลุ่มยังเติร์ก จปร.๗ ที่ประสบความล้มเหลวอย่างไม่เป็นท่า

จากนั้น ๔ ปีต่อมา หลัง “ตกผลึก” กับการปฏิบัติธรรมใน “สันติอโศก” ในปี ๒๕๒๘ มีการรับสมัครเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร “พล.ต.จำลอง” ตัดสินใจลงสมัครรับเลือกตั้ง ซึ่งนับเป็น “ก้าวแรก” ทางการเมืองของเขาอย่างแท้จริงในสนามการเมือง โดยหาเสียงของเขาไม่เหมือนใครที่ต้องลงทุน เพียงแค่การใช้วิธีการหาเสียงแบบประหยัดที่สุด ป้ายโฆษณาปักด้วยใบไผ่สานราคาถูก ป้ายบนหุ่นไล่กา มือซ้ายและขวาถือธงชาติ และธงธรรมจักร ปักตามสี่แยกถนนของกรุงเทพฯ เท่านี้ ผลการเลือกตั้งที่ออกมา พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ก็ได้รับชัยชนะอย่างท้วมท้นแล้ว !!

จากนั้นเป็นต้นมาด้วย “วัตรปฏิบัติ” และ สไตล์การบริหารงานในกทม.แบบที่ใช้ ธรรมะผสมการเมือง โดยเน้นคุณธรรม ทำให้เกิดกระแส “จำลองฟีเวอร์” จนมีผลต่อสนามการเมืองระดับชาติในเวลาต่อมา

>> ก่อตั้ง “พรรคพลังธรรม”

อย่างไรก็ตามในปี ๒๕๓๑ รัฐบาล “พล.อ.เปรม” ประกาศ “ยุบสภา” และจัดให้มีการเลือกตั้งในวันที่ ๒๔ ก.ค. ๒๕๓๑ “พล.ต.จำลอง” ถูกมองอย่างหวาดระแวงจากบรรดาพรรคการเมืองใหญ่ว่า การยุบสภาแบบกะทันหันของ “พล.อ.เปรม” อาจมีเบื้องหลัง โดยการวางให้ “พล.ต.จำลอง” เป็น “ทายาททางการเมือง” หรือเป็นการเปิดทางให้ “พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ” พรรคการเมืองใหญ่คือ ประชาธิปัตย์ ชาติไทย กิจสังคม ก้าวหน้า กิจประชาคม และสหประชาธิปไตย

โดยก่อนหน้านั้น "พล.ต.จำลอง" ได้ประกาศว่า "กลุ่มรวมพลัง" จะจัดตั้งเป็นพรรคการเมือง ภายใต้ชื่อ"พรรคพลังธรรม" โดยจดทะเบียนพรรคกับกระทรวงมหาดไทยภายใต้สัญลักษณ์รูปมือพนมสีขาว โดยการวางกฎให้สมาชิกปฏิบัติ ๓ ข้อ คือ ๑.หวังและรับในสิ่งที่พึงมีพึงได้เท่านั้น ๒. ไม่ใช้เงินซื้อเสียงแม้จะมีเงินมากก็ตาม เพราะการซื้อเสียงเท่ากับการทำลายชาติ ๓. ผู้สมัครพรรคพลังธรรมจะต้องไม่หวังตำแหน่งรัฐมนตรี ซึ่งถือเป็นรูปแบบของพรรคการเมืองที่นำธรรมะเข้ามาทำการเมืองให้สะอาด โดยจุดเริ่มที่บรรจบกันคือ การที่บรรดาสมาชิกที่ใฝ่ธรรม หรือญาติธรรมที่เคยปฏิบัติธรรมในสำนักสันติอโศกที่ให้การสนับสนุน

>> "คนดี" ร่วมด้วยช่วยหนุน

การตั้งพรรคของ พล.ต.จำลอง จากภาพความเป็นคนมีคุณธรรมของเขา ทำให้กลายเป็นสิ่งใหม่ในวงการการเมืองสมัยนั้น โดย "พล.ต.จำลอง" ประกาศอย่างท้าทายกระแสการเมืองขณะนั้นว่า จะนำเอาธรรมะเข้าไปทำให้การเมืองสะอาด โดยนำ "ธรรมะ" เข้าไปใช้ใน "ระบบการเมือง" ซึ่งต่อมาสิ่งเหล่านี้ปรากฏเป็นรูปธรรมในการต่อสู้สนามเลือกตั้งครั้งแรก ของ "พรรคพลังธรรม" ผนวกกับบุคคลที่มีชื่อเสียง และมี "ต้นทุนทางสังคม" ถูกดึงเข้ามาร่วมให้การสนับสนุนจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็น "นพ.ประเวศ วสี" "พล.ต.ท.วศิษฐ เดชกุญชร" "พ.ต.อ.เสรี เตมียาเวส" "นพ.อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม" ฯลฯ ภายใต้การมองว่า "สงครามการเมืองรูปแบบใหม่ได้เปิดฉากขึ้นแล้ว" ระหว่างขบวนการพรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายค้าน และขบวนการธรรมาธิปไตยของ "พล.ต.จำลอง" ซึ่ง "พรรคพลังธรรม" ได้กลายเป็นความหวังใหม่ทางการเมืองสามารถสร้าง

พลังบริสุทธิ์ของคนดีมีอุดมการณ์แต่เบื่อหน่ายระบบความสกปรกของการเมืองเข้ามาร่วมมากมาย

>> กลุ่มทุนนิรนาม – เจ้าสัวชาตรีหนุน

ไม่เพียงเท่านั้น การที่ "พรรคพลังธรรม" กลายเป็นความหวังทางการเมืองไทย ทำให้มี "กลุ่มทุน" จำนวนมากทั้งที่เปิดเผยและไม่เปิดเผยให้การสนับสนุน โดยผู้ที่สนับสนุน "พล.ต.จำลอง" และพรรคพลังธรรมอย่างแนบแน่นคือ นายทุน "นิรนาม" เป็นส่วนใหญ่ ส่วนรายชื่อนายทุนที่สนับสนุนระดับแนวหน้าเท่าที่มีการเปิดเผยคือ นายเรือน สมณะ นางมาลี แสนจันทรฒิชัย เจ้าของ ร.ร.อนุบาลลูกรัก นายประทีป กิจจาพิพัฒน์ นายประสิทธิ์ กลิ่นสุนทร เจ้าของ บ.ปราณีพันธ์ นายชาตรี โสภณพนิช กก.ผจก.ธนาคารกรุงเทพ นอกจากนี้ยังมีเศรษฐีใจบุญอีกหลายรายที่น่าทึ่งคือเมื่อครั้ง "พล.ต.จำลอง" ลงสมัครเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม. เศรษฐีใจบุญกลุ่มนี้ได้ทำการเรี่ยไรเงินช่วยเหลือเป็นเงินถึง ๒๐ ล้านบาท เพื่อช่วยเหลือในการทำกิจกรรมทางการเมือง ซึ่งเงินจำนวนนี้เป็นเพียงดอกผลจากจำนวน ๒๐๐ ล้านบาท ที่ฝากไว้ในธนาคาร ทั้งนี้เป็นการช่วยเหลือโดยปราศจากเงื่อนไขใด

ไม่เพียงเท่านั้น ยังมีตัวอย่างที่เห็นได้ชัดถึง "ความศรัทธา" ที่ประชาชนมีต่อ "พล.ต.จำลอง" ก่อนหน้านั้น คือขณะที่เกิดเหตุ "ยุทธการร่มเกล้า" ทางกองทัพบกได้ออกประกาศเรี่ยไรเพื่อช่วยเหลือทหารหาญในแนวหน้า ปรากฏว่าเพียง ๓ วัน "พล.ต.จำลอง" ได้สร้างปรากฏการณ์ด้วยการขอบริจาคเงินได้ถึง ๑๕ ล้านบาท ซึ่งเป็นเงินที่ได้รับจาก "กลุ่มเศรษฐีใจบุญ" กลุ่มดังกล่าว ซึ่งคนสำคัญในกลุ่มนี้ว่ากันว่ามี "นายบุญยงค์ ว่อง

วานิช" เจ้าของบริษัท อังกฤษตรางู เป็นแกนหลักสำคัญรวมอยู่ด้วย

>> อุดมการณ์การเมือง "อหิงสา"

แนวความคิดสำคัญทางการเมืองของ "พล.ต.จำลอง" ที่เคยกล่าวไว้ที่น่าจะยืนหยัดมาถึงปัจจุบัน คือแนวความคิดที่ว่าการเมืองกับศาสนาเป็นสิ่งที่ต้องอยู่ด้วยกัน แยกออกจากกันไม่ได้ ดังที่เขาเคยกล่าวในการอภิปรายที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรื่อง "ศาสนากับการเมือง" (๑๖ กันยายน ๒๕๒๖) โดยอภิปรายอ้างถึงคำสอนของพุทธทาส ที่ว่า

"เศรษฐกิจและการเมืองถ้าไม่มีธรรมะละก็ ทั้งเศรษฐกิจและการเมืองก็จะเป็นเครื่องมือทำลายโลก คือทำลายให้หมดไปจากความเป็นคนเอาทีเดียว" และ "ถ้าปราศจากธรรมะเสียแล้ว การเมืองจะเป็นเครื่องทำลายโลกทำลายมนุษย์ เพราะฉะนั้นธรรมะกับการเมืองต้องคู่กัน ต้องไปด้วยกัน"

นอกจากนี้ ดูเหมือนว่าอุดมการณ์ของมหาตมะ คานที เจ้าตำรับแห่ง "ลัทธิอหิงสา" ก็ดูจะมีอิทธิพลต่อความคิดทางการเมืองของ "พล.ต.จำลอง" ถึงขนาดเคยกล่าว (๑๕ ก.พ. ๒๕๒๕) ไว้ว่า ขออ้างถึงคำกล่าวของ "มหาตมะคานที" ว่า การเมืองไม่ใช่เรื่องชั่วร้าย เป็นวิถีทางหนึ่งที่จะช่วยให้ประชาชนอยู่ดีกินดี "มหาตมะ คานที" ถึงกับอธิษฐานว่า ถ้าท่านต้องไปเกิดอีกในชาติหน้า ขอให้เกิดในวรรณะศูทร เพื่อแบ่งเบาความทุกข์ยาก และความเหยียดหยามไว้ตลอดชีวิต ซึ่งต่างกับการอธิษฐานของนักการเมืองไทย...อุดมการณ์ทางการเมืองของ ""มหาตมะ คานที" เป็นอุดมการณ์ซึ่งเปรียบเสมือนแสงสว่างแห่งปรัชญาการเมืองตะวันออก...ท่านประกาศให้โลกได้รับรู้ว่าวิญญาณของท่านเป็นพุทธด้วยคำสอน

ของพระพุทธเจ้าซึมลึกอยู่ในตัวท่านจึงมีวิญญาณทางการเมืองอย่างพระโพธิสัตว์ อยู่อย่างผู้เสียสละ และเมตตาสูงสุด ต่อเพื่อนมนุษย์ ทำงานอุทิศให้กับ ความรักของผู้อื่น และตายอย่างที่เรียกว่าไม่ตาย คือตายแต่ตัวอุดมการณ์ยังคงสว่างไสวอยู่

แนวคิดนี้ไม่แปลกที่ ณ พ.ศ. นี้ การออกมาเคลื่อนไหวขับไล่ "ทักษิณ" ของคนชื่อ "พล.ต.จำลอง" ตามแนวทางอหิงสา ร่วมกับ "กลุ่มพันธมิตรฯ" จึง "ไม่ธรรมดา" และสร้างความวิตกกังวลให้กับคนที่ถูกไล่ไม่น้อย

>> เป็น "ฝ่ายค้าน" รัฐบาล "น้าชาติ"

หลังการยุบสภาของ พล.อ.เปรม (๒๙ เมษายน ๒๕๓๑) มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในพรรคประชาธิปัตย์ ที่แตกเป็น ๒ เสี่ยง

"กลุ่มนักการเมือง ๑๐ มกรา" แยกออกมาตั้งพรรคประชาชน พรรคก้าวหน้าของ "อุทัย พิมพ์ใจชน" รวมกับพรรคกิจประชาคม และพรรคอื่นอีก ๔ พรรค เกิดเป็นพรรคเอกภาพ พรรคราษฎรของ "พล.อ.เทียนชัย สิริสัมพันธ์" ขณะที่ "พล.อ.อาทิตย์ กำลังเอก" ที่ถูกปลดกะทันหันในรัฐบาลเปรม ได้ตั้ง "พรรคปวงชนชาวไทย" ขึ้นมา ในขณะที่พรรคชาติประชาธิปไตยของ "พล.อ.เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์" ก็ล้มตายจากไปแวดวงการเมือง

การเลือกตั้งครั้งนั้น (๒๔ กรกฎาคม ๒๕๓๑) พรรคพลังธรรม ได้ ส.ส.มา ๑๕ คน โดยได้เกิดรัฐบาลพรรคผสม พรรคชาติไทยเป็นแกนนำในการจัดตั้งรัฐบาล พล.ต.จำลอง ประกาศไม่ร่วมรัฐบาล แต่ขอเป็นฝ่ายค้าน ซึ่งรัฐบาลผสมประกอบด้วย ชาติไทย ประชาธิปัตย์ ราษฎร

กิจสังคม มวลชนได้เลือกให้ "พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ" เป็นนายกรัฐมนตรี

ปี ๒๕๓๓ หลังการบริหารมาได้ ๒ ปี ในปี ๒๕๓๓ ได้เกิดวิกฤตการณ์ทางการเมืองกับรัฐบาล "พล.อ.ชาติชาย" โดยมีความขัดแย้งระหว่าง "พล.อ.ชาติชาย" กับ "พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ" ที่ต่อมามีการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาล ปรากฏว่าพรรคพลังธรรมได้รับคำชมในบทบาทการทำหน้าที่

รัฐบาล พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ มีการปรับ ครม.ก่อนจะถึงจุดจบ เมื่อคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ หรือ รสช.เข้ายึดอำนาจการปกครองภายใต้กฎอัยการศึกดำเนินไปพร้อมๆ กับการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ กระทั่งประกาศใช้ และรัฐบาล "อานันท์ ปันยารชุน" ได้กำหนดการเลือกตั้งในวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๓๕ ซึ่งในช่วง รสช. ปกครองประเทศนั้น "พล.ต.จำลอง" ยังคงรับตำแหน่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แม้กระนั้นคะแนนนิยมของเขาก็ยังคงสูงขึ้นเรื่อยๆ ไปพร้อมๆ กับท่าทีทางการเมืองที่คัดค้านรัฐธรรมนูญฉบับ รสช.

>> ลง ส.ส.เขต ๒ – "บิ๊กจิ๋ว" ชิ่ง

เมื่อรัฐธรรมนูญ รสช.ประกาศใช้ และมีการกำหนดวันเลือกตั้ง ชื่อของ "พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ" และ "พล.อ.สุจินดา คราประยูร" ถูกจับจ้องว่าจะเป็นนายกรัฐมนตรี ในขณะที่ "พล.ต.จำลอง" เองก็เคยถูกสังคมจับตาเช่นกัน แต่ในครั้งนี้เนื่องจากยังอยู่ในตำแหน่งผู้ว่าฯ กทม. จึงถูกมองว่าอยู่นอกเวทีการเมืองระดับชาติ ความสงบเงียบทางการเมืองของ

"พล.ต.จำลอง" ทำให้พรรคการเมืองและประชาชนคิดว่า การเลือกตั้งครั้งนี้ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง คงไม่สนใจมากนัก เพราะรัฐบาลหลังเลือกตั้งจะอยู่ไม่ได้นาน เขาคงรอโอกาสที่เหมาะสมกว่านี้ โดยให้สมาชิกพรรคพลังธรรมลงสนามขณะที่เขาอยู่สะสมบารมีใน กทม.ต่อไปดีว่า

แต่แล้ว "พล.ต.จำลอง" ก็สร้างกระแสช็อกหลายฝ่ายทางการเมือง ด้วยการประกาศลาออกจากตำแหน่งผู้ว่าฯ กทม. ในวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๓๕ และลงสมัครรับเลือกตั้งวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๓๕ โดยประกาศว่า "ต้องการเข้าไปมีส่วนร่วมในการขอแก้ไขรัฐธรรมนูญ ไม่ได้หวังจะเป็นนายกฯ แต่ถ้าประชาชนสนับสนุนก็พร้อมพิจารณา"

เกร็ดจากการเลือกตั้งครั้งนั้น ด้วยกระแสแห่ง "จำลองฟีเวอร์" ว่ากันว่าการลงสมัคร ส.ส.เขต ๒ ของ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ทำให้ "บิ๊กจิ๋ว" พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ ที่เคยคิดสมัคร ส.ส.เขตนี้ถึงกับไม่แน่ใจ ต้องถอยไปสมัครที่นนทบุรี

>> "บิ๊กสุ" ผวา "มหา" ยึดกรุง"

หลังการเลือกตั้งทั่วไป ๒๒ มีนาคม ๒๕๓๕ พรรคพลังธรรมได้เสียงถึง ๔๑ เสียง แต่ด้วยเงื่อนไขที่ "พล.ต.จำลอง" ประกาศไว้ก่อนการเลือกตั้ง คือ พรรคพลังธรรมจะไม่ยอมรับนายกฯ ที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง (นายกฯ คนนอก) ไม่ยอมรับรัฐมนตรีที่ถูกยึดทรัพย์สิน ต้องการให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่เป็นเผด็จการ ทำให้พรรคพลังธรรมเข้าร่วมกับฝ่ายค้านที่ประกอบไปด้วย พรรคความหวังใหม่ ประชาธิปัตย์ เอกภาพ ที่มีจุดยืนสนับสนุนให้นายกฯ มาจาก ส.ส.แต่ต่อต้าน "นายกฯ คนกลาง"

กล่าวกันว่า หลายพรรคการเมืองนำโดยพรรคสามัคคีธรรมลงสัตยาบันยืนยันสนับสนุน “พล.อ.สุจินดา คราประยูร” เป็นนายกฯ ซึ่งเป็นไปตามคำประกาศของ “บิ๊กจ๊อด” “พล.อ.สุนทร คงสมพงษ์” ก่อนหน้าที่ว่า “บิ๊กสุ” ต้องเป็นนายกฯ ถ้าไม่รับก็ต้องยกให้ “บิ๊กเต้” หนึ่งในเงื่อนไขที่มีการวิเคราะห์กันในสาเหตุที่มีน้ำหนักที่สุดซึ่งทำให้ “บิ๊กสุ” ที่สามารถยึดพื้นที่กรุงเทพมหานครไว้ได้สำเร็จและความเติบโตอย่างรวดเร็วของพรรคพลังธรรม โดยเหตุผลที่ “บิ๊กสุ” กริ่งเกรง “พล.ต.จำลอง” จปร. ๗ รุ่นน้อง เพราะการขยายตัวของพรรคพลัธรรมที่กำลังกระจายไปสู่ต่างจังหวัด ซึ่ง “ความหวาดวิตก” ต่อการเติบโตของ “พลังธรรม” และบารมี “ผู้นำ” ของ “พล.ต.จำลอง” ที่ว่า ไม่ต่างไปจากความรู้สึกของพรรคใหญ่อย่างชาติไทย สามัคคีธรรม ประชาธิปัตย์ กิจสังคม ดังนั้นจึงมีความเชื่อว่าการขึ้นสู่อำนาจของ “บิ๊กสุ” อาจสกัดการเติบโตอย่างต่อเนื่องของ “มหาจำลอง” ได้

>> ชูมติมหาชนทวงสัจจะนายกฯ

อย่างไรก็ตาม ในขณะนั้นสื่อวิเคราะห์กันว่า ดูเหมือน “กระบี่มือเดียว” อย่าง “พล.ต.จำลอง” จะอ่านใจรุ่นพี่ จปร.๕ อย่าง “บิ๊กสุ” ได้ทะลุ เขาจึงได้วาง “เงื่อนไข” นายกฯ มาจากการเลือกตั้ง ให้ประชาชนชาวกรุงเทพฯเป็นผู้มอบประชามตินั้นให้กับตน ซึ่งก็สำเร็จด้วยดี เพราะมติมหาชนชาวกรุงเทพฯ ที่เป็นคนชั้นกลางที่มีการศึกษาเข้าใจการเมืองสูงกว่าคนต่างจังหวัด การที่มีประชามติเลือกให้ “พล.ต.จำลอง” เป็นนายกฯ จึงทำให้ “บิ๊กสุ” รู้สึกขัดข้องใจและออกอาการทำทีเหมือนจะไม่รับตำแหน่งนายกฯ แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจรับตำแหน่งภายใต้การสนับสนุน

ของ ๔ พรรคการเมือง

เมื่อ "บิ๊กสุ" ได้รับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนที่ ๑๙ ของประเทศไทยการแสดงบทบาทเป็นผู้นำทางการเมืองของ "พล.ต.จำลอง" ได้ปรากฏอีกครั้งด้วยการชู "มติมหาชน" ที่คนกรุงให้เขย่าทวงถาม "สัจจะ" ต่อนายกรัฐมนตรีคนที่ ๑๙ ของประเทศไทย

>> นำมวลชนต้านนายกฯคนนอก

การต่อต้าน "นายกฯ สุจินดา" เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๓๕ องค์กรต่างๆ ได้ทำการคัดค้านตำแหน่งนายกฯ ที่ได้มาโดยมิชอบรวมทั้งประณาม ๕ พรรคการเมืองที่ยอมสยบให้ทหาร คณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตย (ครป.) สหพันธ์นิสิตนักศึกษาฯ กลุ่มพิทักษ์ผลประโยชน์ประชาชน พรรคประชาธิปัตย์ เอกภาพ ความหวังใหม่ พลังธรรม ออกมาประกาศคัดค้านการเชิญบุคคลภายนอก หรือคนที่ไม่ได้รับการเลือกตั้งมาเป็นนายกฯ

"พล.ต.จำลอง" เป็น "ผู้นำ" ในการแถลงข่าวในค่ำวันเดียวกันว่าการที่ ๕ พรรคสนับสนุน "สุจินดา" เป็นนายกฯ ที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง ๔ พรรค พลังธรรม ปชป. เอกภาพ ความหวังใหม่ ไม่เห็นด้วยกับการดำเนินการดังกล่าวตั้งแต่ก่อนเลือกตั้ง โดย "พล.ต.จำลอง" ได้ประกาศย้ำถึง "มติมหาชน" ที่ต้องการนายกฯ ที่มาจากการเลือกตั้ง ดังนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นจึงเป็นเรื่องที่ประชาชนถูกหลอกจึงอยากให้ ๕ พรรคทบทวน และประกาศว่าการคัดค้านนายกฯ ที่มาจากการเลือกตั้งจะเริ่มตั้งแต่คืนนี้ (๖ เม.ย. ๒๕๓๕) เป็นต้นไป

นับเป็นประกายไฟแรกที่จุดติดกระแสมหาชน ออกมาเคลื่อนไหวขับไล่ "บิ๊กสุ" อย่างล้นหลามในเวลาต่อมา

>> ต่อต้านคนโกหกเป็นนายกฯ

วันรุ่งขึ้นโปสเตอร์พรรคพลังธรรม และพรรค ปชป. ข้อความ "ประชาธิปไตยจะไร้ศักดิ์ศรี ถ้านายกรัฐมนตรีไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง" ได้ถูกติดไปทั่วกรุงเทพฯ ในช่วงค่ำ แต่ปรากฏว่าได้ถูกกองกำลัง "คนชุดดำ" เก็บไปทิ้งทั้งหมด อย่างไรก็ตาม วันที่ ๗ เมษายน ช่วงเย็น นักศึกษาเริ่มเคลื่อนไหว โดย ครป. ร่วมกับ NGO สนนท. จัดประชุมคัดค้านนายกฯ ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง วันที่ ๙ เมษายน ๒๕๓๕ เวลา ๑๐.๐๐ น. ที่รัฐสภา ส.ส.พลังธรรม ๓๐ คนนำโดย "พ.อ.วินัย สมพงษ์" แถลงการณ์คัดค้านนายกฯที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง จากนั้นพรรคพลังธรรมยังได้จัดปราศรัยหลายจุดทั่วกรุงเทพฯ ซึ่งจากวันที่พรรคพลังธรรมแถลงการณ์ กระแสการต้าน "บิ๊กสุ" ได้ขยายตัวเป็น "วงกว้าง" สื่อมวลชนนำเสนอข่าวเผยแพร่การต่อต้านอย่างต่อเนื่อง สื่อโทรทัศน์ของทหารเริ่มปิดกั้นบิดเบือนข่าวสารมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีการนำผ้าดำมาติดเข็มกลัดไว้ทุกข์ที่แขน ครป.เรียกร้องให้ ส.ส.แต่งชุดดำในวันเปิดประชุมสภานัดแรก

"พล.ต.จำลอง" ประกาศว่าจะนำข้อเสนอของ ครป.ที่ให้ ส.ส.แต่งดำ เข้าหารือในพรรคพลังธรรม โดยเน้นประเด็น "การต่อต้านคนโกหกเป็นนายกรัฐมนตรี" โดยมีการเตรียมเสื้อดำพระราชทานด้านหลังมีข้อความในพระไตรปิฎก ว่า "คนพูดเท็จไม่ทำบาปย่อมไม่มี" ส่วนด้านหน้าเขียนว่า "เสียชีพอย่าเสียสัตย์"

>> เขียนจม.ถึงพี่ที่เป็นนายกฯ

การเคลื่อนไหวของ "มหาจำลอง" นายทหาร จปร.๗ รุ่นน้องที่ออกมาไล่รุ่นพี่อย่าง "บิ๊กสุ" เป็นไปอย่างต่อเนื่องแยบยลและกดดัน ไม่ต่างจากการเคลื่อนไหวในปัจจุบัน ณ พ.ศ. นี้ ที่กำลังดำเนินอยู่กับการไล่ "นายกฯ ทักษิณ" โดยในวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๓๕ "พล.ต.จำลอง" ได้แถลงที่บ้านราชวัตรว่า ได้เขียนจดหมายเปิดผนึกถึง "พล.อ.สุจินดา" ยาว ๓ หน้ากระดาษ โดยใช้หัวข้อว่า "เขียนถึงพี่ที่เป็นนายกฯ" คัดค้านคนนอกเป็นนายกฯ เรียกร้องให้ พล.อ.สุจินดา คราประยูร ถอนตัวจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเสีย ซึ่งหากจำได้การเคลื่อนไหวในลักษณะเขียนจดหมายของ "พล.ต.จำลอง" ก็ได้ทำต่อ "พ.ต.ท.ทักษิณ" เช่นกัน ๓-๔ ฉบับ อย่างไรก็ตามครั้งนั้น "พล.ต.จำลอง" ออกตัวว่าการที่ "พรรคพลังธรรม" ต้องออกมาเคลื่อนไหวก่อนพรรคอื่นนั้นไม่ได้มีเจตนาจะเป็น "ผู้นำ" ในการต่อต้าน แต่เห็นว่า พรรคพลังธรรมมี ส.ส.ในกรุงเทพฯ มีจำนวนมาก หากล่าช้าจะได้รับคำตำหนิจากประชาชน

กระบวนการต่อสู้เพื่อต่อต้านนายกฯ ที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง และการขอแก้ไขรัฐธรรมนูญของ "พล.ต.จำลอง" เดินหน้าไปอย่างรวดเร็ว สามารถสร้าง "แนวร่วม" ได้มากมาย ไม่ว่าจะมาจากองค์กรนักวิชาการ นักธุรกิจเอกชน กลุ่มพลังมวลชนชาวสลัมของ "นางประทีป อึ้งทรงธรรม ฮาตะ" หรือแม้แต่องค์กรคนไทยในต่างประเทศ ซึ่งลักษณะโดดเด่นนี้ถือเป็นลักษณะของ "ผู้นำ" ที่ "พล.ต.จำลอง" เคยมีมาตั้งแต่เป็นนักเรียนนายร้อยแล้ว

>> ประกาศลาตายไล่ "บิ๊กสุ"

การเคลื่อนไหวยังเป็นไปอย่างต่อเนื่อง กลุ่มนักวิชาการเพื่อประชาธิปไตย ๑๐ สถาบัน ได้แสดงบทบาทสนับสนุนการต่อสู้ โดยมีนักวิชาการระดับสูงร่วมลงชื่อ ๙๐ คน "พล.ต.จำลอง" และลูกพรรคแต่งชุดดำกว่า ๒๐ คน เดินเข้าสภาพร้อมกัน โดยมีการจุดตะเกียง ติดสติกเกอร์ "เสียชีพ อย่าเสียสัตย์" เป็นการประท้วงจิตสำนึกผู้ที่มืดมนให้มีสติสว่าง

"ในวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๓๕ ขณะที่ "บิ๊กสุ" ตั้ง ครม.ชุดใหม่เสร็จ ได้มีการประชุมฝ่ายค้านเพื่อเตรียมปราศรัยใหญ่ตั้งแต่วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๓๕ ขณะเดียวกัน เริ่มมีการเคลื่อนไหวหน้าสภาขององค์กรต่างๆ องค์กร สนนท. ได้มีการรวมตัวกันที่ลานพระบรมรูปทรงม้า พรรคความหวังใหม่เปิดปราศรัยที่ท่าน้ำนนทบุรี วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๓๕ สนนท.ชุมนุมใหญ่ที่สนามหลวง โดยมีพรรคฝ่ายค้านส่งตัวแทนร่วมปราศรัย มีตัวแทนนักวิชาการ นิสิตนักศึกษา ตัวแทนองค์กรเอกชน ผู้ใช้แรงงาน และประชาชนร่วมจำนวนนมาก ซึ่ง "พล.ต.จำลอง" ได้ปราศรัยต่อหน้าประชาชนว่า การพูดของเขาในวันนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิต เพราะไม่มีทางเลือก จากนั้นได้อ่าน "จดหมาย" ลาตายภายใน ๗ วัน" โดยจะอดอาหารประท้วงให้ "บิ๊กสุ" ลาออก พร้อมกับนัดให้ฝูงชนมาชุมนุมใหญ่ที่หน้ารัฐสภาวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๓๕

>> "อหิงสา" อดอาหารไล่

วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๓๕ "พล.ต.จำลอง" เริ่มอดอาหารที่หน้ารัฐสภา พร้อมกับหยุดพูดไม่ใช่เสียง แต่ใช้วิธีการติดต่อโดยการเขียนหนังสือใส่กระดาษแทนการพูดจาโต้ตอบกับประชาชน ซึ่งพรรคร่วมฝ่าย

ค้านได้มีมติสนับสนุนการเคลื่อนไหวของ "พล.ต.จำลอง" การอภิปรายหน้ารัฐสภาเริ่มคักคักขึ้นมีประชาชนมาร่วมชุมนุมกว่า ๓,๐๐๐ คน และพรรคพลังธรรมมีมติให้ ส.ส.เดินออกจากห้องประชุมสภา (วอล์คเอาต์) ในวันแถลงนโยบายของรัฐบาล เมื่อ พล.อ.สุจินดา คราประยูร เดินเข้าสภา

การปลุกกระแสคัดค้านนายกฯ ของ "พล.ต.จำลอง" ลุกลามไปทั่วประเทศ มีการเคลื่อนไหวร่วมอดข้าวประท้วงในต่างจังหวัดหลายที่ ขณะที่ "พล.อ.สุจินดา" ยังไม่สนใจกับการเคลื่อนไหวดังกล่าว โดยให้เหตุผลว่าถ้ามีคนอดข้าวแล้วรัฐบาลลาออก ต่อไปรัฐบาลก็ต้องลาออกทุกวัน และเชื่อว่ากระแสการคัดค้านอีกไม่นานจะหยุดไปเอง

>> พลิกแผนถวายฎีกาจี้ "ยุบสภา"

กระแสกดดัน "พล.อ.สุจินดา" ไม่ได้มีแต่จากภายนอก หากแต่ภายในสภา "พล.อ.สุจินดา" ก็ยังต้องเผชิญหน้ากับแรงเสียดทานจากฝ่ายค้าน โดยถูกอภิปรายในสภาอย่างหนักกระทั่งหลุดปากตอบโต้โดยโจมตีไปที่ "พล.อ.ชวลิต" และ "พล.ต.จำลอง" ในเรื่องของ สภาเปรซิเดียม และการนำลัทธินอกศาสนามาใช้ ทำให้เกิดความไม่พอใจให้กับสมาชิกสภามีการโห่ไล่ "พล.อ.สุจินดา" ในสภาจนประธานต้องปิดการประชุม

อย่างไรก็ตาม การต่อสู้ของ "พล.ต.จำลอง" ได้มีการ "พลิกแผน" ตามสภาพ ไม่ต่างจากที่เขากำลังต่อสู้ ณ พ.ศ. ปัจจุบัน ในการไล่ "นายกฯ ทักษิณ" ในสมัยนั้น เพราะรู้ว่าการอดอาหารไม่อาจเอาชนะ "พล.อ.สุจินดา" ที่ดื้อดึงได้ จึงเลิกอดอาหาร และหันมาเคลื่อนไหวมวลชนเพื่อต่อสู้ยุทธวิธีใหม่ไปพร้อมๆ กับการยื่นถวายฎีกาในหลวง เพื่อให้ทรงพระ

ราชวินิจฉัย "ยุบสภา" ของ "นพ.ประเวศ วะสี" โดย "พล.ต.จำลอง" เขียนจดหมายถึงประชานที่ชุมนุมว่า

"พล.อ.สุจินดายังไม่ลาออกตามที่พรรคฝ่ายค้านนำความกราบบังคมทูล ดังนั้นจึงขอให้ประชาชนค้างคืนกับผมให้มากๆ เพราะหากมีกำลังน้อยตำรวจจะมาเอาตัวผมไป และในวันพรุ่งนี้ (๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕) จะได้ข่าว "พล.อ.สุจินดา" ลาออก หากไม่ลาออกก็ต้องตาย"

>> หลั่งเลือดราชดำเนิน

มีการวิเคราะห์กันว่า สถานการณ์อาจไม่ไหลไปสู่เหตุการณ์ความรุนแรง หาก "พล.อ.สุจินดา" ประเมินสถานการณ์ได้ดีกว่าสิ่งที่เขามั่นใจว่า มีฐานกำลังอำนาจจากกองทัพสนับสนุน มี ๕ พรรคการเมืองที่มีเสียง ๑๙๕ เสียงให้การสนับสนุน จึงไม่ต้องทำตามข้อเรียกร้องของฝ่ายค้าน จึงเป็นที่มาของ "แผนไพรีพินาศ" ที่ได้ถูกนำมาใช้ปฏิบัติการในคืนวันที่ ๑๗-๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕ และก่อเป็นสถานการณ์จลาจลนองเลือด จากการปะทะกันระหว่างทหาร ประชาชนที่ถนนราชดำเนิน โดยหลังจากนั้น "พล.ต.จำลอง" ถูกบุกจู่โจมจับกุมใส่กุญแจมือในท่ามกลางฝูงชนที่รายล้อม เขาได้ชูมือพร้อมกุญแจมือ เพื่อประกาศให้ประชาชนรู้และต่อสู้ต่อไป กระทั่งที่สุดพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงให้ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ นำ "พล.อ.สุจินดา และ พล.ต.จำลอง" เข้าเฝ้า เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕ พร้อมทรงมีพระราชดำรัส ความว่า

"...ฉะนั้นก็ขอให้โดยเฉพาะสองท่าน คือ พล.อ.สุจินดา และ พล.ต.จำลอง ช่วยกันคิด คือหันหน้าเข้าหากัน ไม่ใช่เผชิญหน้ากัน เพราะว่าเป็นประเทศของเรา ไม่ใช่ประเทศของหนึ่งคนสองคน เป็นประเทศของ

ทุกคน เข้าหากันไม่เผชิญหน้ากันแก้ไขปัญหา เพราะปัญหามีอยู่ ที่เวลาเกิดจะใช้คำว่า บ้าเลือด เวลาคนมีการปฏิบัติรุนแรงมันลืมตัว ลงท้ายเขาไม่รู้ว่าดีกัน เพราะอะไร แล้วก็จะแก้ปัญหาอะไร เพียงแต่ว่าจะต้องเอาชนะ แล้วก็ใครจะชนะ ไม่มีทาง อันตรายทั้งนั้น มีแต่แพ้ คือต่างคนต่างแพ้ ผู้ที่เผชิญหน้าก็แพ้ แล้วที่แพ้ที่สุดก็คือประเทศชาติ ประชาชนจะเป็นประชาชนทั้งประเทศ ไม่ใช่ประชาชนเฉพาะในกรุงเทพมหานคร ถ้าสมมุติว่าเฉพาะในกรุงเทพมหานครเสียหายไป ประเทศก็เสียหายไปทั้งหมด แล้วก็จะมีประโยชน์อะไรที่จะทะนงตัวว่าชนะ เวลาอยู่บนกองซากปรักหักพัง

ฉะนั้นจึงขอให้ทั้งสองท่านเข้ามา คือไม่เผชิญหน้ากัน แต่หันเข้าหากันและสองท่าน เท่ากับเป็นผู้แทนฝ่ายต่างๆ คือไม่ใช่สองฝ่าย ฝ่ายต่างๆ ที่เผชิญหน้ากัน ให้ช่วยกันแก้ปัญหาปัจจุบันนี้ คือความรุนแรงที่เกิดขึ้น แล้วก็เมื่อเยียวยาปัญหานี้ได้แล้ว จะมาพูดกัน ปรึกษากันว่าจะทำอย่างไร สำหรับให้ประเทศไทยได้มีการสร้างพัฒนาขึ้นมาได้ กลับคืนมาได้ด้วยดี อันนี้ก็เป็นเหตุผลที่เรียกท่านทั้งสองมา..."

>> จุดเปลี่ยน "พลังธรรม"

หลังจากนั้นสถานการณ์บ้านเมืองก็กลับสู่ความปกติ...แม้ว่าจะมีร่องรอยการบอบช้ำจากเหตุการณ์ปรากฏผลกระทบกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมอยู่บ้าง ส่วนการเมืองก็ยังคงดำเนินต่อไป ขณะที่ "พล.ต. จำลอง" และพรรคพลังธรรมนั้น ปีเดียวกัน (๒๕๓๕) ในเดือนกันยายน พรรคพลังธรรมเติบโตขึ้นด้วยจำนวน ส.ส.จาก ๔๑ คน ในเดือนมีนาคม มาเป็น ๔๗ คน ซึ่งว่ากันว่าการเลือกตั้งครั้งหลังนี้เป็น "จุดเปลี่ยน" ครั้ง

สำคัญที่นำไปสู่การเกิดและดับไปของพรรคพลังธรรม หลังจากมีการดึง "บุญชู โรจนเสถียร" มาเป็นหัวหน้าพรรค และเกิดความวุ่นวายจน "พล.ต.จำลอง" ต้องกลับมาเป็นหัวหน้าพรรคอีกครั้ง จากนั้น "ความหลากหลายทางพันธุกรรม" ของพรรคพลังธรรมก็เกิดขึ้นจากการนำรัฐมนตรีคนนอกเข้ามา

"จุดเปลี่ยน" ของพรรคพลังธรรม ในความหลากหลายที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายภายใน ระหว่าง "สายวัด" กับ "สายบ้าน" กลุ่มการเมือง ๒๓ ส.ส.ที่เกิดขึ้นภายในพรรค ทั้งหลายทั้งปวง คือ "จุดบรรจบ" ของการพบกันระหว่าง "พล.ต.จำลอง" กับ "พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร" ที่ ณ พ.ศ. ปัจจุบันฝ่ายแรก บอกว่าจำเป็นต้องมา "ไถ่บาป" เพราะเป็นคนนำ "ฝ่ายหลัง" เข้ามาในเส้นทางการเมือง

>> "ทักษิณ" เกิด "พลังธรรม" ดับ

"พ.ต.ท.ทักษิณ" เล่าถึงเรื่องนี้ไว้ในหนังสือ "ตาดูดาวเท้าติดดิน" ว่า "พล.ต.จำลอง" มาพบเมื่อเดือนกันยายน ๒๕๓๗ ในช่วงที่รัฐบาล "ชวน หลีกภัย" กำลังมีการปรับคณะรัฐมนตรี และพรรคร่วมรัฐบาลรวมถึงพรรคพลังธรรมกำลังคัดสรรผู้เข้ามารับตำแหน่ง ซึ่ง "พล.ต.จำลอง" ต้องการ "มืออาชีพ" มาเป็นรัฐมนตรี จึงเชิญ "คนนอก" คือ "วิชิต สุรพงษ์ชัย" มารับตำแหน่ง รมว.คมนาคม และ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ในฐานะ "รุ่นพี่รุ่นน้อง" นักเรียนรวมเหล่า และคอการเมืองที่รู้จักคบหากันมานานนับสิบปี มาเป็น รมว.ต่างประเทศ ท่ามกลางเสียงคัดค้านต่อต้านที่ดังกระหึ่มมาจาก "กลุ่ม ๒๓ ส.ส." ภายในพรรคพลังธรรมนำโดย "น.ต.ประสงค์ สุ่นศิริ" ทั้งๆ ที่เขาเคยถาม "พล.ต.จำลอง" แล้วว่าเคลียร์ปัญหาภายในแล้ว

หรือยัง แรงเสียดทานจากเกมการเมืองภายในรพรคพลังธรรม ทำให้ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ถูกกดดันตรวจสอบอย่างหนักจนต้องขีดเส้นตัวเองในการเป็น รมว.ต่างประทเศ แค่ ๑๐๑ วัน

จุดเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญนี้เองที่หลายคนทั้งศิษย์เก่าและคนสนิทของ "พล.ต.จำลอง" มองว่า "คอนเซ็ปต์" ของพรรคถูกเปลี่ยนแปลงไปโดย "คนนอก" อันนำมาซึ่งการกัดเซาะ "ศรัทธา" ภาพของความ "สมถะ-เปิดเผย" ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักทั้งจากภายในและภายนอกพรรค สมาชิกพรรคหลายคนที่ร่วมก่อตั้งเริ่มทยอยกันลาออก เพราะรับไม่ได้กับสถานการณ์ที่พรรคพลังธรรม...กำลังใกล้ต่ำไปสู่จุดจบ! โดยเฉพาะ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ที่ "พลตรีจำลอง" นำเข้าถึงขนาดมีการ "ทาบทาม" รอบที่ ๒ ให้มาเป็น "หัวหน้าพรรคพลังธรรม" ก็ถูกมองว่าเป็น "เชื้อ" นำความล่มสลายมาสู่พรรคในที่สุด

>> ลาเวทีการเมือง-ดัน ทรท.เกิด

สำหรับ "พลตรีจำลอง" ในห้วงที่ "นายพิจิตต รัตตกุล" ได้รับการเลือกเป็นผู้ว่าฯ กทม. ๒ สมัย เขาได้ประกาศขออำลาการเมือง...ก่อนจะกลับมาอีกครั้งในสนามเลือกตั้ง กทม. แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรกับภาพที่รางเลือนในระยะเวลากว่า ๑๐ ปีของคนกรุงเทพฯ อย่างไรก็ตาม ในบริบทแห่งการเมืองใหม่ในยุคที่ผู้คนกำลังเบื่อหน่ายกับพรรคประชาธิปัตย์ และพรรคการเมืองเก่าๆ ในระบบการเมืองไทย พลันปรากฏ "พรรคไทยรักไทย" (๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๑) ในยุคสมัยหลังการปฏิรูปการเมืองตามรัฐธรรมนูญฉบับประชาชน ภายใต้การโดดลงเล่นการเมืองเต็มตัวของ "พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร" ที่กล่าวกันว่าภาพร่าง "พิมพ์เขียว"

ของพรรคปรากฏผู้คนมากหน้าหลายตา ทั้งที่เป็นนักวิชาการ เอ็นจีโอ และทั้งที่เคยเป็นกำลังสำคัญในพรรคพลังธรรม ไม่เฉพาะแต่ "ร.ต.อ.ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์" และ "อ.ธีรภัทร เสรีรังสรรค์" หากแต่ยังมี "พล.ต.จำลอง" มาเป็นเบื้องหลังอัน "สำคัญ" ในการก่อกำเนิดให้กับพรรค

"ผมเป็นคนหนึ่งที่หวังดีต่อท่านนายกฯ มาตลอด ผมทำให้ท่านต้องลำบากเพราะไปเชิญท่านเข้ามาสู่วงการเมือง พรรคพลังธรรมที่ท่านและผมเคยเป็นหัวหน้าพรรค ก็เป็นกำลังหลักในการก่อตั้งพรรคไทยรักไทย ผมและหลายๆ คนที่สนับสนุนท่าน อยากจะเห็นท่านประสบผลสำเร็จในการนำพาชาติ ทั้งในช่วงท้ายของสมัยนี้ และตลอดสมัยของการเป็นนายกฯสมัยหน้า"

คำสัมภาษณ์ข้างต้น ที่เป็นส่วนหนึ่งจากคำแถลงของ "พล.ต.จำลอง" เรื่อง "นึกถึงบ้านเมือง ต้องไม่นึกเพียง กทม." ซึ่งเปิดแถลงที่ร้านอาหารบ้านสวนไผ่สุขภาพ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๗ ดูเหมือนจะอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างข้างต้นได้เป็นอย่างดี

โดยเฉพาะหากเทียบเคียงกับนโยบายพรรค และกลยุทธ์ในการต่อสู้ทางการเมืองของ "พรรคพลังธรรม" เมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว (พ.ศ. ๒๕๓๑) ได้มีการมอบหมายให้ "พ.อ.วินัย สมพงษ์" ดำเนินการจัดหานักวิชาการสำคัญสรุปข้อมูล โดยได้สำนักวิชาการหลายสำนัก เช่น สำนักของ "นพ.ประเวศ วะสี" และ "สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์" หรือ "นิด้า" ก่อร่างขึ้นรูปกรอบนโยบายที่คล้ายคลึงกับนโยบายของพรรคไทยรักไทยในพ.ศ. ปัจจุบัน ยิ่งโดยเฉพาะการมุ่งตอบสนองความต้องการของคนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในส่วนของเศรษฐกิจและสังคม เน้นปัญหาความยากจนกระจายรายได้สู่ชนบท และการพัฒนาคุณภาพชีวิตควบคู่กันไปอย่างเป็น

รูปธรรมสัมผัสได้ และแก่นแท้ที่คิดกันในเวลานั้นคือ การพัฒนาประชาธิปไตยอย่างมีระบบด้วยการทุ่มที่นโยบายของพรรค มากกว่าตัวบุคคลแม้ว่าหลังจากนั้นจะมีการชู "พล.ต.จำลอง" เป็น "จุดขาย" ของพรรคพลังธรรมอย่างเต็มที่ก็ตาม

>> สัญญาณที่ "ทักษิณ" ไม่ได้ยิน

"ผู้ใหญ่หลายคนที่หวงบ้านห่วงเมือง ไปพูดกับผมที่กาญจนบุรีนานเป็นชั่วโมงๆ บางท่านก็โทรศัพท์คุยกับผม เตือนผมว่าเมื่อมีอะไรเกิดขึ้นผมต้องออกมาพูดท้วงติงรัฐบาลบ้าง เพราะท่านเหล่านั้นพูดแล้วไม่สำเร็จ"

"เมื่อสามสี่วันมานี้ ผู้ใหญ่อีกท่านหนึ่งพูดโทรศัพท์กับผมติดต่อกันถึงสองวัน ด้วยเหตุผลทำนองเดียวกัน และถามด้วยการขอให้ผมออกมาดำเนินงานทางการเมืองอีก ผมเรียนท่านว่าตอนนี้ผมอายุขึ้นเลข ๖๘ แล้ว ทางการเมืองผมเคยทำสุดๆ แล้ว ตอนนี้เป็นเรื่องของคนวัยหนุ่มสาว เมื่อเสร็จจากการการเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม. แล้ว ไม่ว่าผลจะออกมาอย่างไร ผมก็เหมือนเดิม ไม่มีตำแหน่ง ไม่ได้อะไรและไม่เสียอะไร กลับไปอยู่ที่โรงเรียนผู้นำทำหน้าที่ต่อ แต่ก็ยังช่วยให้คำปรึกษาหารือทางโทรศัพท์ทั้งเรื่องกทม.และเรื่องบ้านเมืองได้"

"ท่านนายกฯ เชื่อมั่นในตัวเองมาก คิดไว พูดไว ทำไว ซึ่งไม่ใช่เรื่องเสียหาย แต่ท่านนายกฯ ใจร้อน ลงไปทำแทนรัฐมนตรีหลายเรื่อง เมื่อทำมากโอกาสพลาดก็มาก ถ้าไม่มีใครค้านการตัดสินใจเรื่องใหญ่ๆ ผิดพลาดจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างมาหศาลแก่ชาติบ้านเมืองได้"

"ผู้ที่ติดตามการเมืองหลายคนรวมทั้งผมด้วย คิดถึงเรื่องนี้ เป็น

ห่วงเรื่องนี้ กลุ่มต่างๆ ได้มีการปรึกษาหารือกันหลายครั้ง ลงความเห็นว่าท่านนายกฯ ทำดีมามาก ทำสำเร็จหลายเรื่อง ที่ไม่สำเร็จก็มีบ้าง จะหาวิธีใดที่สามารถทั้วงติงท่านนายกฯ ได้บ้าง ท่านจะได้ไม่พลาด...ผมจะช่วยอะไรได้บ้าง?"

คำพูดข้างต้น นั่นเป็นการ "ส่งสัญญาณ" ของ "พล.ต.จำลอง" เมื่อช่วงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๗ ไปถึง "พ.ต.ท.ทักษิณ" แม้ว่าสถานการณ์เวลานั้นจะปนเปไปด้วยกระแสพรรคทางเลือกที่สาม และการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่เริ่มเด่นชัดมากขึ้นของ "พลังทางสังคม" กลุ่มต่างๆ กระนั้น "สัญญาณ" ที่ว่าก็ยังคงเป็นความคลุมเครือที่หลายต่อหลายคนยังไม่ถึงขนาดเชื่อทั้งร้อยว่า "ใช่" ตาม "ความหมาย" ที่ว่าไปทั้งหมด

>> ไมตรีสุดท้ายก่อนสัมพันธ์สะบั้น

ที่ว่าหลายคนยังไม่เชื่อตาและหูที่สัมผัส ก็เพราะ "พล.ต.จำลอง" ได้ชื่อว่าเป็นบุคคลสำคัญที่มีคุณูปการต่อ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ทั้งในฐานะของ "หัวหน้าพรรคไทยรักไทย" ตลอดจนการก้าวเดินของ "รัฐบาลทักษิณ" อย่างที่ปฏิเสธความสัมพันธ์และความเอื้ออาทรต่อกันไม่ได้ ทั้งนี้ความผูกพันอย่างลึกซึ้งมีให้เห็นเป็นระยะและต่อเนื่อง แม้กระทั่งในวันที่ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ต้องเดินขึ้นศาลรัฐธรรมนูญเพื่อฟังคำพิพากษา "คดีซุกหุ้น" เมื่อปี ๒๕๔๔ "มหาจำลอง" ก็เป็นคนหนึ่งที่ยืนหยัดเคียงข้างอย่างชัดเจน สนับสนุนส่งเสริมให้สังคมไทย "เปิดโอกาส" ให้ "คนรวย" ที่ประสบความสำเร็จจากการบริหารงานธุรกิจสื่อสารโทรคมนาคมจนยิ่งใหญ่เข้าไปบริหารประเทศด้วยทัศนคติ "คนรวยไม่โกง" กระทั่งมีการแต่ง

ตั้ง "พล.ต.จำลอง" อดีตรองนายกรัฐมนตรีมาเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายพัฒนาการทรัพยากรมนุษย์ (๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕) จึงไม่แปลกนักที่ในสถานการณ์การออกมาเคลื่อนไหวของ "พล.ต.จำลอง" ในการต่อต้านธุรกิจเบียร์ - เหล้า ของ "เจ้าสัวเจริญ" เข้าตลาดหุ้นจะถูกมองว่าไม่ใสปิ๊งและอาจจะมีเบื้องหน้าเบื้องหลังอะไรหรือไม่กับ "พ.ต.ท.ทักษิณ" เพราะผลที่ออกมาจาก ๙ วัน ๙ คืน ที่ปักหลักบนถนนวิทยุ คือ ปฏิกิริยามวลชนที่ "ฟัง" แต่..."ไม่ตอบสนอง!"

แม้กระทั่งสถานการณ์ "เริ่มวิกฤติ" ของ "พ.ต.ท.ทักษิณ" วันที่มีเหตุการณ์ "ขายหุ้น" ของครอบครัว "ชินวัตร" และ "ดามาพงศ์" ๗๓,๓๐๐ ล้านบาท "พล.ต.จำลอง" ยังใช้หนทางเขียนจดหมายเปิดผนึกถึง "พ.ต.ท.ทักษิณ" ให้นำเงินภาษี ๒๕,๐๐๐ ล้านบาท บริจาคช่วยเหลือคนยากจน ซึ่งไม่ผิดกับการหาทางลงที่เหมาะสมที่สุดให้กับนายกรัฐมนตรี และยังหวังว่าจะเป็นการลดกระแสความไม่พอใจของประชาชนคนไทยทั้งๆ ที่โดยข้อเท็จจริงแล้ว "พล.ต.จำลอง" ย่อมต้องตระหนักดีว่าจริยธรรมที่บกพร่องของ "พ.ต.ท.ทักษิณ" มิอาจลบล้างได้ด้วยการบริจาคเงิน

>> การไถ่บาปของ "มหามิตร"

ดังนั้นการแสดงตัวและประกาศยืนอยู่คนละข้างกับบุคคลที่ตัวเองเป็นคน "ให้ท้าย" มาโดยตลอดในวันนี้ แม้ "พล.ต.จำลอง" จะมีเหตุผลส่วนตัวแตกต่างจาก "พันธมิตรฯ" โดยอ้างประเด็นต้องการ "ไถ่บาป" ในฐานะเป็นผู้เชื้อเชิญให้นักธุรกิจเจ้าของชินคอร์ปเข้าสู่ถนนการเมือง จนถึงกับมอบตำแหน่ง "หัวหน้าพรรคพลังธรรม" ให้ และต้องการแสดงความ

กตัญญูกตเวทีต่อ "พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์" "นายเก่า" ซึ่งถูก "สมัคร สุนทรเวช" และ "ดุสิต ศิริวรรณ" จาบจ้วงในรายการทีวี แต่ดูเหมือนว่าในความเป็นไปของสถานการณ์ "นัย" สำคัญที่ผลักดันให้ต้องออกมายืนอยู่ "ฝ่ายตรงข้าม" กับ "มหามิตรที่ชื่อทักษิณ" อย่างจริงจัง นับว่าเหมือนและสอดคล้องกับคนไทยส่วนใหญ่นั่นคือ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ได้หมดความชอบธรรมในการเป็นผู้นำประเทศ ตั้งแต่ปรากฏกระบวนการ "ขายหุ้น" ให้กับ "นายทุนสิงคโปร์" แบบไม่ชอบมาพากล ทั้งโดยเจตนา "ส่วนตัว" หรือเพื่อ "ส่วนรวม" ล้วนมี "คำตอบ" ที่ชัดเจนทั้งสิ้น...

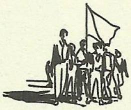
"ผมตกอยู่ใน ๒ ฐานะ ฐานะหนึ่งผมเป็นคนไปเชิญท่านนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร มาสู่วงการเมือง อีกฐานะหนึ่งผมเคยเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา เป็นเลขาธิการของท่านประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ผู้ที่รู้จักมักคุ้นกับผม รวมทั้งพี่ๆ น้องๆ นายทหาร ๓ เหล่าทัพหลายคน ได้สอบถามผมว่า นอกจากเขียนจดหมายเปิดผนึกท้วงติงท่านนายกรัฐมนตรีไปแล้ว ผมจะไม่คิด ไม่ทำอะไรอีกหรือ

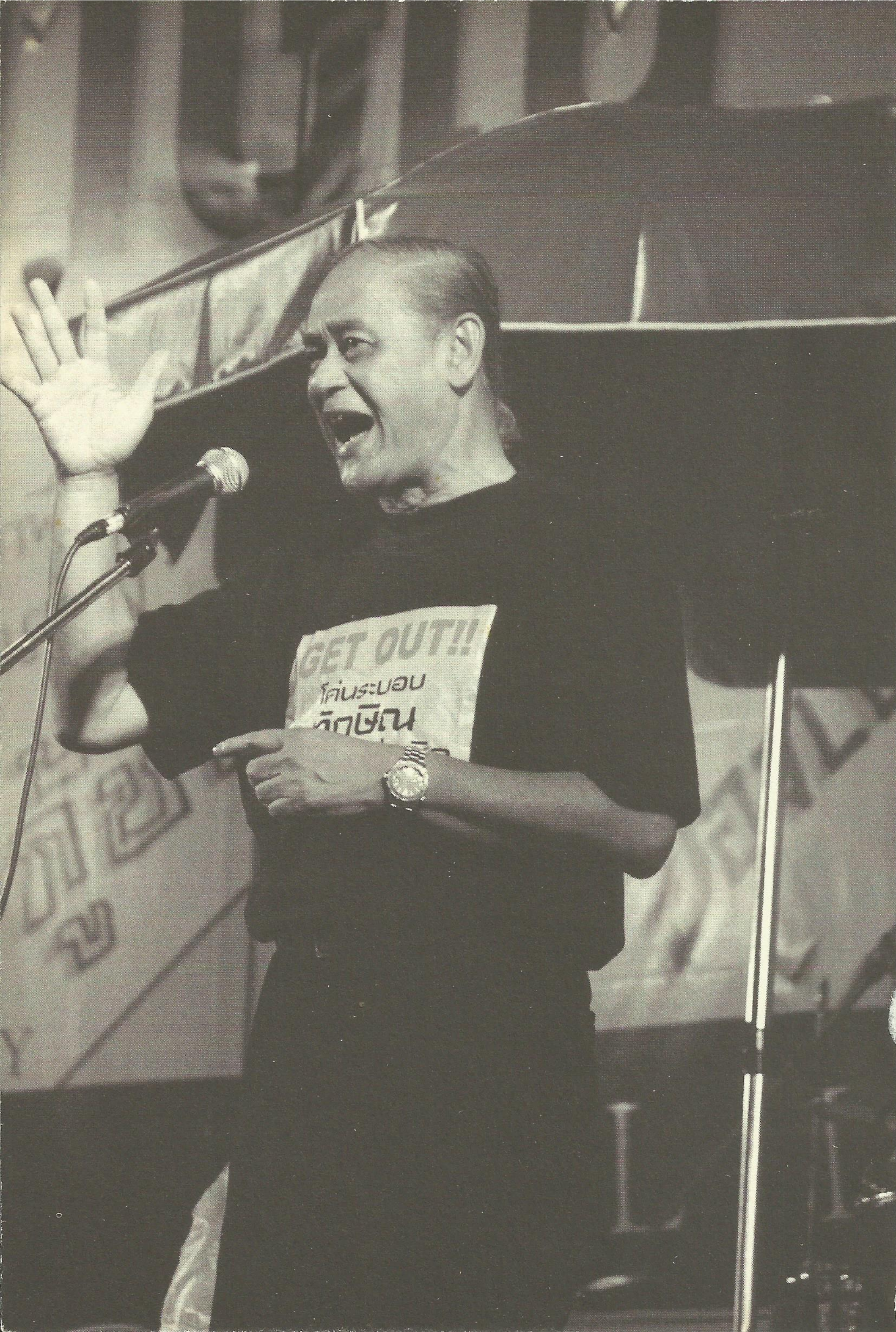
ผมจึงตัดสินใจขอร้องให้ท่านนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ลาออก เพื่อความสมัครสมานสามัคคีของคนในชาติจะได้กลับคืนมา และเหตุการณ์ต่างๆ จะได้คลี่คลายลง โดยผมและมวลหมู่สมาชิกกองทัพธรรมูลนิธิ จะไปร่วมชุมนุมที่สนามหลวงในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์นี้ พร้อมกับประชาชนจากจังหวัดต่างๆ ทั่วทุกภาคของประเทศ"

ทั้งหมดทั้งมวลจึงคล้ายเป็นเรื่องราวแห่งมหากาพย์ที่ไม่สั้นไม่ยาวของบุคคลหนึ่งซึ่งกำลังดำเนินบทบาท "ผู้นำทัพ" อย่างเข้มแข็งใน ๕ ขุนพล ที่อยู่แถวหน้าแห่งขบวนการขับไล่อดีต "นายกฯ ทักษิณ" จน

กระทั่ง “รัฐบาลนอมินี” ณ พ.ศ. ปัจจุบัน...ที่ “ฝ่ายตรงข้าม” ทุกรายตั้งแต่อดีต จนกระทั่ง “เป้าหมายรายล่าสุด” ทราบดีและรู้สึกระย่นย่อต่อการต่อสู้ในรูปแบบ “อหิงสา” ที่ดำเนินไปอย่างอึดและทนจนกว่าศัตรูจะแพ้พ่ายในอดีตของเขา...อดีตผู้นำทหารยังเติร์ก จปร.๗ อดีตหัวหน้าพรรคพลังธรรม

และปัจจุบันแห่งการเป็น ๑ ใน ๕ แกนนำพันธมิตรฯ ผู้ก้าวเข้ามาพร้อม “กองทัพธรรม” อันแข็งแกร่งแห่งสันติอโศก นาม “พล.ต.จำลอง ศรีเมือง”

GET OUT!!
โค่นระบอบ

พิภพ ธงไชย

"คนแถวหน้า" จากองค์กรพัฒนาเอกชน

เมื่อ ๒ ปีที่แล้ว ในวันที่ "สนธิ ลิ้มทองกุล" ประกาศยุติบทบาทการนำเดี่ยวประชาชนที่เข้าร่วมชุมนุมขับไล่ทักษิณ ณ ลานพระบรมรูปทรงม้า ในวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์" พร้อมกับส่งต่อไม้ผลัดให้แก่องค์กรพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" รูปลักษณ์ของพลังมวลชนก็บังเกิดปรากฏการณ์ "ก้าวกระโดด"

เป็นการ "ก้าวกระโดด" จากจำนวนผู้คนที่เข้าร่วมระดับ "เรือนหมื่น" ไปสู่ "เรือนแสน"

ถือเป็นรูปลักษณ์แห่ง "พยัคฆ์ติดปีก" อย่างแท้จริง

ทั้งที่มิอาจปฏิเสธว่า ก่อนหน้านั้นความเคลือบแคลงต่อ "สนธิ" ในเรื่อง "ผลประโยชน์แอบแฝง" และธงนำการชุมนุมเรื่อง "นายกฯ

พระราชทาน" ที่เขาชูขึ้นได้ก่อให้เกิด "ความลังเลใจ" แก่ผู้คนอีกจำนวนไม่น้อยที่ต่างสงวนท่าทีไม่เข้าร่วมชุมนุม "กู้ชาติ" ดังที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วเมื่อ "๔ กุมภาพันธ์"

แน่นอนเป็นอย่างยิ่ง "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" ที่เคลื่อนทัพมาเสริมกำลังมวลชนนั้น แม้คึกคักไปด้วยองค์กรพัฒนาเอกชนจากหลากหลายสาขา แต่มีแกนกลางอยู่ที่ "คณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตย" หรือชื่อย่อคุ้นหูว่า "ครป."

เป็น "ครป." ซึ่งรับหน้าที่ประสานงานหลักระหว่างกลุ่มองค์กรต่างๆ ที่ตบเท้าเข้ามาประกาศเจตนารมณ์ "ท้ากลิ่น...ออกไป" ร่วมกัน

จึงเป็นเรื่องธรรมดาอย่างยิ่งที่เงาร่างของ "พิภพ ธงไชย" ได้ปรากฏขึ้นอย่างทรงอิทธิพล

ทรงอิทธิพลทั้งในฐานะอดีตเลขาธิการ อดีตประธานคณะกรรมการ "ครป." และในฐานะที่ปรึกษาของ "ครป." ยุคปัจจุบัน

ทรงอิทธิพลในฐานะ "พี่เปี๊ยก" หัวเรือใหญ่แห่งองค์กรภาคประชาชน ผู้ซึ่งได้รับความเชื่อมั่นนับถือจากเครือข่าย NGO ทั่วประเทศ

จึงเป็นเรื่องธรรมดาอย่างยิ่งที่หลังจากนั้น ประชาชนคนไทยผู้สนใจข่าวสารข้อมูลจะได้ยินชื่อของเขาวันละสามครั้งก่อนและหลังอาหาร ร่วมกับแกนนำพันธมิตรฯ คนอื่นในเวลานี้

>> อดีตคนเดือนตุลา

กล่าวสำหรับ "พิภพ" ต้องถือว่ามิใช่ "คนหน้าใหม่" ในแวดวงการเคลื่อนไหวด้านการเมืองภาคประชาชน ตรงกันข้ามเขาเองมีบทบาทและส่วนร่วมในเหตุการณ์สำคัญๆ ทางการเมืองไทยมาแล้วหลายครั้ง อีกทั้ง

สามารถย้อนหลังไปไกลจนถึงห้วงก่อนเกิดเหตุ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ ด้วย

"พิภพ" เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๔๘๘ ที่ อ.ปาโมก จ.อ่างทอง จบการศึกษาชั้นมัธยมปลายที่ ร.ร.นันทนศึกษา กรุงเทพฯ

ขณะอายุได้ ๒๑ ปี เขาได้เข้าร่วมกิจกรรมเสวนาทางวิชาการกับกลุ่ม "อ.สุลักษณ์ ศิวรักษ์" ที่สำนักงานกลางนักเรียนคริสเตียน (ส.น.ค.) ในยุคเผด็จการทหารครองเมืองปี ๒๕๐๙ (การได้รู้จักกับ "อ.สุลักษณ์" นั้นก็นับเป็นก้าวสำคัญของชีวิต "พิภพ" มิตรภาพระหว่างเขาและ "อ.สุลักษณ์" ได้สืบเนื่องมาจนกระทั่งทุกวันนี้ กระทั่งชื่อของ อ.สุลักษณ์ ศิวรักษ์ก็ได้รับการเสนอขึ้นมาเป็น "ที่ปรึกษา" ให้กับกลุ่ม "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" ในปี ๒๕๔๙)

นอกจากนี้ "พิภพ" ยังผ่านการทำหนังสือ "สังคมศาสตร์ปริทัศน์" ฉบับนิสิตนักศึกษา รวมถึงหนังสือ "ศูนย์ศึกษา" แล้วชื่อของ "พิภพ" ก็ปรากฏโดดเด่นเป็นทางการขึ้นครั้งแรกในปี ๒๕๑๐ เมื่อได้รับเลือกเป็นนายกสภานักศึกษา ขณะเรียนอยู่วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ในปี ๒๕๑๖ "พิภพ" ก็เป็น ๑ ใน ๑๐๐ ผู้ร่วมลงนามเรียกร้องรัฐธรรมนูญโดยการชักชวนของ "รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์" รวมกับกลุ่มของ "ธีรยุทธ บุญมี" และร่วมเดินขบวนรณรงค์ต่อต้านสินค้าญี่ปุ่น ต่อต้านฐานทัพอเมริกาและสงครามเวียดนาม และต่อต้านรัฐบาลเผด็จการทหาร ก่อนสถานการณ์ได้สุกงอมกลายเป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ "๑๔ ตุลา" ในเวลาถัดมา

หลังเหตุการณ์ "๑๔ ตุลา" แล้ว "พิภพ" ยังคงวนเวียนอยู่ในแวดวงของคนทำหนังสือและเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง

ในปี ๒๕๑๗ เขาได้ร่วมก่อตั้งหนังสือพิมพ์ชาวบ้าน ของมูลนิธิ

โกมลคีมทอง ทำหนังสือปาจารยสาร (สมัยดังกล่าวหนังสือหัวนี้ยังไม่ได้เป็นของมูลนิธิเสฐียรโกเศศ – นาคะประทีป หากเจ้าของคือ สมาคมศิษย์เก่าวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ซึ่ง "พิภพ" เคยศึกษาอยู่ที่นั่น) หนังสือพิมพ์ประชาชาติรายสัปดาห์ และร่วมก่อตั้งหนังสือพิมพ์จตุรัสรายสัปดาห์ กับ "พันศักดิ์ วิญญรัตน์" ที่ปรึกษาของทักษิณ

หลังเกิดเหตุการณ์นองเลือด "๖ ตุลา ๑๙" ในปี ๒๕๒๐ "พิภพ" ได้เดินทางร่วมกับ อ.สุลักษณ์ ศิวรักษ์ นิวัติ กองเพียร และจอน อึ๊งภากรณ์ ไปยังประเทศอังกฤษ จากนั้นก็ร่วมก่อตั้งมูลนิธิ "มิตรไทย" กับ อ.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ พร้อมกับตีพิมพ์ "นิตยสาร" ชื่อเดียวกันที่กรุงลอนดอนในเวลาต่อมา

>> ทิศทางการเคลื่อนไหวหลังปี ๒๕๑๙

หลังกลับจากประเทศอังกฤษในห้วงปี ๒๕๒๑ "พิภพ" ได้ทุ่มเทความสนใจให้เรื่อง "การศึกษาแนวใหม่" มากยิ่งขึ้น เขาได้ก่อตั้ง "โรงเรียนหมู่บ้านเด็ก" ร่วมกับศรีภรรยา "รัชนี ธงไชย" ตามแนวทางของโรงเรียนชื่อ "ซัมเมอร์ฮิลล์" ในประเทศอังกฤษ อันมีแนวคิดหลักคือการเสนอการศึกษาที่หลุดจากระบบการศึกษาของรัฐให้ความสำคัญกับหลักการทางประชาธิปไตยควบคู่ไปกับหลักการทางพุทธศาสนา และเกษตรธรรมชาติ จนเรียกได้ว่าเป็นโรงเรียนแห่งแรกในไทยที่จัดการศึกษาแบบ "ทางเลือก" ขึ้น

ระหว่างปี ๒๕๒๒ "พิภพ" ยังคงต่อยอดความคิดเรื่อง "การศึกษาทางเลือก" ของเขาด้วยการร่วมก่อตั้ง "มูลนิเด็ก" กับ นพ.ประเวศ วะสี เทพศิริ สุขโสภา และนางศิริพร สโครบาเน็ค โดยมูลนิธินี้ได้พยายาม

ขยายขอบเขตการดำเนินงาน ช่วยเหลือเด็กให้มีหลากหลายแง่มุมมากขึ้น ทั้งด้านการให้โอกาสและปัจจัยขั้นพื้นฐานในชีวิต การช่วยเหลือเด็กที่ถูกละเมิดสิทธิ์ และห้าทางเลือกทางการศึกษา

แม้ช่วงเวลาเดียวกันนี้บทบาททางงานหนังสือของ "พิภพ" จะลดลง แต่ในขณะที่รับเป็นกรรมการมูลนิธิหมอชาวบ้าน เขาก็ยังเป็นบรรณาธิการบริหารนิตยสาร "ข่าวครูไทย" ของสมาพันธ์ครูประถมศึกษาแห่งประเทศไทย

ในปี ๒๕๒๗ - ๒๕๒๙ ความเคลื่อนไหวด้านหลักของ "พิภพ" ยังคงเกาะเกี่ยวอยู่กับประเด็น "การศึกษาทางเลือก" และ "เด็ก" อย่างแนบชิดเพราะ BBC ได้มอบทุนให้เขาไปดูงานที่ "โรงเรียนซัมเมอร์ฮิลล์" ประเทศอังกฤษ "โรงเรียนวอลดอฟ" ประเทศเยอรมนี และ "โรงเรียนมองเตสซอรี" ประเทศฝรั่งเศส ขณะที่กลับจากดูงานที่ต่างประเทศแล้ว เขาก็รับเป็นเลขานุการมูลนิธิเด็ก และเข้าร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเวทีเสวนาด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่อง

>> ซับน้ำตาญาติวีรชนพฤษภา และร่วมผลักดันปฏิรูปการเมือง

หลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬผ่านพ้น ดูเหมือนว่า "พิภพ" เริ่มหันเหความสนใจด้านหลักของตนจากเรื่อง "การศึกษาทางเลือก" มาสู่กิจกรรมการเคลื่อนไหวทาง "การเมือง" อีกคำรบ เขาเริ่มด้วยการร่วมกับ "หมอเสม พริ้งพวงแก้ว" และกรรมการผู้ใหญ่ของ "มูลนิธิเด็ก" จัดตั้งกองทุน "รวมทุนน้ำใจไทย" เพื่อช่วยเหลือญาติวีรชนเดือนพฤษภา

ต่อมา "พิภพ" ก็เข้ามามีบทบาทโดดเด่นมากยิ่งขึ้นด้วยการรับเป็นเลขาธิการ รองประธานและประธานคณะกรรมการรณรงค์เพื่อ

ประชาธิปไตย (ครป.) ตามลำดับ เพื่อเคลื่อนไหวทางการเมืองโดยการใช้ยุทธวิธีหลากหลาย อาทิ การจัดเสวนาวิพากษ์วิจารณ์ จัดชุมนุม เดินขบวน การดื้อแพ่ง ฯลฯ บนหลักการ "ลดอำนาจรัฐ" เพิ่มอำนาจประชาชน"

จนกล่าวได้ว่า ผลงานชิ้นสำคัญที่สุดอันหนึ่งของ ครป.ในยุคที่ "พิภพ" เป็นประธานคณะกรรมการนั้นก็คือ การมุ่งรณรงค์ "รัฐธรรมนูญฉบับประชาชน" โดยทำหน้าที่รวบรวมข้อคิดเห็นจากประชาชนทั่วประเทศนำเสนอต่อ "สภาร่างรัฐธรรมนูญ" ที่มี "อานันท์ ปันยารชุน" นั่งเป็นประธานคณะกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ ณ เวลานั้น

จากนั้นก็ร่วมผลักดัน "รัฐธรรมนูญ" ที่ยกร่างเสร็จสิ้นด้วยยุทธวิธีการ "ชูธงเขียว" ร่วมกับเครือข่ายองค์กรประชาธิปไตยและองค์กรประชาชน ๓๐ องค์กร ตลอดจนประชาชนทั่วไปที่ให้การสนับสนุนจนผ่านรัฐสภาในที่สุด

>>เมื่อ "ฟ้าสีทองผ่องอำไพ" ยังไม่ใช่ของ "ประชาชน"

แม้ว่า "รัฐธรรมนูญฉบับประชาชน" ที่เปรียบเสมือน "มรดก" ชิ้นสำคัญที่เหล่า "วีรชนเดือนพฤษภา" มอบไว้แก่สังคมไทยได้มีการบังคับใช้เป็นกฎหมายสูงสุดไปแล้ว แต่เมื่อเวลาผ่านไปปรากฏว่ารัฐบาลหลายชุดที่มาจากรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าว ยังคงไม่ได้ดำเนินการตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญอย่างที่ควรจะเป็น

ความขัดแย้งแหลมคมหลายกรณีอันเป็นผลมาจากโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ของรัฐ ซึ่งส่งผลกระทบแก่ประชาชนในท้องถิ่นได้ปะทุขึ้นตามสถานที่ต่างๆ ทั่วประเทศไทย โดยที่มาตรการมากมายที่ระบุไว้ใน

รัฐธรรมนูญอันเป็นการเพิ่ม “อำนาจ” ของ “ประชาชน” รวมถึงการคลี่คลายความขัดแย้งต่างๆ ด้วยความสันตินั้น ยังคงถูกเพิกเฉยละเลยโดยฝ่ายรัฐ เช่น สิทธิการจัดการทรัพยากรในท้องถิ่นของชุมชน การจัดทำประชาพิจารณ์โครงการขนาดใหญ่ของรัฐ การทำรายงานผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม ดังเห็นได้ในหลายกรณี ไม่ว่าจะเป็นกรณีเขื่อนปากมูล การก่อสร้างโรงไฟฟ้าที่บ้านกรูด - บ่อนอก หรือโครงการท่อก๊าซไทย - มาเลย์ ก็ตาม

ในระยะดังกล่าว “พิภพ” ก็ยังคงร่วมเคลื่อนไหวเพื่อผลักดันการบังคับใช้ข้อกฎหมายและเครื่องไม้เครื่องมือในการคลี่คลายความขัดแย้งอย่างสันติอยู่กับขบวนการประชาชนกลุ่มต่างๆ อย่างต่อเนื่อง อาทิ กลุ่มสมัชชาคนจน กลุ่มอนุรักษ์กาญจน์ กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบ้านกรูด - บ่อนอก ฯลฯ

ด้วยความที่มีบุคลิกแบบยืดหยุ่น และเป็นนักยุทธวีที่มีความสามารถในการเจรจาสูง อีกทั้งได้รับการยอมรับในเรื่องความซื่อสัตย์ ความเสียสละ และความจริงใจ ทำให้ “พิภพ” ได้ค่อยๆ ก้าวขึ้นมาเป็น “หัวเรือใหญ่” ที่ยืนอยู่ในเหล่า “คนแถวหน้า” ขององค์กรภาคประชาชนทั้งหมด

นอกจากการได้รับการยอมรับนับถือจากคนรุ่นหลังและจากคนรุ่นเดียวกันทั้งในและนอกวงการแล้ว “พิภพ” ยังได้รับความเมตตาจากผู้ใหญ่หลายท่าน เช่น นพ.เสม พริ้งพวงแก้ว อาจารย์ ส.ศิวรักษ์ นพ.ประเวศ วะสี หรือกระทั่งนายอานันท์ ปันยารชุน เองก็มีความนิยมชมชอบในตัวตนและความสามารถของ “พิภพ” อยู่ไม่น้อย จนกระทั่งได้เชิญมาร่วมงานใน “คณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ” ในการคลี่คลายปัญหาสามจังหวัดชายแดนใต้อีกด้วย

>> ไล่ "ทักษิณ" อัศวินควายดำ

เมื่อศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยให้ "ทักษิณ ชินวัตร" รอดพ้นจากข้อกล่าวหา "คดีซุกหุ้น" ด้วยมติ ๘ ต่อ ๗ ในปี ๒๕๔๔ พร้อมกับการเกิดขึ้นของวลีอมตะ "บกพร่องโดยสุจริต" นั้น มีผู้คนในสังคมจำนวนมากที่คอยเอาใจช่วยให้ "ทักษิณ" ฝ่าด่านการตรวจสอบสำคัญครั้งนั้น

แม้กระทั่งผู้อาวุโสที่ผู้คนแวดวง NGO ให้ความเคารพนับถืออย่าง "นพ.เสม พริ้งพวงแก้ว" ที่อุปมาอุปไมย "ทักษิณ" ว่าเป็น "อัศวินควายดำ" ที่จะเข้ามากอบกู้วิกฤติของประเทศชาติ ก็รวมอยู่ในคนกลุ่มนี้ด้วย

อย่างไรก็ตาม "พิภพ" กลับเป็นบุคคลหนึ่งในจำนวนน้อยที่ออกมาวิพากษ์วิจารณ์ "คำตัดสินสีเทา" นี้อย่างไม่ลังเล...

กระนั้นด้วยความที่คนแวดล้อม "ทักษิณ" (ในระยะแรกๆ) เต็มไปด้วย "อดีตคนเดือนตุลา" ซึ่งนับกันไปมาต่างเป็น "เพื่อนพ้องน้องพี่" กับเหล่าคน NGO ทั้งสิ้น ซึ่งก็อาจกล่าวได้ว่ามีส่วนสำคัญที่ทำให้ "ทักษิณ" เป็นผู้นำคนแรกที่สามารถเรียกศรัทธาจากผู้คนหลายฝักหลายฝ่ายในสังคม ไม่เว้นแม้กระทั่งผู้คนในแวดวงองค์กรพัฒนาเอกชน ที่รู้กันดีว่าเป็นขั้วตรงข้ามกับอำนาจรัฐมาทุกยุคทุกสมัย

ซึ่งข้อนี้ก็ทำให้ "พิภพ" ซึ่งแม้ไม่ได้มั่นใจตัวนายกรัฐมนตรี "ทักษิณ" นัก ก็ยังทอดสายตามอง "รัฐบาลทักษิณ ๑" โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "อดีตคนเดือนตุลา" ที่เข้าไปมีบทบาทอยู่ในนั้นแบบให้โอกาสอยู่พอสมควร

"ผมยังเชื่อมั่นสปิริตคนเดือนตุลาที่อยู่ในรัฐบาล...แต่ผมก็บอกเขาว่าเรื่องโครงสร้างความเป็นธรรมรัฐบาลยังไม่ได้แตะ ระบบภาษี ปฏิรูปที่ดิน เรื่องความยากจนในระดับพื้นฐาน อีกเรื่องต้องขอดูผลงาน คือกระบวนการประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม ผมอยากจะให้สปิริตคนเดือน

ตุลาที่อยู่ในรัฐบาลทำให้เป็นรูปธรรมได้...ผมขอเวลารัฐบาลนิดหนึ่งก่อนวิจารณ์" (พิภพ ธงไชย ให้เวลาอีก ๖ เดือน : X-CITE ไทยโพสต์ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๔)

เมื่อเวลาผ่านไป แม้ด้านหนึ่งรัฐบาลภายใต้การนำของ "ทักษิณ" ได้เปิดมิติใหม่ให้การเมืองไทยด้วยปรากฏการณ์มากมายที่สังคมไม่เคยพบเห็น ไม่ว่าจะเป็น "ภาพ" นายกรัฐมนตรีนั่งกินข้าวกับสมัชชาคนจนที่มาปักหลักชุมนุมหน้าทำเนียบรัฐบาล "ภาพ" นายกรัฐมนตรีขึ้นเฮลิคอปเตอร์ตรวจสภาพเขื่อนปากมูลด้วยตนเอง "ภาพ" ของการไม่รีรอที่จะเดินเข้าไปรับฟังปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนหลายกลุ่มที่ได้รับผลกระทบจากโครงการพัฒนาจากรัฐบาลชุดที่ผ่านมา ฯลฯ

รวมถึง "นโยบาย" หลายประการที่ดูเหมือนจะผ่องถ่ายผลประโยชน์ลงสู่ประชาชนในระดับรากหญ้าอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

แต่กระนั้น ดูเหมือนว่า "ปัญหา" ที่ "พิภพ" ได้เคยแสดงความวิตกกังวลไว้ก็ยังคงไม่ได้รับการแก้ไขอย่างเป็นชิ้นเป็นอัน ยิ่งกว่านั้นปัญหาอีกหลายด้านกลับถูกซ้ำเติมให้เลวร้ายมากยิ่งขึ้น ดังที่เขาเองได้นิยามสภาวะบ้านเมืองว่าเป็น "สถานการณ์ประชาธิปไตยย้อนกลับ" ในอีกสามปีต่อมา

"รัฐธรรมนูญได้ออกแบบให้ฝ่ายบริหารมีความเข้มแข็ง แต่นายกรัฐมนตรีทักษิณกลับใช้ความเข้มแข็งผิดจากเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ คือ เกินขอบเขตที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ เกินขอบเขตของกฎหมายอาญา เกินขอบเขตของจริยธรรมและศีลธรรมของสังคม เช่น กรณีกรือเซะ กรณียาบ้า...ซึ่งการที่นายกรัฐมนตรีทำเกินขอบเขตรัฐธรรมนูญเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ประชาธิปไตยย้อนกลับ แต่ไม่ได้ย้อนกลับไปยังเผด็จการทหาร เป็นการย้อนกลับไปสู่เผด็จการทุนนิยม..." (ปาฐกถาในวาระครบ

รอบ ๑๒ ปี พฤษภาประชาธรรม ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๗)

นอกจาก "ภาพกว้าง" ของการละเมิดเจตนารมณ์รัฐธรรมนูญของนายกรัฐมนตรี "ทักษิณ" แล้ว "พิภพ" ยังได้ขยายความถึง "ประเด็นย่อย" ที่เกี่ยวโยงกับขบวนการประชาชนที่เขาได้เกี่ยวข้องอยู่โดยตรง และคุณสมบัติส่วนตัวของ "ทักษิณ" ที่เป็นอุปสรรคต่อการขับเคลื่อนระบบประชาธิปไตยอย่างน่าสนใจด้วย

"รัฐธรรมนูญออกแบบมาให้ประชาชนมีส่วนร่วม มีสิทธิชุมนุม มีการพัฒนาการเมือง มีสิทธิมนุษยชน กลับถูกรัฐบาลตั้งใจทำลายขบวนการประชาชนทุกรูปแบบ ตั้งใจขัดขวางการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างเต็มที่ไม่ว่าจะเป็นการให้ข่าวเท็จเพื่อทำให้หมดความน่าเชื่อถือ... กฎหมายอย่างน้อย ๒ ฉบับ ที่ฝ่ายประชาชนได้มีส่วนร่มในการนำเสนอก็ไม่คืบหน้า แม้แต่ราษฎรอาวุโสจะเป็นผู้ส่งพระราชบัญญัติฉบับนั้นกับมือนายกฯ นายกฯ เองก็รับปาก ก็ไม่เคลื่อนที่ไปไหน...

เมื่อพูดถึงสาเหตุของประชาธิปไตยย้อนกลับ ไม่พูดถึงคุณสมบัติส่วนตัวของท่านนายกฯ ทักษิณคงไม่ได้...นายกฯ ทักษิณมีความสามารถที่จะขับเคลื่อน (ระบบประชาธิปไตย) แต่เนื่องจากความสามารถนั้นไม่ได้อยู่บนฐานของประชาธิปไตย จึงไม่สามารถขับเคลื่อนประชาธิปไตยไปข้างหน้าได้เพราะว่า

๑. นายกฯ ทักษิณ ถูกหล่อหลอมมาจากพื้นฐานอำนาจนิยมแบบตำรวจ

๒. นายกฯ ทักษิณ มีพื้นฐานมาจากนักธุรกิจผูกขาดแบบพ่อค้าคนกลาง โดยใช้บารมีผู้มีอิทธิพลทางการเมือง การทหาร และระบบราชการในการผูกขาดทางธุรกิจ และเป็นพ่อค้าคนกลางอย่างชัดเจน

๓. นายกฯ ทักษิณ ไม่เคยมีพื้นฐานในเรื่องสิทธิมนุษยชน สิทธิเสรีภาพ และไม่เคยเข้าร่วมการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งระบบประชาธิปไตยในอดีตเลย (ปาฐกถาในวาระครบรอบ ๑๒ ปีฯ)

อย่างไรก็ตาม สำหรับสิ่งที่ "พิภพ" เสนอซึ่งอาจกล่าวได้ว่า "สัญญาณอันตราย" ที่ถือเป็น "ความกังวลใจร่วม" ของบรรดาผู้คนในแวดวงนักพัฒนาเอกชนโดยรวมเท่านั้น เพราะคนไทยส่วนใหญ่ยังคงมองเห็นแต่ภาพการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ การทำสงครามยาเสพติด โครงการ ๓๐ บาทรักษาทุกโรค และนโยบายประชานิยมอื่นๆ ที่รัฐบาลระดมปล่อยผ่านสื่อออกมาแบบถี่ยิบ จนทำให้ในที่สุด "ทักษิณ" ก็กลับมาเป็นนายกฯ ในสมัยที่สองด้วยคะแนนเสียงจากการเลือกตั้ง ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ แบบถล่มทลาย

ครั้งนั้นบรรดาผู้คนที่ยังมองโลกในด้านบวกก็เริ่มคิดฝันกันว่าต่อนี้ไป "ทักษิณ" คงจะเลือกเดินเส้นทางสาย "รัฐบุรุษ" เพราะได้รับฉันทานุมัติจากสังคมแบบเหลือล้น มีความชอบธรรมอย่างเต็มที่ในการจะขับเคลื่อนสังคมไปในทิศทางที่ดีงาม

กระทั่ง "พิภพ" เองที่แม้มีข้อกังขาในตัว "ทักษิณ" อยู่ไม่น้อย ก็ยังมอง "ทักษิณ" แบบให้โอกาสอยู่บ้าง เพราะหาก "ทักษิณ" ได้เป็น "รัฐบุรุษ" ขึ้นมาจริง ผลประโยชน์มหาศาลย่อมตกอยู่กับประเทศชาติอย่างมิต้องสงสัย

"ตอนนี้คุณทักษิณมีทุกอย่างแล้ว ฉะนั้นการเป็นนายกฯ ในช่วง ๔ ปีหลัง น่าจะเป็นเส้นทางของรัฐบุรุษ ช่วง ๔ ปีแรกอำนาจดูยังไม่มั่นคง แต่ในช่วง ๔ ปีหลังคุณทักษิณจัดการกับอำนาจให้มารวมศูนย์ที่ตัวเองได้แล้ว" (คอลัมน์ คมคนคมคิด โดย จรัญ ยั่งยืน / ประชาชาติธุรกิจ / ๓ มีนาคม ๒๕๔๘)

กระนั้น ในฐานะที่เป็นคนติดตามความ "บกพร่องโดยสุจริต" ในการนำพาประเทศชาติของ "ทักษิณ" มาโดยตลอด "พิภพ" ก็ยังคงไม่ไว้วางใจบุรุษผู้นี้เท่าใดนัก

"ยังมีจุดอันตรายก็คือ การใช้อำนาจเกินไปโดยไม่ฟังคนอื่น คุณทักษิณต้องเพิ่มพื้นฐานเรื่องกระบวนการมีส่วนร่วมพื้นฐานเรื่องสิทธิมนุษยชน...ต้องหยุดการผูกขาดธุรกิจของกลุ่มตัวเอง คุณทักษิณอาจจะอิ่มแล้ว แต่ว่า ๑๐ กว่าตระกูลใหญ่ รวมถึงพี่น้องของคุณทักษิณนั้นจะต้องให้เขาอิ่ม ต้องให้เขาพอ...คลายการแทรกแซงองค์กรอิสระ ให้องค์กรอิสระทำงานอย่างมีประสิทธิภาพได้..." (คอลัมน์ คมคนคมคิดฯ)

หรือที่ "พิภพ" ฟันธงไว้อย่างรวบรัด คือ "ทักษิณ" ต้องกระทำตาม "เจตนารมณ์" ของ "รัฐธรรมนูญ" ให้ได้นั่นเอง

อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไปไม่นานนักสาธารณชนก็เริ่มรับรู้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ว่า มิใช่เพียง "หนังควาย" ที่อัศวินผู้นั้นควบขี่มาเท่านั้นหรอกที่มี "สีดำ" หากแต่ "หนังคน" หรือสีผิวของอัศวินเองก็กลับกลายเป็น "คล้ำดำ" เพิ่มขึ้นทุกเมื่อเชื่อวันด้วย

เพราะยิ่งเวลาผ่านไป "ทักษิณ" ได้แสดงตนและกระทำสิ่งที่ได้ชื่อว่าทำลาย "เจตนารมณ์" ของ "รัฐธรรมนูญ" แทบทั้งสิ้น

ไม่ถึงครึ่งปี นายกรัฐมนตรีที่มาจากคะแนนเสียงถล่มทลายอย่าง "ทักษิณ" เริ่ม "สะเทือน" เป็นครั้งแรกจากกรณี "CTX" อันฉาวโฉ่ จากนั้นก็ต้องโดนกระแสตีกลับของประชาชนกลุ่มใหญ่เพราะการถอดรายการ "เมืองไทยรายสัปดาห์" ออกจากผังของ อ.ส.ม.ท. พร้อมกับผจญกับข่าวลือในทางร้ายเกี่ยวกับการทุจริตประพฤติมิชอบของตัวนายกฯ และบรรดาญาติมิตรบริวารแบบกระฉ่อนเมือง และเผชิญกับ "วิบากกรรม" ครั้งสาหัสหลังจาก "อัครดีล" ชินคอร์ป – เทมาเสค อันเปรียบเสมือน "ฟาง

เส้นสุดท้าย" ที่ทำให้คนไทยจำนวนมากรู้สึกว่า "รับไม่ได้" อีกต่อไป

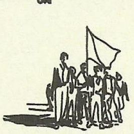
ในที่สุดทั้งสังคมคนชั้นสูง คนชั้นกลางในกรุงเทพฯ และตามหัวเมืองใหญ่ทั่วประเทศ ก็เริ่มรู้สึกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ว่า "สีดำสนิท" ของทั้ง "ตัวควาย" และ "ตัวคน" ที่อัศวินผู้นั้นควบขี่ บัดนี้มันได้ "คลุกคละปะปน" กันจนแยกไม่ออก

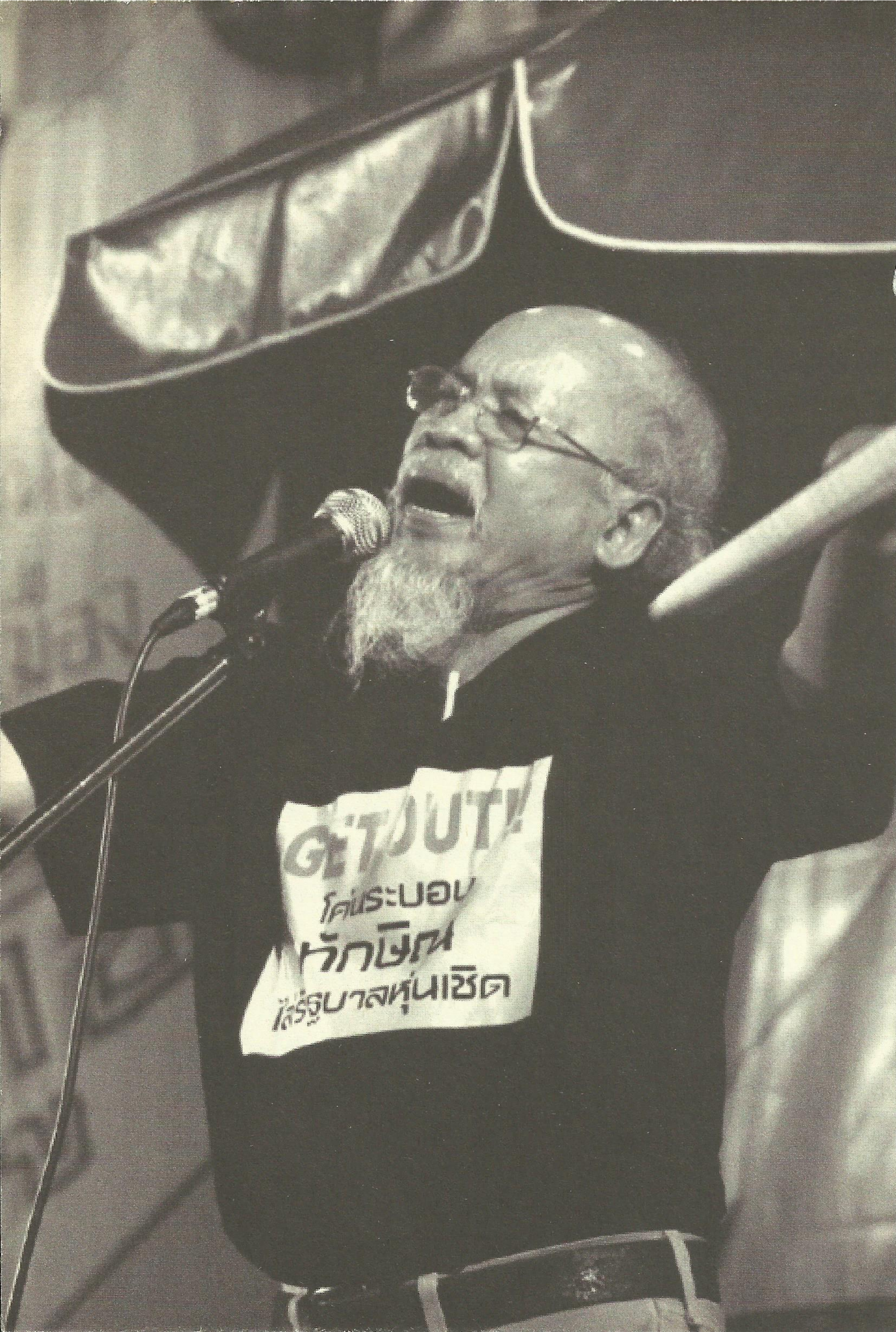
ข้างฝ่ายผู้คนในแวดวงองค์กรพัฒนาเอกชนนั้นไม่ต้องกล่าวถึงมีปฏิกิริยาเช่นไร เพราะตลอด ๕ ปีที่ล่วงผ่านยุครัฐบาลไทยรักไทย นอกจาก "ปัญหา" ต่างๆ ของคนจนจะไม่ได้รับการแก้ไขให้ลุล่วงยั่งยืนแล้ว อดีตนายกรัฐมนตรีผู้ไม่ค่อยจะมี "ความจริงใจ" ในสายตาพวกเขานั้นยังออกอาการเข้าข้างกลุ่มทุนใหญ่ต่างๆ เข้ามาเบียดบังรังแกประชาชนสลับด้วยการ "ดิสเครดิต" เหล่า NGO ที่ออกมาเคลื่อนไหวแบบเหมารวมด้วย "ข้อหาคลาสสิค" อยู่เป็นประจำว่า "พวกรับเงินต่างชาติเข้ามาสร้างความปั่นป่วนให้สังคม" ผ่านสื่อสาธารณะที่ตัวเองครอบงำแทรกแซงอยู่อย่างเบ็ดเสร็จ

จึงไม่แปลกอะไรที่เมื่อเกิดเหตุการณ์พี่น้องประชาชนเรือนแสนในนาม "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" ปักหลักชุมนุมยืดเยื้อ จาก "สนามหลวง" จนกระทั่ง "ทำเนียบรัฐบาล" กดดันให้นายกฯ ทักษิณ พ้นจากการเมืองเปิดทางให้เกิดกระบวนการตรวจสอบ

หรือการกลับมาต่อสู้ขับไล่นายกฯ และรัฐบาลนอมินี ใน "สงครามครั้งสุดท้าย" ที่ยืดเยื้อยาวนานมากว่า ๑๐๐ วันแล้ว

เราจึงได้เห็นเงาร่างของ "พิภพ ธงไชย" หัวเรือใหญ่แห่งองค์กรพัฒนาเอกชน หรือ NGO ปรากฏขึ้นอย่างทรงความหมายเป็นอย่างสูง

สมศักดิ์ โกศัยสุข

แกนนำฝ่ายแรงงาน ต้านการปฏิรูปฯ

เมื่อพูดถึง "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" ชาวบ้านชาวช่องไม่ว่าจะรักหรือชัง "ทักษิณ" มักจะเรียกพวกเขาง่ายๆ ว่า "สนธิ-จำลอง" ซึ่งแม้ว่าจะไม่ผิดด้วยบทบาทที่ยึดครองพื้นที่สื่อได้มากที่สุดของแกนนำทั้งสองคน แต่ "พันธมิตรฯ" ก็ไม่ใช่แค่ "สนธิ-จำลอง" อย่างแน่นอน

ภาพของแกนนำแต่ละคน ล้วนฉายสะท้อนไปข้างหลังว่าองค์ประกอบและส่วนผสมของ "พันธมิตรฯ" มีอะไรบ้าง

"สนธิ ลิ้มทองกุล" คือตัวแทนของ "นายทุน" ฟากฝ่ายที่ตรงข้ามกับ "ทักษิณ"

"จำลอง ศรีเมือง" คือหัวขบวนของกองทัพธรรม "สันติอโศก" ผู้คัดค้านระบบ "ทุนนิยม" ด้วยระบบ "บุญนิยม" มาเนิ่นนานแล้ว

"พิภพ ธงไชย" คือภาพฉายขององค์กร และเครือข่าย "เอ็นจีโอ" ที่เล่นบทฝ่ายค้านนอกสภาตลอดมา ไม่ว่าใครจะมาเป็นรัฐบาลก็ตามที

"สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์" เข้ามาร่วมในฐานะฝ่ายองค์กรครู ซึ่งเปิดศึกชูธงรบ "ค้านโอนย้ายครู" มาสดๆ ร้อนๆ ก่อนกระแสไล่ทักษิณจะกระหึ่มเมือง

และสุดท้าย "สมศักดิ์ โกศัยสุข" มีภาพของสหภาพแรงงานตามติดอยู่

"สมศักดิ์ โกศัยสุข" เป็นใคร

คำถามนี้ไม่ได้ถามแบบหาเรื่องเหมือนที่บางคนชอบถาม "ฮู อิส ฮี?" แต่เป็นคำถามที่เกิดจากความสงสัยใคร่รู้ เพราะคนที่รู้จัก "สนธิ - จำลอง" อาจไม่รู้จักเขามากนัก

ตามประวัติที่เขาจัดพิมพ์ขึ้นในเอกสารแนะนำตัวผู้ประสงค์จะลงสมัคร ส.ว. (ก่อนการรัฐประหาร ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙) ซึ่งสุดท้ายแล้วเขาก็ไม่ได้สมัครเพราะภารกิจ "กู้ชาติ" ยังไม่ลุล่วง "สมศักดิ์ โกศัยสุข" ได้แนะนำตนว่าพื้นเพเป็นคนใต้ อยู่เมืองคอนฯ (นครศรีธรรมราช) แต่ไปเรียนจบมัธยมที่จังหวัดพัทลุง ก่อนจะมาได้เป็นบัณฑิตนิติศาสตร์จาก มสธ. และมหาบัณฑิตรัฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเกษตรฯ

ชื่อของ "สมศักดิ์" โดดเด่นอยู่ในการเคลื่อนไหวด้านแรงงานจากการเป็นประธานสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจการรถไฟแห่งประเทศไทยเป็นอนุกรรมการจัดทำแผนพัฒนาแรงงานและสวัสดิการสังคมด้านการเพิ่มคุณภาพชีวิตแก่ผู้ใช้แรงงาน ร่วมอยู่ในคณะกรรมการแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ถึง ๗ สมัย ซึ่งในจำนวนนี้ได้เป็นเลขาธิการฯ ๓ สมัย

ในปี ๒๕๓๑ เป็นแกนนำเคลื่อนไหวให้มีการปรับปรุงโครงสร้างเงินเดือนพนักงานรัฐวิสาหกิจ และอีกหลายๆ ครั้งในปี ๒๕๓๓ ปี ๒๕๓๗ รวมถึงเป็นหัวหน้าฝ่ายเคลื่อนไหวมวลชนผลักดันให้มี พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓

ในเหตุการณ์เดือนพฤษภาฯ เป็น ๑ ใน ๗ ของแกนนำสมาพันธ์ประชาธิปไตย ซึ่งทำให้ถูกมองว่ามีความผูกพันกับ "พล.ต.จำลอง" เป็นพิเศษต่อมาได้เป็นอนุกรรมการสภาร่างรัฐธรรมนูญฝ่ายรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ร่วมเป็นคณะกรรมการรับข้อมูลและสืบพยานเหตุการณ์ ๖ ตุลาฯ และเป็น ๑ ในร้อยคนแรกที่ร่วมจัดตั้งเครือข่ายประชาชนต้านคอร์รัปชั่น

แต่บทบาทที่โดดเด่นและน่าจับตามองที่สุดก็คือ เป็นผู้รณรงค์คัดค้านการขายรัฐวิสาหกิจ มาตั้งแต่ปี ๒๕๓๙ จนถึงปัจจุบัน

ก็พอจะเห็นได้ว่าบทบาทและประสบการณ์ของ "สมศักดิ์" จัดอยู่ในขั้น "ไม่ธรรมดา" และเมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๘ ทางศูนย์ประสานงานกรรมกรได้จัดงาน "๖๐ ปี สมศักดิ์ โกศัยสุข : คนใช้แรงงานนำทางให้คนเดิน" ขึ้น

เหล่านี้ได้สะท้อนแล้วว่าทำไมชื่อของเขาจึงได้ปรากฏเป็นหนึ่งใน ๕ แกนนำ "พันธมิตรฯ"

ในสมัยรัฐบาลทักษิณ ๑ ชื่อของ "สมศักดิ์ โกศัยสุข" ได้ปรากฏอยู่ในคณะกรรมการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเศรษฐกิจ ๑๑ ฉบับ หรือเรียกกันสั้นๆ ว่า "กฎหมายขายชาติ ๑๑ ฉบับ" ที่เกิดขึ้นในสมัยรัฐบาลประชาธิปัตย์ ว่ากันว่าการคัดค้านกฎหมาย เหล่านี้หนึ่งในหลายๆ เหตุผลนั้นก็คือ ความเป็นไม้เบื่อไม้เมากับพรรคประชาธิปัตย์มาตั้งแต่

สมัยที่ "มหาจำลอง" ถูกคว่ำด้วยแคมเปญ "พาคนไปตาย"

เป็นปฏิปักษ์ถึงขนาด "จะสนับสนุนใครก็ได้ที่ไม่ใช่ประชาธิปัตย์"

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ "สมศักดิ์" ไปสนับสนุนรัฐบาล พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ จนถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนัก

"เราทำงานเราใช้ความฉลาดที่เราคิดว่าเราฉลาด ว่ารัฐบาลไหนจะทำอะไรให้คนบ้าง เราต้องดูสักระยะที่พอจะได้บ้าง ไม่ได้เราก็ต้องโวยวาย เราจะไปทะเลาะกับเขาเราไม่ใช่นักการเมือง เราไปทะเลาะกับเขาหมดเราจะได้อะไร บางทีเราทำอะไรได้เล็กๆ น้อยๆ เราก็ทำ เขามีท่วงทำนองที่ดีอย่างจิ๋ว (พล.อ.ชวลิต) บางเรื่องเขามีทำนองที่ดีเราเสนออาจารย์ปรีดีเป็นบุคคลสำคัญเขาก็รับ นิสัยเราเป็นชาวบ้านรับอะไรได้มาสักอย่างเราก็รู้สึกว่ามีบุญคุณกับเรา เราจะไปว่าเขา ได้แล้วด่า ทำไมได้" นั่นคือคำอธิบายของเขาผ่านสื่อสิ่งพิมพ์

สมศักดิ์บอกว่า "รัฐบาลจิ๋ว" ยังแก้ปัญหาคนยากจนแม้จะน้อยแต่ก็ยังได้บ้าง

ผิดกับ "รัฐบาลชวน" ที่มาชุมนุมกันเป็น ๒ - ๓ หมื่น เผาโลงหามโลงประท้วง แต่ก็แทบจะพูดอะไรกันไม่ได้เลย

ส่วนกับ "รัฐบาลแม้ว" เขาให้นิยามว่า "รับหลักการแต่เบี้ยว"

เรื่องนี้มีที่มาเป็นอย่างไรคงต้องเล่าย้อนไปถึงมหากาพย์การแปรรูป กฟผ.

ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๖ "พันศักดิ์ วิญญูรัตน์" ประธานที่ปรึกษานโยบาย ของนายกรัฐมนตรีในการพิจารณาปรับปรุงกฎหมาย

เศรษฐกิจ ๑๑ ฉบับ (ซึ่งมี "สมศักดิ์ โกศัยสุข" และ "นพ.เหวง โตจิราการ" ร่วมอยู่ในคณะกรรมการด้วย) ได้ยื่นรายงานให้ "พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร" ลงนามเห็นชอบในหลักการ หลักการที่ว่า มีการแยกกลุ่มรัฐวิสหากิจออกเป็น ๓ กลุ่ม

กลุ่มที่รัฐเป็นเจ้าของ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ กลุ่มที่รัฐเป็นเจ้าของ ๗๕ เปอร์เซ็นต์ และกลุ่มที่รัฐถือหุ้นน้อยกว่า ๗๕ เปอร์เซ็นต์ได้

ในกลุ่มแรก (รัฐต้องไม่ขายเป็นอันขาด) มี "การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.)" อยู่ในอันดับที่หนึ่งแต่มีวงเล็บไว้ว่า สามารถร่วมทุนกับเอกชนในการผลิตไฟฟ้า แต่ทรัพย์สินที่สำคัญ เช่น เขื่อน สายส่งยังเป็นของรัฐทั้งหมด

ซึ่งนายกฯ ทักษิณ ก็เซ็นเห็นชอบในหลักการพร้อมพูดผ่านโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจ ซึ่งยิงสัญญาณผ่านดาวเทียมไปช่อง ๕ ทั่วโลก เมื่อ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ว่า *"รัฐบาลจะล้มเลิกกฎหมายทุนรัฐวิสาหกิจและกฎหมายฉบับใหม่ ว่าด้วยการปรับปรุงและพัฒนารัฐวิสาหกิจแห่งชาติ โดยจะไม่จำหน่ายทั้งทรัพย์สินของรัฐบาลและของรัฐวิสาหกิจไปเป็นของเอกชน"*

หลังจากนั้นก็รอเสนอเข้า ครม.กลั่นกรอง แล้วเรื่องก็เงียบหาย

สิ่งที่รัฐบาลในขณะนั้นได้ทำกลับเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามคือ "เร่งขายรัฐวิสาหกิจอย่างรีบเร่ง" ซึ่งตามคำบอกเล่าของ "หมอเหวง และสมศักดิ์" พอจะสรุปความได้ว่า "เขา" จัดบริษัทที่ปรึกษา ไปเอา พี.เจ.มอร์แกนกับหลักทรัพย์ไทยพาณิชย์ บอสตันคอนซัลแตนท์กรุ๊ป ว่าจ้างแพงๆ จนได้ "เปเปอร์" ออกมาเป็นชุดๆ ตั้งแต่ตุลาคม-พฤศจิกายน มาถึงเดือนธันวาคมก็บอกว่าจะต้องมีประชาพิจารณ์

ประชาพิจารณ์ครั้งแรก ๖ มกราคม ๒๕๔๗ บอกว่าเฉพาะสำหรับพนักงาน กฟผ.เท่านั้น จนเป็นที่มาของตัวเลข ๘ ๒ ๓ ๒๑

๘ คือ ให้หุ้นไอทีโอ ๘ เท่าของเงินเดือนในราคาพาร์

๒ คือ ให้หุ้นไอทีโอ ฟรี ๒ เท่าของเงินเดือน

๓ คือ หลังแปรรูปจะได้ โอ.ที.เป็น ๓ เท่าของเงินเดือน

๒๑ คือ คำมั่นสัญญาว่าเงินเดือนจะเพิ่มขึ้น ๒๑ เปอร์เซ็นต์

จนทำให้ภาพออกมาว่าพนักงาน กฟผ.ต่อรองเรื่องผลประโยชน์

"สมศักดิ์ โกศัยสุข" ก็จะเข้าร่วมทำประชาพิจารณ์ในครั้งนั้นด้วย แต่ถูกไล่ออกมาเพราะว่า "ไม่ใช่พนักงาน กฟผ."

ประชาพิจารณ์อีกครั้ง ๒๕ มกราคม ๒๕๔๗ "หมอเหวง" เล่าว่าไปแต่เช้า "เจอตำรวจติดอาวุธครบมือ ๒๐๐ - ๓๐๐ คนลาดตระเวนยังกับจะไปสู้รบกับใคร ๐๘.๓๐ - ๑๐.๐๐ น. ฝ่ายรัฐเป็นฝ่ายพูดตลอดทั้งๆ ที่สิ่งที่พูดมีอยู่ในเปเปอร์หมดแล้ว พูดเสร็จก็บอกว่า มีคำถามอยู่ในมือ ๒๐๐ คำถามเกิดมีการโวยวายกันขึ้น *"เอ๊ะผมมาแล้วก็เขียนคำถามตั้งแต่ ๘ โมงเป็นคนแรกๆ แต่คิวไปอยู่ที่ลำดับ ๒๐๐ กว่า ไม่มีโอกาสที่จะแลกเปลี่ยนในเวลา ให้เวลาตอนบ่าย ใครจะรอไปถึงตอนบ่าย เป็นเรื่องที่พิกลพิการ"*

นั่นคือการแสดงความไม่จริงใจของรัฐบาลทักษิณ

และทำให้ "สมศักดิ์ โกศัยสุข" เลิกให้เวลารัฐบาลแม้ว กระโดดเข้ามาอยู่ใน "ม็อบ" ประกาศเดินหน้าชนรัฐบาล จาก "ม็อบ กฟผ." มาจนถึงเป็นแกนนำ "พันธมิตรฯ"

"เราจะไม่ยอมให้มีการขาย กฟผ. ขายรัฐวิสาหกิจเปลี่ยนแปลงเจตนารมณ์ของรัชกาลที่ ๕ ที่ทรงก่อตั้งรัฐวิสาหกิจให้เป็นสมบัติของแผ่น

ดิน เป็นสมบัติของประชาชนไปเป็นของคนไม่กี่ตระกูล เวลานี้ทักษิณกำลังเปลี่ยนแปลงเจตนารมณ์ของ ร.๕ ที่ทรงเลิกทาส แต่ทักษิณกำลังนำคนไทยไปเป็นทาส"

เขาอาจจะพูดไม่ออกลีลาเร้าใจแบบมือไฮปาร์คอย่างสนธิ

แต่ท่าทีดุดันซื่อๆ แบบ "ชาวบ้านๆ" ก็เรียกความสนใจและปลุกเร้าผู้ชุมนุมได้ไม่น้อย

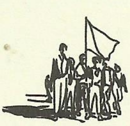
ถ้า "สนธิ" เป็นสัญลักษณ์ต่อปัญหาเรื่อง "การคุกคามสื่อ" ในระบอบทักษิณ

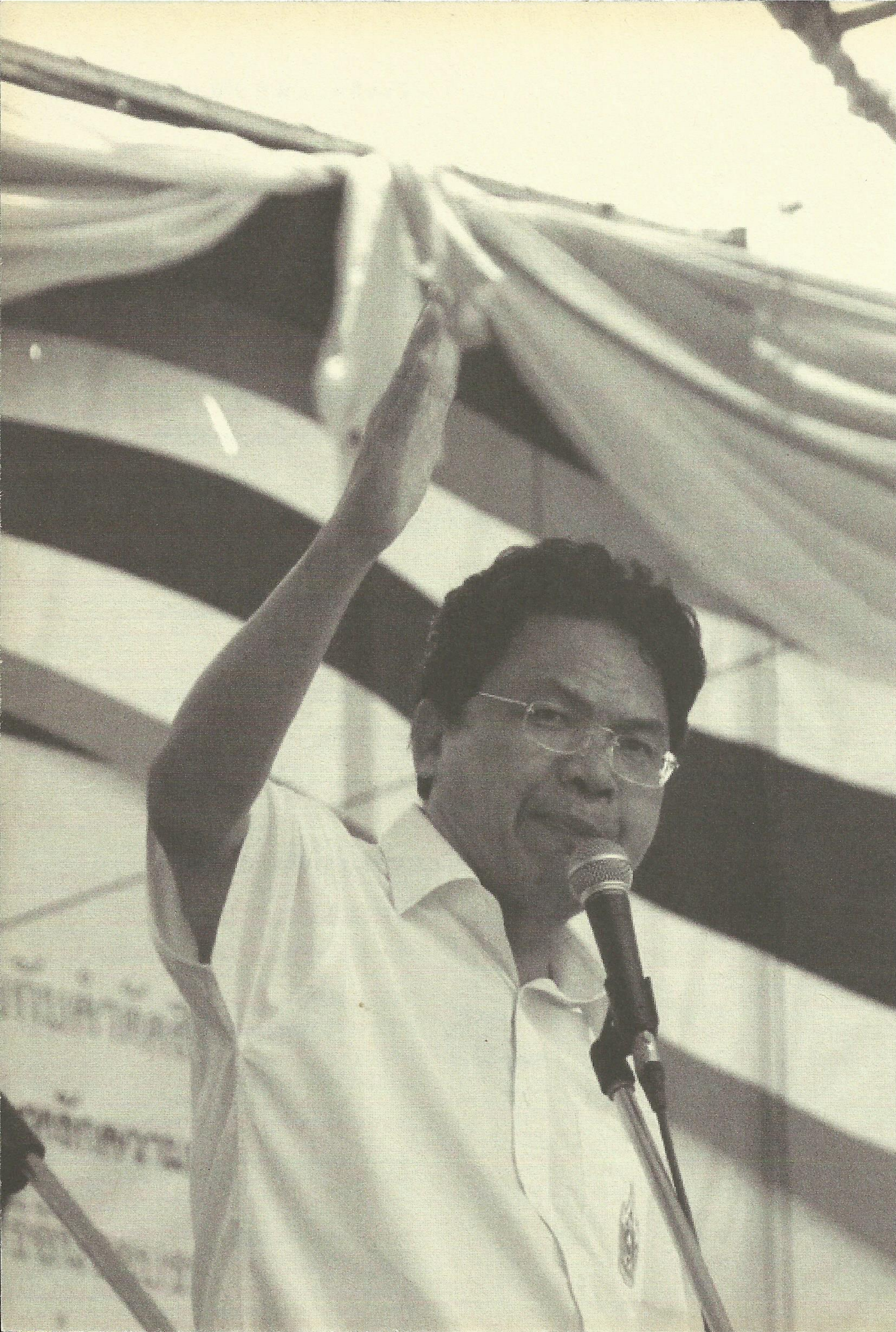
ถ้า "จำลอง" เป็นสัญลักษณ์ต่อปัญหาเรื่องความหลงไปในระบอบทุนนิยมอย่างลืมตัวของระบอบทักษิณ

ถ้า "พิภพ" เป็นสัญลักษณ์ต่อปัญหาการบิดเบือนเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญและการปฏิรูปการเมืองของระบอบทักษิณ

ถ้า "สมเกียรติ" เป็นสัญลักษณ์ต่อปัญหาการปฏิรูปราชการในระบอบทักษิณ

"สมศักดิ์" ก็เป็นสัญลักษณ์ต่อปัญหาการแปรรูปกิจการของรัฐให้เป็นของเอกชนในระบอบทักษิณ

สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์

นักวิชาการและนักการเมือง ผู้แนบแน่นกับองค์กรชาวบ้าน

>> จากครอบครัวเกษตรสู่นักวิชาการ

"สมเกียรติ" เติบโตจากครอบครัวธรรมดาๆ ในเขตอำเภอด่านขุนทด บรรพบุรุษเดิมอพยพโยกย้ายมาจากมณฑลกวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อ ๕๐-๖๐ ปีที่แล้ว ก่อนมาสืบทอดสายสกุลแตกแขนงไปตามลำดับ โดยผู้เป็นพ่อประกอบอาชีพครูประชาบาล ส่วนแม่ดำรงชีวิตในฐานะเกษตรกร ชาวไร่ชาวนาเลี้ยงสุกร และมีโรงสีข้าวประจำหมู่บ้านเป็นฐานการทำรายได้

"ชีวิตผมเกิดมาตามแบบฉบับคนบ้านนอก เริ่มต้นเรียนก็อยากเป็นครู เรียนจบชั้นปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ก่อนไปเรียนต่อด้านปริญญาโทในมหาวิทยาลัยขอนแก่น แต่นั่นเป็นประสบการณ์ที่ผ่านมากว่า ๒๐ ปีแล้ว"

การคลุกคลีตีโมงในสภาพชีวิตของความเป็นอยู่กับชนบททุกเมื่อเชื่อวัน ทำให้เขามองเห็นปัญหานานัปการของอาชีพเกษตรกร ท่ามกลางสภาวะสุญญากาศของความเหลียวแลจากผู้มีอำนาจ

ประกายของแนวคิดเพื่อผลักดันตัวเองให้ไปสู่การเป็นปากเป็นเสียงของผู้ยากไร้ เริ่มซึมซับสู่ก้นบึ้งของหัวใจเด็กหนุ่มทุกขณะจิต จนวันหนึ่งโอกาสแห่งชีวิตก็ผลักดันเขาให้ก้าวเดินไปสู่หนทางแห่งอุดมการณ์ปรารถนา

"ผมเข้ามาทำงานด้านสังคม ตั้งแต่สมัยเป็นประธานสภานักศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ควบคู่กับประธานสภากลางนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ๘ วิทยาเขต เมื่อประมาณปี ๒๕๑๗ ในช่วงรอยต่อของเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ พอดี"

การต่อสู้ระหว่างกลุ่มพลังปัญญาชน กับอำนาจแห่งรัฐอย่างรุนแรงในยุคสมัยนั้น คือจุดเริ่มต้นของความเปลี่ยนแปลงชีวิตครั้งยิ่งใหญ่ที่เขาเองจดจำทุกเรื่องราวเหตุการณ์ได้อย่างมิมีวันลืม

>> ภารกิจเพื่อชนชั้นชาวนาไทย

ในฐานะผู้สนใจพื้นฐานชาวนาไทย เขาถูกมอบหมายจากสภากลางนักศึกษาฯ เข้าร่วมการต่อสู้เพื่อปกป้องอำนาจประชาธิปไตย โดยต้องเป็นผู้รับผิดชอบวางแผนการเคลื่อนไหวของสหพันธ์ชาวนาชาวไร่แห่งประเทศไทย ขณะที่ช่วงนั้นกลุ่มสมาพันธ์นิสิตนักศึกษาเองมีการแบ่งหน้าที่ออกเป็นหลายส่วนอย่างชัดเจน ทั้งสายกรรมกร สายชนชั้นกลาง และสายนิสิตนักศึกษา เพื่อผลสำเร็จการปฏิบัติเชิงรุก – รับ

ภารกิจอันเป็นผลพวงจากการได้รับความไว้วางใจโดยเพื่อนนัก

ศึกษาด้วยกัน สอดรับกับระบบแนวคิดที่มองเห็นว่า สังคมทุนมีการกดขี่เกษตรกรชาวนาหลายขั้นตอน

จากจุดเริ่มต้นปัจจัยการผลิต อาทิ เมล็ดพันธุ์ ปุ๋ย ยาฆ่า แมลง จนถึงการเอารัดเอาเปรียบด้านกลไกตลาด ส่งผลให้การเชื่อมโยงโครงสร้างสังคมจากบนสู่ล่างก่อเกิดเป็นพลังอันเข้มแข็ง สร้างชัยชนะเหนือระบอบเผด็จการในที่สุด

"วันที่เกิดการปะทะอย่างรุนแรงทั่วพระนคร สถาบันเราในฐานะหน่วยงานการผลิตครูได้เปิดให้ชาวไร่ชาวนาเข้าไปจัดการชุมนุม เคลื่อนไหวการเรียกร้องและแสดงความคิดเห็นกันอย่างเสรี แสดงถึงความเป็นมหาวิทยาลัยที่มีความอนุรักษ์นิยมอย่างยิ่ง ที่สำคัญอดีตไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน"

>> ติดอาวุธความคิด – ก่อตั้งองค์กรคนจน

จากเหตุการณ์นั้นส่งผลโดยตรงต่อบทบาทการทำงานของนักวิชาการด้านสังคม ผู้ยึดโยงกับองค์กรชาวนาไทยอย่างเหนียวแน่นจวบจนปัจจุบัน

เขาเชื่อว่าโครงสร้างของระบบทุนเป็นปัญหาใหญ่มากของการพัฒนาภาคชนบท ฉะนั้นทางออกของการเอาชนะโจทย์ข้อนี้ คือการเดินหน้าติดอาวุธความคิดให้กับเกษตรกร ภายใต้การเกื้อหนุนจากกลุ่มหัวก้าวหน้า อันหมายถึงกลุ่มก้อนของนักศึกษาในยุคจากป่าคืนเมือง

กระทั่งภารกิจทั้งปวงก่อเกิดการพัฒนาอย่างเป็นลำดับ โดยแนวร่วมกระบวนการเอ็นจีโอ และองค์กรชาวนาของตนเมื่อกว่า ๑๓ ปีก่อน ในชื่อ "สมัชชาเกษตรกรรายย่อยภาคอีสาน" จนมาถึงสมัชชาคนจน สหพันธ์เกษตรกรภาคเหนือ ฯลฯ

ทั้งหมดนั้นคือ ความเหนียวแน่นในเชิงโครงสร้างสังคมที่พร้อมสะสมเป็นพลังงานอันสมบูรณ์ เพื่อผลักดันให้เกิดผลต่อสังคมไทยอย่างใดอย่างหนึ่ง

>> บทบาทชีวิตเข้มข้นเคียงข้าง ปชช.

เส้นทางชีวิตการต่อสู้ของหนึ่งในแกนนำนักศึกษา ๑๔ ตุลา ๒๕๑๖ ยังโยงใยสู่ความหลากหลายแห่งประสบการณ์ เพื่อปลุกเร้าให้ผู้คนเกิดความรู้สึกของการดำรงอยู่เพื่อสังคมมากกว่าวิถีชีวิต ชาวบ้านธรรมดาๆ ที่ปล่อยตัวเองเป็นผู้ถูกกระทำย่ำยี

เฉกนี่มิใช่เรื่องแปลก หากชื่อของ "สมเกียรติ" ต้องกลายเป็นผู้มีส่วนร่วมคิด ร่วมดำเนินการเกื้อหนุนแนวทางการต่อสู้กับความอยุติธรรมต่างกรรมต่างวาระอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

โดยเฉพาะกรณีความขัดแย้งเขื่อนปากมูล ผลพวงการพัฒนาด้านนโยบายพลังงานของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กระทั่งนำมาสู่บทเริ่มต้นนวัตกรรมการปิดล้อมทำเนียบรัฐบาล โดยสมัชชาคนจนและองค์กรพันธมิตรภายใต้องคาพยพ "หมู่บ้านคนจน" รวมระยะเวลา ๙๙ วัน นับตั้งแต่เช้าตรู่ของวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๐

รวมถึงการยืนเคียงข้างชาวบ้านหินกรูด - บ่อนอก ร่วมกับนักวิชาการด้านสังคมอีกมากมายหลายวาระ จนก่อเกิดเป็นผล รูปธรรมอันแจ่มชัดถึงความเด็ดเดี่ยวของพี่น้องประชาชน ตลอดระยะเวลาต่อเนื่องถึง ๕ ปี บนผืนชายหาดอันสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ

"ในฐานะนักวิชาการและปัญญาชนภาคอีสานเห็นว่าการเคลื่อนไหวทั้งปวงเป็นปรากฏการณ์ ทิศทางการลุกขึ้นสู้ของพลเมืองในศตวรรษที่

ประชาชนต้องกำหนดอนาคตของตัวเอง โดยไม่ยินยอมตกเป็นเหยื่อของการพัฒนาที่ถูกครอบงำจากภายนอกอีกต่อไป”

>> บ่งชี้แนวคิดคนไทยถูกกระทำ

นั่นคือเหตุผลทำให้พลวัตทางสังคมในยุคหลังมอง “สมเกียรติ” เฉกความเชื่อมโยงเป็นหนึ่งเดียวทั้งบทบาทนักวิชาการกับนักพัฒนาองค์กรเอกชน (เอ็นจีโอ) ดังปรากฏการณ์สำคัญๆ ไม่ว่ากรณีเหมือนแร่แทนทาลัม จังหวัดภูเก็ต เขื่อนแก่งกรุง จังหวัดสุราษฎร์ธานี และอีกมากมายบทพิสูจน์จุดยืนเคียงข้างประชาชนที่ไม่เคยแปรเปลี่ยน

แต่สำหรับตัวตนแท้จริง เขาบอกกับสาธารณชนว่า เขาเป็นเพียงนักวิชาการด้านสังคมธรรมดาๆ ที่อาจมีมุมมองต่างจากความเชื่อนักจัดการปัญหาในรูปนักการเมือง

“ดิน น้ำ ป่า แร่ธาตุ สิทธิชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยเฉพาะเรื่องเหล้าพื้นบ้าน ความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น พันธุ์ข้าวหอมมะลิ การต่อต้านโครงการพัฒนาของรัฐ ทั้งนาเกลือ เขื่อน โรงไฟฟ้า ท่อก๊าซ บ่อบำบัดน้ำเสีย เหมืองแร่โปแตส ตลอด ๒๐ ปีมา ผมเห็นว่าเป็นการเมืองของผู้ถูกกระทำ โดยรัฐ ข้าราชการ นายทุน นักการเมืองเป็นผู้กำหนดประเด็นและสร้างวาทกรรมแต่เพียงฝ่ายเดียว”

>> ก้าวสู่ยุคอันตรายทักษิโณมิคส์

ก้าวข้ามยุคความอ่อนตัวของหมู่ความคิดชาวนาชาวไร่ ความล้นเหลือแห่งอำนาจทุนนิยมจึงยิ่งรุกล้ำเขยื้อนตัวสั่นคลอนกลไกประชาธิปไตย ยุคที่ทักษิณและพรรคไทยรักไทยเรืองอำนาจ การ

เคลื่อนไหวเพื่อรักษาดุลยภาพพลังแผ่นดินของกลุ่ม นักคิด นักเคลื่อนไหวทางสังคมทุกระดับชนชั้น จนกลายเป็นพลังที่สร้างความตื่นตระหนกให้กับผู้นำยุคทักษิโณมิคส์

นับวันอาการกร่างของอดีตหัวหน้ารัฐบาลก็ยิ่งแก่กล้าขึ้น การปลดข้าราชการประจำ หรือย้ายให้ต่ำลงเพียงเพราะเขาไม่สมยอม รวมถึงการปลดผู้มีคุณธรรมออกจากคณะกรรมการระดับชาติหรือพฤติกรรมทุจริตและผลประโยชน์ทับซ้อน

ภาพข้อเท็จจริงทั้งหลายทั้งปวงถูกตอกย้ำผ่านกระบวนการวินิจฉัยโดย "สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์" สั้นง่ายได้ใจความ

"การเมืองของระบอบทักษิณ คือระบอบที่จัดคนเข้าแถวแล้วก็แบ่งชนชั้น ตอนนี้ทักษิณทำให้เกิดโศกนาฏกรรม"

บทความทางวิชาการมากมายจาก "สมเกียรติ" หลั่งไหลเสียดแทงความรู้สึกระบอบเบ็ดเสร็จ ผ่านสื่อมวลชน ผ่านวงเสวนาเล็กใหญ่ สอดรับกับการร่วงผลอยของความนิยมรัฐบาลไทยรักไทย ท่ามกลางปัจจัยรุมเร้าเหมือนโรคร้ายที่ยากต่อการรักษา

"ผมมองตนเองเป็นฝ่ายตรวจสอบรัฐ และเป็นฝ่ายไม่ไว้วางใจรัฐ หากกำเนิดรัฐเกิดจากการใช้เงินหรือทุนซื้ออำนาจ เราเรียกว่า การซื้ออำนาจรัฐ เรายิ่งไม่ไว้ใจ ฉะนั้นรัฐจึงมักมองเราเป็นฝ่ายตรงข้ามเสมอ"

เมื่อถึงเพลาที่การเมืองภาคประชาชน เริ่มกระหึ่มกึกก้องทั่วท้องทุ่งหย่อมหญ้าอีกครา!!!

สมเกียรติก็ไม่ลังเลที่จะเข้าร่วมกับมวลชนเรือนแสนของประเทศในฐานะ ๑ ใน ๕ แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

สุริยะใส กตะศิลา

ดาวรุ่ง NGO
‘มือประสาน’ พันธมิตรฯ

ย้อนกลับไปสักสี่ซ้าห้าปีที่แล้วอาจมีไม่กี่คนที่รู้จักชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งทาง ๕ แกนนำพันธมิตรฯ ไว้ใจให้เป็นตัวแทนและยอมให้ตัดสินใจในบางเรื่องสำคัญ แต่หลังจากเกิดปรากฏการณ์ “ไล่ทักษิณ” ขึ้น ชื่อของ “สุริยะใส กตะศิลา” จึงถูกบันทึกไว้เป็นส่วนหนึ่งของหน้าประวัติศาสตร์การเมืองไทยในที่สุด

ในฐานะของผู้ที่ “ประสาน” ขั้วต่างๆ ที่หลากหลายทั้งที่มาและอุดมการณ์ให้รวมตัวกันเป็น “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย”

ตามประวัติ “สุริยะใส กตะศิลา” จบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีบทบาทการเคลื่อนไหวทางการเมืองมาตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว ในฐานะเลขาธิการสมาพันธ์นิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย (สนนท.)

ว่ากันว่าเคยคัดค้านการก่อสร้างสะพานหน้ามหาวิทยาลัยฯ จนแฟนบอกเลิกจากนั้นมาก็มีบทบาทในกรณี ส.ป.ก. ๔-๐๑ จนถึงเคลื่อนไหวเรียกร้องรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐

เขาเป็นผู้ทำวิจัยเรื่อง "ธุรกิจผูกขาดทางการเมือง ๖ ตระกูล" จึงไม่เป็นที่แปลกใจที่ความคิดความเห็นทางการเมืองแต่ละเรื่องของเขานั้นไม่ใช่ "มวยวัด" แต่จัดอยู่ในระดับ "มวยชั้นเชิง" และไม่เป็นที่แปลกใจเช่นกันที่บรรดา "ผู้อาวุโส" จะไว้วางใจเขามอบหมายตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตย (ครป.) ให้

"พอหมดจาก สนนท. ผมก็พักอยู่ ๔ เดือน" สุริยะใสกล่าวกับสื่อฉบับหนึ่ง (จุดประกาย เสาร์สวัสดี ๒๕ ต.ค. ๒๕๔๖) *"ไม่ได้อยู่เฉยๆ ผมอ่านวรรณกรรมที่ผมอยากอ่าน น้ำเน่าบ้าง ไม่น้ำเน่าบ้างประมาณ ๑๐ กว่าเล่ม เพราะว่าผมถูกวิจารณ์จากเพื่อนว่าเป็นคนไม่ละเอียดอ่อน"* ซึ่งเขาบอกว่าจริงๆ แล้วเขาเป็นคนที่เซนซิทีฟมาก แอบร้องไห้ให้น้องๆ เห็นบ่อยๆ

ต่อมาเขาได้เรียนต่อปริญญาโทที่คณะรัฐศาสตร์ธรรมศาสตร์ พร้อมๆ กับเข้าไปอยู่ใน ครป. ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เขากล่าวว่า "ลงตัว" และ "มีความสุข" คือ ได้เรียนไปด้วยและ "ทำงาน" ไปด้วย โดยเสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง "ขบวนการเคลื่อนไหวประชาธิปไตย : ศึกษากรณี ครป."

แต่ "โอกาส" สำคัญที่ได้รับจากผู้อาวุโสใน ครป.ทำให้หลายคนรู้สึกว่าเขา "โตเร็วเกินไป"

"พอหันไปดูเพื่อนวัยเดียวกันแล้ว เรายืนอยู่แถวหน้า ทั้งเกร็งทั้งกลัว มันมีทั้งอาการหมั่นไส้และชื่นชม ผมเจอมาแล้วทั้งสองแบบ แต่ผมก็คิดว่า พิสูจน์กันด้วยความสุจริตใจ ความตั้งใจที่เรามาทำนี้ไม่ใช่เรื่อง

อยากเด่นอยากดัง..."

แม้ว่าเขาไม่อยากดัง แต่ในแวดวง "เอ็นจีโอ" แล้วเป็นที่รู้กันดีว่าชื่อ "สุริยะใส" โดดเด่นอยู่แถวหน้าเคียงคู่กันกับชื่อของ "วนิดา ตันติวิทยาพิทักษ์" (เอ็นจีโอด้านสิ่งแวดล้อม – เคลื่อนไหวกรณีทุจริตยา เครือข่ายผู้บริโภคค้านการแปรรูป กฟผ.) "บรรจง นะแส" (เคลื่อนไหวปัญหาความขัดแย้งกลุ่มประมงพื้นบ้าน คัดค้านท่อก๊าซไทย – มาเลย์) "สมชาย หอมละออ" (เอ็นจีโอ ด้านสิทธิมนุษยชน) "ไซโรดา ซาลวาลา" (มูลนิธิเพื่อนช้าง) "นพ.พลเดช ปิ่นประทีป" (มูลนิธิชุมชนท้องถิ่นพัฒนา) "วัลลภ ตังคณานุรักษ์" (มูลนิธิเด็ก) "ภินันท์ โชติรสเศรณี" (กลุ่มสตรีเมืองกาญจน์ – ค้านการกลบสารพิษจากคลองเตยในจังหวัดกาญจนบุรี ค้านท่อก๊าซไทย – พม่า)

เป็น "๙ ดาวเด่น เอ็นจีโอ" (จาก บิสิเนสไทย ๒๒ - ๑ - ๒๐๐๓)

สุริยะใส ทำงานที่ ครป.ทุกวัน แบบไม่มีวันหยุด "ผมไม่มีปีใหม่ วาเลนไทน์ อยู่ ครป.ทุกวัน สงกรานต์ก็อยู่จนเจ้าหน้าที่เขาแซวให้ไปเบิกค่า รปภ.เฉพาะกิจด้วย เพราะอยู่ตึกทุกวันหยุด ผมไม่ได้ไปไหนจริงๆ ๓-๔ ปีมาแล้ว บ้านก็ไม่ได้กลับ" แต่ก่อนที่จะเข้ามาร่วมเป็น "พันธมิตรฯ" เขายอมรับว่าขบวนการขับเคลื่อนของเอ็นจีโออยู่ในสภาพถดถอยและอ่อนล้า นั่นเพราะพื้นที่ของคนจนโดยดูจากข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์จะพบว่าลดน้อยถอยลง ซึ่งอาจเป็นเพราะการแทรกแซงสื่อของรัฐบาลในยุคทักษิณด้วยส่วนหนึ่ง แต่เขากลับมองว่าในวิกฤตินี้มีโอกาสอยู่นั่นคือการกลับไปทบทวนว่าจะรุกกลับเพื่อชิงพื้นที่สาธารณะนี้ได้อย่างไร

แล้วโอกาสที่ว่านั้นก็มาถึง ซึ่งคงจะเร็วกว่าที่ "สุริยะใส" เองได้คิดเอาไว้ด้วย เมื่อ "ปรากฏการณ์สนธิ" ผนวกรวมกับแรงต้านของสังคม (ชนชั้นกลาง) ต่อการขาย "หุ้นชินคอร์ป" ของครอบครัวนายกฯ ได้มา

บรรจบกัน เป็นความสุกงอมในวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙

"ปรากฏการณ์สนธิ" มีฐานมวลชนเมืองเป็นแฟนพันธุ์แท้ "ผู้จัดการ" นักธุรกิจ ข้าราชการเกษียณ พันธมิตรของสนธิเอง เช่น "นพ. นิรันดร์ พิทักษ์วัชระ" "มาลีรัตน์ แก้วก่า" "น.ต.ประสงค์ สุ่นศิริ" "ประพันธ์ คูณมี" "ดร.วุฒิพงษ์ เพรียบจริยวัฒน์" "สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์" "บำรุง คะโยทา" รวมไปถึงมวลชนนอกเมืองอย่าง องค์กรครูของ "อวยชัย วะทา" "สภาเครือข่ายองค์กรประชาชนแห่งประเทศไทย" ที่แตกหน่อออกมาจากเครือข่ายหนี้สินชาวนาที่มี "วิลิต เตชะไพบูลย์" "วีรพล โสภา" เป็นแกนนำเครือข่ายศิลปินของ "วสันต์ สิทธิเขตต์" กลุ่มลูกศิษย์หลวงตามหาบัวสาย "ทองก้อน วงษ์สมุทร" และกลุ่มขบวนการประชาธิปไตยแห่งชาติของ "สมาน ศรีงาม"

ทั้งหมดชูประเด็น "ถวายคืนพระราชอำนาจ" ที่ทำให้ ครป. และเอ็นจีโอ ไม่สบายใจที่จะเข้ามาร่วมด้วยตั้งแต่ต้น

หรือถ้าจะร่วมก็เป็นไปในนามส่วนบุคคล เช่นที่ "พิภพ ธงไชย" เดินเคียงไปกับ "สนธิ" เมื่อคืนยื่นฎีกา ที่บ้านสี่เสาฯ

แต่ความคิดที่จะ "ส่งไม้ผลัด" ของ "สนธิ" กับ "ครป." เกิดขึ้นคืนตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว

๓ กุมภาฯ ๔๙ ตัวแทน ครป. และกลุ่มนักธุรกิจเพื่อสังคมได้เข้าไปที่บ้านพระอาทิตย์เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับการล้มระบอบทักษิณได้ข้อสรุปเบื้องต้นให้มีผู้ประสานงาน ชื่อ "สุริยะใส กตะศิลา"

แต่ทันทีที่ "จำลอง ศรีเมือง" ประกาศเข้าร่วมกับกลุ่ม "สนธิ" ความหวาดระแวงที่เดิมทีโฟกัสอยู่ที่ตัว "สนธิ" ก็พลันทบทวีขึ้นเป็นหลายเท่าตัว ทั้งก่อนและหลังวันที่ ๑๑ กุมภาฯ ซึ่งถือเป็นวันถือกำเนิดของ "พันธมิตรฯ" อย่างเป็นทางการ

"มีความระแวงเรื่องนี้มาก พรรคพวกโทร.มาที่ผมทุกวัน เฮ้ยวันที่ ๕ (มีนาฯ) คุณจำลองจะเอาขนาดไหน คุณสนธิจะเอาขนาดไหนผมต้องบอกเฮ้ยมันไม่ใช่เรื่องคุณจำลอง - คุณสนธิ ..." สุริยะใสอ้างไปถึงวงประชุมที่เป็นมติของ ๕ แกนนำจริงๆ โดยที่ไม่มีใครชี้นำ และมีลักษณะของการโต้แย้งสูงมาก ซึ่งในทัศนะของเขาถือว่า "มันค่อนข้างลงตัว"

รวมความแล้วก็คือ ถ้าใครแหกมติ นำเดี่ยว องค์กรภาคประชาชนที่รวมถึง "คณะกรรมการประสานงานองค์กรพัฒนาเอกชน" ที่มี "เรวดี สุขประเสริฐ" เป็นแกนนำองค์กรเครือข่าย ๒๕๐ องค์กรทั่วประเทศ สหพันธ์องค์กรผู้บริโภค ของ "รสนา โตสิตระกูล" ฯลฯ ก็พร้อมที่จะ "แตกหัก" และถอนตัวอย่างไม่ลังเล

สุริยะใส เล่าว่าบรรยากาศในวงประชุม ๕ แกนนำนั้น ต่างไปจากที่ทุกคนคิดและระแวงกันไป *"ที่ผ่านมาการเสนอเลื่อนไป ๕ วัน ให้เวลาทักษิณ คนที่เสนอจริงๆ เป็นคุณสนธิด้วยซ้ำไป ผมกับพี่พิภพเสนอ ๔๘ ชั่วโมง และไม่ให้ม็อบสลาย ปักหลักอยู่ที่นั่น และเสริมกำลัง ๔๘ ชั่วโมง ตอนนั้น เราไม่รู้ว่าไทยรักไทยจะปราศรัยวันที่ ๓ นะ ถ้าปักหลักไทยรักไทยคงไม่ปราศรัย แต่คุณสนธิกลับเสนอ ๕ วัน ได้พัก หายเหนื่อยกัน ให้ทักษิณได้คิดด้วย ให้เวลากับสังคม ให้พรรคพวกเราได้เข้ามา นี่บางทีมันมีปรากฏการณ์แบบนี้ซึ่งผมรู้สึกว่าไม่ระแวงจนเกินจริง มันก็อาจเป็นเงื่อนไขการเคลื่อนไหวของเราที่บางคนไม่เข้าร่วมจนวันนี้ ก็เพราะระแวงกันและกันกระตุกเราอยู่เรื่อยๆ*

สุริยะใส ยอมรับว่าภายในพันธมิตรฯ ก็มีความลักลั่นอยู่ระดับหนึ่ง อย่างน้อยที่สุดแล้วก็มีความคิดที่แตกต่างกันอยู่ว่า ล้มทักษิณแบบไหนก็ได้กับล้มทักษิณแต่ต้องรักษารัฐธรรมนูญ ซึ่งเขาคิดว่าความเห็นนี้ยังไม่ถึงกับประนีประนอมไม่ได้ แต่เมื่อมีคนถามว่า "พันธมิตรจะแตกกัน

ก่อนล้มทักษิณไหม" เขาบอกว่า *"ผมไม่รับประกัน (หัวเราะ)"*

อย่างไรก็ตาม เขาคิดว่าจะไม่มีเหตุการณ์แบบนั้นเกิดขึ้นจริงๆ *"(เรา) พร้อมแตกหัก และอธิบายได้ถ้าต้องถอนตัวว่านั่นไม่ใช่มติ นั่นเป็นการลักไก่ แต่ผมเชื่อว่าคุณสนธิ – คุณจำลองไม่ทำ"*

เป็นที่รู้กันดีว่าหนึ่งในเงื่อนไขของการเข้าร่วมเป็นพันธมิตรของ ครป.และเครือข่ายเอ็นจีโอ ก็คือ ไม่เอา "รัฐบาลพระราชทาน" ซึ่งเป็นแนวทางที่ "สนธิ – จำลอง" เห็นด้วยมาตั้งแต่ต้น แต่ก็ยอมที่จะไม่พูดถึงข้อเสนอนี้หลังจากที่มารวมตัวเป็นพันธมิตรแล้ว แต่ในการชุมนุมที่ยืดเยื้อจากวันที่ "๑๑ กุมภาพันธ์" "๒๖ กุมภาพันธ์" "๕ มีนาคม" "๑๔ มีนาคม" ลากยาวมาเรื่อยๆ ซึ่งแม้จะใช้ "แผนเคลื่อนขบวน" ล้อมทำเนียบก็แล้ว "แผนดาวกระจาย" บุก "สีลม" "กกต." แต่ พ.ต.ท.ทักษิณกลับ "ตีกรรเชียง" ตระเวนขี่ช้างเข้าพิธีไสยศาสตร์ที่บุรีรัมย์อย่างสบายใจเฉิบ

ทำให้ม็อบแสดงอาการล้า และคำประกาศที่ฮึกเหิมประมาณ "ไม่ชนะไม่เลิก" เริ่มสิ้นมนต์สะกด

ว่ากันว่ากลางขบวนที่มุ่งหน้าสู่ถนนสีลม พล.ต.จำลอง เกิดหลุดปากไปประกาศเรื่องขอ "นายกฯ พระราชทาน" เข้าเป็นเหตุให้ "พิภพ" หรือแม้แต่ "สุริยะใส" เองออกอาการ "เป็นเคือง" ขึ้นมา

หลังจากนั้น "พันธมิตรฯ" ก็ได้ประกาศ "เส้นตาย ๔๘ ชั่วโมง" ให้ "ทักษิณลาออก" ท่ามกลางกระแสข่าวว่าเกิดแตกคอกันในแกนนำพันธมิตรเรื่อง "รัฐบาลพระราชทาน" และการใช้ "มาตรา ๗" มีบทวิเคราะห์ในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่งได้เขียนทำนองว่าเป็นช่วงที่ในวงประชุม ๕ แกนนำเครียดที่สุด

วันต่อมา "สุริยะใส" ก็ไปออกรายการ "ถึงลูกถึงคน" ปฏิเสธข้อเสนอเรื่องอนุญาโตตุลาการของพีเน็ต กลางรายการ พร้อมพูดเป็นนัยๆ

ว่า ๕ แกนนำพันธมิตรได้ข้อตกลงร่วมกันแล้ว แต่ยังไม่ยอมบอกข้อตกลงที่ได้โดยให้รอฟังจากการประกาศของคุณสนธิเองหลังพ้นกำหนดเส้นตายที่จะถึงในคืนวันพรุ่งนี้

๔๘ ชั่วโมงพ้นผ่าน "สนธิ" ประกาศมติของพันธมิตร ขอรัฐบาลพระราชทานตามนัยแห่งมาตรา ๗

นั่นหมายความว่าต้องเกิด "ความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง" ขึ้นในหมู่ ๕ แกนนำ

ซึ่งนอกเหนือจาก ๕ แกนนำเองแล้ว ก็มีเพียง "คำนูณ สิทธิสมาน" แห่ง "ผู้จัดการ" และ "สุริยะใส" เท่านั้นที่น่าจะรู้เรื่องว่าเกิดอะไรขึ้นในวงประชุมที่ทำให้แกนนำฝ่ายเอ็นจีโอยอมเปลี่ยนจุดยืนของตน

ประเมินจากคำพูดของ "สุริยะใส" เองที่เคยให้สัมภาษณ์ไว้ก่อนหน้านั้น (ไทยโพสต์ แทปลอยด์ ๕ มีนาฯ ๒๕๔๙) ที่ว่า "พรรคพวกรุ่นพี่รุ่นน้องโทร.มา โทรจนขี้เกียจรับสายเขาก็ใช้วิธี msn แทน คัดค้านรัฐบาลพระราชทาน...พอมีมาตรา ๗ เข้ามาเข้านี่เต็มเลย ไม่ยอมกัน" ซึ่ง "สุริยะใส" ก็แย้งพรรคพวกกลับไปว่า "แล้วจะไล่ทักษิณหรือเปล่า" นั่นพอที่จะทำให้เห็นท่าทีที่ใช่ว่าจะปิดทาง "ประนีประนอม" ไปเสียทั้งหมด ซึ่งในด้านหนึ่งก็เป็นเรื่องดี เพราะทำให้พันธมิตรไม่แพ้ภัยตัวเอง แตกกันก่อนที่จะไล่ทักษิณได้สำเร็จ

แต่เรื่องยังไม่จบแค่นั้น แม้สุดท้าย ๕ แกนนำจะตกลงกันได้ แต่แนวร่วมอื่นๆ โดยเฉพาะนักวิชาการต่างออกมาเบรกข้อเสนอเรื่อง "รัฐบาลพระราชทาน" จนตัวโก่ง

ที่แรงที่สุดเห็นจะเป็น "ธงชัย วินิจจะกุล" อดีตแกนนำ ๖ ตุลาฯ ที่บอกให้ "พิภพ" และ "สุริยะใส" นำแนวร่วม ครป.ถอนตัวออกมาเพราะกำลังถูกลากเข้าไปเป็นพวกของ "สนธิ - จำลอง" มากกว่าที่จะเป็น

"พันธมิตร" กันแบบเพียวๆ

ถ้าเป็นมวย นั่นเป็นช่วงที่ฝ่ายพันธมิตร "ออกอาการ" มากที่สุด นับตั้งแต่ชุมนุมยืดเยื้อมานาน และในทางกลับกันก็เป็นช่วงที่ปฏิบัติการ "ทองไม่รู้ร้อน" ของฝ่ายไทยรักไทย "เจาะยาง" เข้าจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม อย่างได้ผลมากที่สุด (นั่นไม่นับที่รัฐบาลโดน "กรรมการ" อย่าง "ศาลปกครองสูงสุด" ตัดแต้มในคดี "แปรรูป กฟผ." ที่พรรคไทยรักไทยก็ยัง "เก็บอาการ" ทำเป็นทองไม่รู้ร้อนอยู่เช่นเดิม)

แม้ตัวเองจะเป็นคนที่มุ่งมั่นและทุ่มเทให้กับงานที่ทำ แต่ "สุริยะใส" ก็บอกว่าที่ผ่านมาก็ให้เวลากับตัวเองบ้าง ไปดูหนัง แต่ก็เลือกดูแนวสืบสวนสอบสวน หนังว่าด้วยความขัดแย้งของชนชั้นนำ *"อย่างหนัง "แฟนฉัน" นี่ผมไม่คิดจะดูเลย"* นั่นทำให้เขาถูกมองว่าเป็นคนที่เครียดทั้งๆ ที่ข้างในเจ้าตัวระบุว่าเป็นคนที่ละเอียดอ่อน โดยเฉพาะเรื่อง "ความรัก"

"ความรักเป็นเรื่องละเอียดอ่อนนะ มันเป็นเรื่องต้องใช้ความรู้สึก บางครั้งใช้ความรู้สึกมากๆ เราก็เหนื่อยและรู้สึกเครียดเหมือนกัน เวลาพูดเรื่องความรักผมเครียดมากกว่างานก็มี เพราะไม่รู้มันจะต้องอยู่กับความรักอย่างไรถึงจะลงตัว แล้วเป็นความรักที่เกื้อหนุนกับงานที่ผมทำด้วย"

เขาเล่าว่า สมัยเรียนเคยมีแฟนรักกันมาก แต่แฟนบอกเลิกเพราะเขาไม่มีเวลาให้

นอกเหนือจากเวลางานและการออกไปพบมวลชน หากไม่นอนเขาก็จะไปนั่งกินเหล้ากับรุ่นพี่ "กินเหล้าของผมก็ไม่สนุกนะ กินกับพี่บางคนก็เครียด (หัวเราะ) เครียดกว่าการประชุมอีก คุยกันตีสองตีสาม ตื่นเช้ามาก็ทำงาน" เขาปฏิเสธไปงานแต่งงานในโรงแรม แต่เลือกที่จะอวยพรใส่ซองให้เพื่อนแทน

และหากพบเจอเขานั่งอยู่ในร้านเหล้าในผับแห่งใดแห่งหนึ่งก็อย่า

ไปทักเป็นอันขาด เพราะเขาอาจจะย้ายร้านหนีทันที *"โลกส่วนตัวผมไม่อยากให้คนอื่นมาเห็นว่าผมกำลังทำอะไรจะให้ผูกสัมพันธ์กับคนที่มาทักในร้านเหล้าไม่เอาเด็ดขาด แต่ทักก็คุย"*

หลังจากมาเป็นผู้ประสานงานของพันธมิตรฯ ชีวิตส่วนตัวของเขาก็คงน้อยลงหรือไม่ก็ไม่เหลือเลย สิ่งที่ท้าทายสำหรับชายหนุ่มคนนี้ก็คือ "เราจะขับไล่คุณทักษิณหรือเปลี่ยนแปลงทางการเมืองอย่างไรโดยไม่ให้มีคนเจ็บคนตาย ไม่มีเลือดสักหยด" ซึ่งแน่นอนว่าด้วยเงื่อนไขเช่นนี้นอกจากเขาจะต้องร่วมต่อสู้กับกุนซืออดีตนายกฯ ที่ก็มีบางส่วนเป็นอดีตคนตุลาฯ ที่รู้เรื่อง "ยุทธศาสตร์มวลชน" เหมือนๆ กัน ต้องเผชิญความระแวงจากพรรคพวกที่ "ไม่เอา สนธิ – จำลอง" แล้ว เขายังต้องเจอกับอารมณ์ของ "ม็อบ" บางส่วนที่เชื่ออยู่ว่าต้องใช้ "สูตรตุลา" "สูตรพฤษภา" เรียกเลือดเสียก่อนจึงจะโค่นทักษิณได้สำเร็จ ซึ่งเขาไม่ปิดบังที่จะกล่าวว่า "ไม่ใช่ผมไม่กลัว....ผมเองก็กังวล"

รวมไปถึงบทสรุปของวิกฤติอาจเป็นไปแบบที่ไม่มีใครคิดและคาดการณ์ได้

"เมื่อพฤษภาฯ ผมคิดว่านั่นจะเป็นรัฐประหารครั้งสุดท้าย แต่วันนี้ผมก็คิดว่าการรัฐประหารเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ผมเชื่ออย่างนั้นไปแล้วในเงื่อนไขที่การเมืองไทยยังไม่ลงตัว โครงสร้างที่เราพยายามวางไว้ปฏิรูปกันมาเป็นครั้งๆ มันถูกอำนาจเก่าต้านและบิดเบือน คือคนที่เราต้องการปฏิรูปมันไม่ยอมและมันใหญ่มาก ในขณะที่ประชาชนอ่อนแอ อำนาจเก่ามันก็มีหลายระดับ มันเลยทำให้พวกนี้มันยังมีพื้นที่ของมันและมันก็พร้อมที่จะแสดงอำนาจตลอดวเลา และผมเชื่อว่าอำนาจแบบนี้อาจเกิดขึ้นได้หลังวันที่ ๕"

แต่แล้วการรัฐประหารที่เรื้อจากการเมืองไทยไปกว่า ๑๕ ปีก็เกิดขึ้นจนได้ เป็นเหตุให้ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ต้องระเห็จออกนอกประเทศ พร้อมๆ กับที่กลุ่มพันธมิตรฯ ประกาศยุติการเคลื่อนไหวทางการเมือง

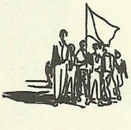
"สุริยะใส" จึงถอยกลับที่ตั้งเก่า คือ ครป. พร้อมกับออกมาตรวจสอบ "รัฐบาลสุรยุทธ์" และ "คมช." ในฐานะเลขาธิการฯ ผ่านสื่อสาธารณะอย่างสม่ำเสมอ

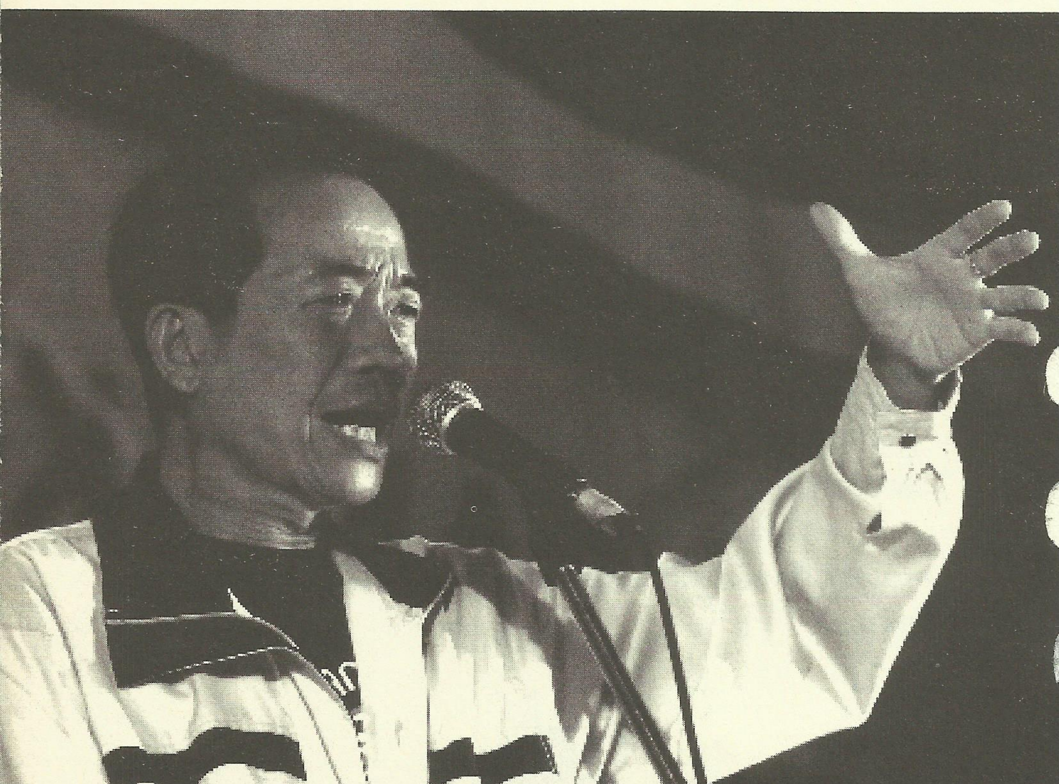
ช่วงที่ประเทศใกล้กลับสู่ "ประชาธิปไตย" ช่วงปลายรัฐบาลที่มาจากการรัฐประหาร เดิมทีเดียวเขาตั้งใจว่าจะเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนต่อที่อเมริกา แต่เมื่อผลการเลือกตั้งเสร็จสิ้น กลับกลายเป็นว่าผู้ที่เป็นแกนกลางจัดตั้งรัฐบาล คือ "พรรคพลังประชาชน" และ "สมัคร สุนทรเวช" ที่รู้ๆ กันว่าเป็นภาคต่อของ "พรรคไทยรักไทย" เดิม

"พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" จึงประกาศกลับมา "สู้ต่อ" อีกครั้ง ใน "สงครามครั้งสุดท้าย" เมื่อเห็นว่า คณะรัฐบาลและนายกฯ "นอมินี" หมดความชอบธรรมและมีแนวโน้มกระทำการ "ฟอกผิด" ให้ "ระบอบทักษิณ"

เมื่อปลายทาง "ยูนิเวอร์ซิตี้" ใน "อเมริกา" กลายเป็น "มหาวิทยาลัยราชดำเนิน"

เราจึงเห็นบุรุษหนุ่มผิวคล้ำเข้มนาม "สุริยะใส กตะศิลา" หวนกลับมาร่วมเรียงเคียงข้างพี่น้องประชาชนในการรังสรรค์ "การเมืองใหม่" อีกคำรบ

ไชยวัฒน์ สินสุวงศ์

'นักรบผู้มาจากพลังธรรม'

ชื่อของไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ ปรากฏอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์การเมืองไทย ในช่วงเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ เขาเปรียบเสมือนมือขวาของ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย และในฐานะอดีตหัวหน้าพรรคพลังธรรมในขณะนั้น ไชยวัฒน์คือผู้ที่ยืนเคียงข้าง พล.ต.จำลอง มาตลอดในการต่อต้านคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ หรือ รสช.อย่างแข็งขันและแน่วแน่

หากค้นประวัติด้านการศึกษาจะพบว่า ไชยวัฒน์ เป็นถึงบัณฑิต เขาจบทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี ๒๕๑๔ และมีส่วนร่วมอยู่ในเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาฯ

๒๕๑๖ ด้วย อีกทั้งยังเป็นผู้ร่วมก่อตั้งพรรคพลังธรรมร่วมกับ พล.ต.จำลอง ทั้งนี้ ยังนั่งตำแหน่งเป็นหัวหน้าพรรคในช่วงวิกฤติพรรคพลังธรรมต่อจาก พล.ต.จำลอง อีกด้วย

ในช่วงพรรคพลังธรรมรุ่งเรือง หลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ๒๕๓๕ พรรคพลังธรรมเข้าร่วมรัฐบาลกับพรรคประชาธิปัตย์ มี นายชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรี ไชยวัฒน์ ได้ก้าวขึ้นไปนั่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม และต่อมาถึงรัฐบาลพรรคชาติไทยก็ยังรักษาเก้าอี้นั้นไว้ได้เหนียวแน่น เขาเป็นผู้สร้างกระแส “จำลองฟีเวอร์” ส่งผลให้ พล.ต.จำลอง ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ถึง ๒ สมัย โดย “ไชยวัฒน์” เป็นรองผู้ว่าฯ หลังจากนั้นเขายังกลับไปเป็น ส.ส.กรุงเทพฯ ได้อีกถึงสองสมัย

ปัจจุบันไชยวัฒน์นั่งเป็นเลขาธิการสมัชชาประชาชนแห่งประเทศไทย(ส.ป.ท.)และควบฐานะเป็นประธานเครือข่ายสมัชชาภาคอีสาน ๑๙ จังหวัด แต่บทบาทที่ร้อนแรงและเป็นที่รู้จักกันมากในช่วง ๒-๓ ปีที่ผ่านมา คือเป็นแกนนำระดับต้นๆ ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

เขาเกิดเมื่อ ๒๑ กรกฎาคม ๒๔๙๒ เป็นคนร่วมจังหวัดเดียวกับคนใหญ่คนโตผู้มากบารมีแห่งบุรีรัมย์ อย่าง เนวิน ชิดชอบ ปัจจุบัน ไชยวัฒน์ มีบ้านพักอยู่ใน กรุงเทพมหานคร

ว่ากันว่าในช่วงที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ซึ่งในขณะนั้นยังเป็นแค่เศรษฐีที่อยากจะลงมาเล่นการเมือง กระโดดเข้ามานั่งคั่นเป็นหัวหน้าพรรคพลังธรรมนั้น ได้กลายเป็นจุดแตกหักกับ “ไชยวัฒน์” ซึ่งเขาไม่เห็นด้วยกับ “พล.ต.จำลอง” ที่ดึง “เสี่ยแม้ว” เข้ามาอยู่ในพรรค

อย่างง่ายดายตั้งแต่แรกแล้ว

ไม่แปลกที่ ไชยวัฒน์ เคยยอมรับบนเวทีเรียนรู้การเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ สงขลา เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ ว่าเคยรู้จักคุ้นเคยกับ "พ.ต.ท.ทักษิณ" ตั้งแต่ประมาณปี ๒๕๓๙ เขาเล่าว่าเจอกันครั้งแรก ในห้องสูทชั้นบนสุดของโรงแรมดุสิตธานี โดยในขณะนั้น "พ.ต.ท.ทักษิณ" กำลังจะก้าวเข้ามาเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศในโควต้าของพรรคพลังธรรม ซึ่งก็ได้ถูกต่อต้านอย่างหนัก

พร้อมๆ กับมี "ข่าวลือ" แพร่สะพัดว่า "พ.ต.ท.ทักษิณ" ได้ใช้เงิน ๒๐๐ ล้านบาท ซื้อพรรคพลังธรรม ซึ่ง "ไชยวัฒน์" ในฐานะที่เป็นหนึ่งในแกนนำสายวัดก็ได้ถูกเชิญตัวให้ไปพบ โดยมีการเปิดไวน์เลี้ยงอาหารกันอย่างดี ในวันนั้น "เสี่ยแม้ว" ต้องควักเงินจ่ายเป็นจำนวนหลายแสนบาท ไชยวัฒน์บอกว่าเขาไม่สนใจเพราะไม่ดื่มและไม่ทานเนื้อสัตว์อยู่แล้ว แต่สุดท้ายเสี่ยแม้ว ก็สามารถขึ้นนั่งแท่นเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศจนได้

"ตอนนั้นมีข่าวแพร่สะพัดไปทั่วว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ใช้เงินซื้อพรรคพลังธรรมเป็นจำนวนถึง ๒๐๐ ล้านบาท ผมเองตอนเป็นรัฐมนตรีและมีโอกาสบินไปอีสานด้วยกัน โดยเครื่องบินส่วนตัว ก็เรียกผมไปคุยว่าจะให้เงิน ๒๐๐ ล้านบาทตั้งเป็นกองทุนของพรรค เพื่อให้คนที่จะได้รับเลือกเป็นหัวหน้าพรรคไว้ใช้จ่าย ผมก็เอะใจว่าอ้าวนั่นเป็นตัวผมนี่หว่า"

ไชยวัฒน์ ยังเล่าต่อไปอีกว่า ก่อนที่ พ.ต.ท.ทักษิณ จะเข้าพรรคพลังธรรมนั้น ทักษิณได้ดอดไปเจรจากับ พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ หัวหน้าพรรคชาติพัฒนาในขณะนั้น พร้อมเสนอเงินให้ ๒,๐๐๐ ล้านบาท แต่น้าชาติให้ไปคุยกับ นายกร ทัพพะรังสี ก่อน ซึ่งอาจจะเป็นเพราะมีการขอจ่ายเงินกันเป็นงวดๆ สุดท้ายจึงมาลงเอยที่พรรคพลังธรรม ซึ่งเงื่อนไข

ดีกว่า และราคาก็ถูกกว่ามาก

กล่าวสำหรับการเคลื่อนไหวของ “ไชยวัฒน์” ปรากฏภาพชัดเจนในช่วงปี ๒๕๔๘ - ๒๕๔๙ ก่อนที่คณะนายทหาร ซึ่งนำโดย พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน อดีตผู้บัญชาการทหารบก และประธานคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ (คมช.) จะนำรถถังออกมากระทำการรัฐประหาร ยึดอำนาจ พ.ต.ท.ทักษิณ ในวันที่๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ ไชยวัฒน์ ได้ร่วมมือกับแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยหรือที่รู้จักกันในนาม “ม็อบเสื้อเหลือง” ออกมาเคลื่อนไหวเรียกร้องกดดันให้ “พ.ต.ท.ทักษิณ” พ้นจากเก้าอี้นายกฯ มาแล้ว

และหากล้วงลึกลงไปจะพบว่า การเคลื่อนไหวของ “ไชยวัฒน์” ภายใต้กลุ่มอีสานใต้ของเขานั้น พบว่ามีการเชื่อมโยงกันกับ “พล.อ.สพรั่ง กัลยาณมิตร”และบรรดาสายพันธมิตร โดยความสัมพันธ์ระหว่าง “พล.ต.จำลอง” กับ “ไชยวัฒน์” ยังดีอยู่และสอดประสานแนบแน่นกันเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งความเคลื่อนไหวนี้ของ “ไชยวัฒน์” มีการต่อเนื่องเชื่อมโยงกับความเคลื่อนไหวของ “น.ต.ประสงค์ สุ่นสิริ” และบรรดา “ที่ปรึกษาพันธมิตร” อย่าง “ไพศาล พืชมงคล” “ประพันธ์ คูณมี” และอีกหลายๆ คนในกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ในช่วงเคลื่อนไหวขับไล่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นั้น ครั้งหนึ่ง “ไชยวัฒน์” เกือบเอาชีวิตไปทิ้งไว้ที่อุดรธานี โดยครั้งนั้น เขา และมิตรรุ่นน้องอย่าง “สุริยะใส กตะศิลา” ผู้ประสานงานกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ไปเป็นวิทยากรเสวนาสมัชชาประชาธิปไตย เวลานั้นทั้งคู่ถูก “กลุ่มคนรักอุดรฯ” เฮกันมาปิดล้อมอาคารเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ซึ่งเป็นสถานที่จัดเสวนา นานร่วม ๖ ชั่วโมง

ในสถานการณ์ครั้งนั้น ร้อนระอุขึ้นด้วยการปราศรัยปลุกระดมของหมอวิชัย ชัยจิตวณิชกุล อดีต ส.ส.อุดรฯ พรรคไทยรักไทย และนายธีระชัย แสนแก้ว ที่ภายหลังเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรฯ ในยุค "รัฐบาลสมัคร" จนนำพาไปสู่ชนวนปะทะกันและปิดล้อมห้องประชุมเสวนาด้วยความโกรธแค้นและนี่อาจเป็นปฐมเหตุอันนำมาสู่เหตุการณ์ ในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ที่ผ่านมา ที่กลุ่มชมรมคนรักอุดรฯ ซึ่งนำโดย นายขวัญชัย ไพรพนา ประธานชมรมคนรักอุดรฯ ได้พากันยกพวกเข้าทำร้ายกลุ่มพันธมิตรอุดรฯ ที่ได้ตั้งเวทีปราศรัยโจมตีรัฐบาลนายสมัคร

ย้อนกลับมาหลังจากที่ ไชยวัฒน์และสุริยะใสได้เอาตัวรอดพ้นมาจากการถูกปิดล้อมได้ หลังจากนั้นชื่อเสียงของ ไชยวัฒน์ก็ดูจะไม่ค่อยหวือหวานัก จนกระทั่งกลับมาดังเปรี้ยงปร้างอีกครั้ง จากการยื่นหนังสือให้ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ พร้อมทั้ง พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน ในฐานะประธาน คมช.ให้ปลด พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรีออกจากตำแหน่ง ทั้งๆ ที่ คมช.เองเป็นผู้แต่งตั้งเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ไม่เพียงเท่านั้น "พล.อ.สนธิ" ถึงกับออกมารับหนังสือด้วยตนเอง

แต่การยื่นหนังสือของไชยวัฒน์ให้ปลด "พล.อ.สุรยุทธ์" ก็เป็นได้แค่สีสันทางการเมืองเท่านั้น เพราะ พล.อ.สุรยุทธ์ หรือ "ลุงแอ้ด" ของบรรดากระจอกข่าว ก็ยังคงประคับประคองเก้าอี้นายกฯ เอาไว้ได้ จนกระทั่งสามารถจัดให้มีการลงประชามติรัฐธรรมนูญ และนำไปสู่การเลือกตั้งทั่วไป เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้ในที่สุด

และเมื่อสถานการณ์การเมืองเข้าสู่โหมดเลือกตั้ง ไชยวัฒน์ก็พาตนเองกลับไปสู่เส้นทางการเมืองในระบบอีกครั้ง เขากลับไปลงสมัครรับ

เลือกตั้งที่บ้านเกิดจังหวัดบุรีรัมย์ เขต ๓ ในนามพรรคประชาธิปัตย์ พร้อมๆ กับพรรคพวกกลุ่มพันธมิตรฯ ไม่ว่าจะเป็น สำราญ รอดเพชร หรือ ประพันธ์ คูณมี ต่างก็ลงสมัครรับเลือกตั้งในนามพรรคประชาธิปัตย์ทั้งสิ้น แต่ทั้งสำราญและประพันธ์เลือกลงในเขตกรุงเทพฯ เมื่อผลการเลือกตั้งออกมาปรากฏว่า ทั้ง ๓ ไม่ได้รับเลือกตั้งแม้แต่คนเดียว

ไชยวัฒน์ตัดสินใจไปยื่นเรื่องร้องเรียนศาลฎีกาในกรณีมีการเลือกตั้งล่วงหน้า และศาลฎีกาแผนกคดีเลือกตั้ง มีคำสั่งประทับรับฟ้อง พร้อมคดีการยื่นฟ้องคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) พรรคพลังประชาชน รวมถึงนายสมัคร สุนทรเวช หัวหน้าพรรคพลังประชาชน และผู้สมัคร ส.ส.พรรคพลังประชาชน โดยขอให้ศาลวินิจฉัยให้การเลือกตั้งล่วงหน้าวันที่ ๑๕ และ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ รวมทั้งการลงคะแนนในวันที่ ๒๓ ธันวาคม เป็นโมฆะ

๑๘ มกราคม ๒๕๕๑ คำสั่งของศาลได้ดับความหวังของไชยวัฒน์ลง เมื่อมีคำสั่งตัดสินให้ยกฟ้องทั้ง ๒ คดี ด้วยเหตุผลว่ากรณีดังกล่าวเป็นไปอย่างถูกต้องตามกฎหมายแล้ว และผลของการตัดสินยกฟ้องกรณีกล่าวหาพรรคพลังประชาชนว่าเป็นนอมินีของพรรคไทยรักไทยนั้น ก็ยังไม่อยู่ในอำนาจที่ศาลจะวินิจฉัยได้ ทันทีที่รู้ผลวินิจฉัยจากศาล ไชยวัฒน์ ไม่รีรอ เขาเปิดโต๊ะแถลงข่าวยื่นใบลาออกจากการเป็นสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ตามวาจาที่ลั่นไว้ก่อนหน้านี้ในทันที

"เขาขอให้ผมยื่นใบลาออก ผมก็ต้องรักษาคำพูด ท่านเลขาธิการพรรค (สุเทพ เทือกสุบรรณ) ได้แจ้งให้ผมถอนฟ้องเฉพาะข้อหาเรื่องการเลือกตั้งโมฆะ และต่อมาได้แจ้งให้ผมลาออกจากการเป็นสมาชิกพรรค ผมได้พิจารณาแล้วจึงขอลาออกจากความเป็นสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์

ตั้งแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีเลือกตั้งอ่านความในครั้งนั้นเสร็จสิ้นลง”

คล้อยหลังเลือกตั้งไม่นาน รัฐบาลนายสมัคร สุนทรเวช บริหารราชการไปได้เพียงไม่กี่เดือน กลุ่มพันธมิตรฯ ก็กลับมาอีกครั้ง กลับมาพร้อมกับผู้ชายที่ชื่อไชยวัฒน์

และนี่เท่ากับเป็นการกลับมาโลดเล่นบนเวทีการเมืองนอกระบบอีกครั้งของเขา พร้อมกับพี่น้องผองเพื่อนกลุ่มพันธมิตรฯ เพื่อต่อต้านรัฐบาลนายสมัคร โดยเริ่มปักหลักเวทีบริเวณสะพานมัฆวานรังสรรค์ นับแต่ วันที่ ๒๕ พฤษภาคม เป็นต้นมา

คล้อยหลังมาไม่ถึงหนึ่งเดือน หลังการตั้งเวทีปราศรัยโจมตีนายสมัครและรัฐบาล วันที่ ๒๐ มิถุนายน กลุ่มพันธมิตรฯ ได้ใช้ยุทธวิธีดาวกระจายบุกทำเนียบรัฐบาลครั้งแรก พร้อมกับประกาศชัยชนะ และหากยังจำกันได้ กลุ่มพันธมิตรฯ ที่ได้เดินขบวนจากสะพานมัฆวานฯ บุกไปถึงทำเนียบได้เป็นกลุ่มแรกนั้น เป็นขบวนที่นำมาโดย ไชยวัฒน์ นั่นเอง

ไชยวัฒน์เผยเคล็ดในการยึดพื้นที่ทำเนียบได้เป็นกลุ่มแรกว่ามีบทเรียนมาจากการถูกปิดล้อมในการต่อสู้กับระบอบทักษิณ และมีการวางกลยุทธ์หลายชั้นจนจำเส้นทางขึ้นใจ มีการวางแผนมาแล้วหลายครั้ง และมาจากบทเรียนที่ได้ถูกปิดล้อมมาแล้วที่จังหวัดอุดรธานีพร้อมกับสุริยะใส กตะศิลา ซึ่งเป็นเสมือนการซ้อมใหญ่ แต่กลุ่มพันธมิตรฯ นั้นยึดหน้าทำเนียบอยู่ได้ไม่นานก็ถูกร้องเรียน ทำให้ต้องล่าถอยกลับไปยังที่มั่นเดิมคือสะพานมัฆวานฯ อีกครั้ง

จนกระทั่งเช้ามืดของวันที่ ๒๖ สิงหาคมที่ผ่านมา กลุ่มนักรบศรีวิชัย ซึ่งเป็นกลุ่มชายฉกรรจ์ผู้ทำหน้าที่เป็นการ์ดให้กับพันธมิตรฯ ได้บุกไปยึดสถานีโทรทัศน์เอ็นบีที ของกรมประชาสัมพันธ์ โดยพบปืน มีด และ

อาวุธอื่นๆ อีกจำนวนหนึ่ง ก่อนที่ อมร อมรรัตนานนท์ แกนนำพันธมิตร จะนำคนจำนวนหนึ่งมาบุกพังประตูเข้าไปยึดสถานีโทรทัศน์เอ็นบีทีได้อย่างเบ็ดเสร็จ จนนำมาสู่การจับกุม ๘๒ นักรบศรีวิชัย

ส่วนแกนนำพันธมิตรฯ คนอื่นๆ ได้กระจายกันไปบุกยึดสถานที่ราชการซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ของรัฐอีก ๕ แห่ง คือ กระทรวงการคลัง กระทรวงคมนาคม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กรมประชาสัมพันธ์ รวมทั้งทำเนียบรัฐบาล โดยมีการบุกเข้าไปยึดสนามหญ้าหน้าตึกไทยคู่ฟ้า ตั้งเวทีปราศรัยกันอย่างหามรุ่งหามค่ำ จนกระทั่งคณะรัฐมนตรีของรัฐบาลสมัคร ต้องระเห็จเร่ร่อนไปประชุมกันที่กองบัญชาการกองทัพไทย

ในขณะที่แกนนำพันธมิตรฯ คนอื่นๆ ต่างใช้ยุทธศาสตร์ดาวกระจายกันอยู่ในเขตกรุงเทพฯ หากแต่ไชยวัฒน์กลับไปโผล่อยู่ที่สีคิ้ว นครราชสีมา พร้อมกับเครือข่ายสมัชชาประชาชนแห่งประเทศไทยภาคอีสานเพื่อปิดถนนสายมิตรภาพ ไม่ให้รถราวิ่งผ่านเข้ามาในกรุงเทพฯ เพื่อออกไปจังหวัดอื่นๆ ในภาคอีสานได้

เวลาประมาณบ่ายสองโมงครึ่ง กองบังคับการตำรวจภูธร จ.นครราชสีมา โดย พ.ต.อ.วณัฐ อรรถกวิน และ พ.ต.อ. พงษ์เดช พรหมวิจิตร รองผู้บังคับการ ได้นำเจ้าหน้าที่ชุดปราบจลาจลประมาณกว่า ๕๐๐ นาย ที่มาจากทุกสถานีตำรวจในจังหวัด มารวมพลกันที่ สภ.คลองไผ่ อ.สีคิ้ว ซึ่งห่างจากจุดที่สมัชชาฯ ปิดถนนมิตรภาพประมาณ ๕๐๐ เมตร

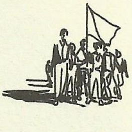
"เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ต้องการให้มีการปิดถนนจนถึงค่ำมืด เพราะจะทำให้เกิดความวุ่นวายได้" คือเสียงเข้มๆ และเด็ดขาดของตำรวจที่พรั่งพรูเข้าขู่กลุ่มของ ไชยวัฒน์ ในเหตุการณ์ครั้งนั้น

ทางด้านไชยวัฒน์ก็กล่าวออกไปอย่างไม่หวั่นเกรงว่า เครือข่าย

ทั้งหมดจะปักหลักปิดถนนจนกว่ารัฐบาลจะลาออกไป หรือถูกทำให้ลาออกก็ตาม โดยจะปิดถนนเพื่อสนับสนุนการชุมนุมของพันธมิตรฯ ส่วนกลาง จนกว่าจะได้รับชัยชนะ ...ในที่สุดแล้วสถานการณ์บนถนนสายมิตรภาพก็คลี่คลายลงได้อย่างไม่มีการสูญเสียทั้งฝ่ายรัฐและฝ่ายพันธมิตรฯ

จนกระทั่ง วันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๑ ใครจะไปรู้ว่าจู่ๆ ก็ปรากฏชื่อของไชยวัฒน์กลับไปติด ๑ใน ๙ แกนนำพันธมิตรฯ ที่โดนศาลออกหมายจับ ใน ๔ ข้อหาฉกาจฉกรรจ์ คือใช้กำลังประทุษร้ายเพื่อล้มล้างอำนาจนิติบัญญัติ บริหาร หรืออำนาจตุลาการแห่งรัฐธรรมนูญ ตามบทกฎหมายถือว่าผู้นั้นกระทำผิดฐานเป็นกบฏ ซึ่งต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ซึ่งถือว่าเป็นข้อหาที่ค่อนข้างร้ายแรงสำหรับการเคลื่อนไหวในครั้งนี้

การจากสืบสาวหาต้นตอการออกหมายจับครั้งนี้จะทราบว่ามาจากกองบัญชาการตำรวจนครบาล ที่ให้พนักงานสอบสวนส่งคำร้องมายังศาลอาญา โดยร้องต่อศาลว่าแกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ ได้นำฝูงชนบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานที่ราชการ ซึ่งทางกลุ่มพันธมิตรได้มีการต่อสู้โดยส่งทนายยื่นอุทธรณ์ให้ยกเลิกการออกหมายจับแกนนำทั้ง๙คนแล้วคงต้องติดตามกันต่อไปว่าในภารกิจกู้ชาติของไชยวัฒน์ที่ต้องแลกชีวิตทั้งชีวิตด้วยข้อหาเป็นกบฏนี้ จะได้รับชัยชนะของประชาธิปไตยคืนมาได้หรือไม่

อมร อมรรัตนานนท์

"ยามเฝ้าแผ่นดิน"

แม้การถูกหมายจับข้อหา "กบฏ" ที่นับได้ว่าเป็นการกล่าวโทษในข้อหาฉกาจฉกรรจ์ ที่สำหรับผู้คนทั่วไปแล้วต้องถือว่าเป็น "โศกนาฏกรรมของชีวิต" แต่สำหรับผู้ที่ผ่านการเคี่ยวกรำด้วยอุปสรรคน้อยใหญ่มายาวนานเช่น "อมร อมรรัตนานนท์" แล้ว

ดูเหมือนว่ามันไม่ใช่สิ่งที่ต้องตื่นอกตกใจแต่อย่างใด

เพราะชีวิตของเขายังคงดำเนินไปตามปกติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำหน้าที่ "โฆษก" บนเวทีพันธมิตรฯ ที่เขายังคงหยอกล้ออย่างมีอารมณ์ขันกับโฆษก "คู่หู" อย่าง "สำราญ รอดเพชร" หรือพ่อแม่พี่น้องชาวพันธมิตรฯ ราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

การต่อสู้ทางการเมืองที่เคยเป็นมาอย่างไรก็ยังคงเป็นไปอย่างนั้น...

"อมร อมรรัตนานนท์" เป็นคนสระบุรี เขาจบการศึกษาจากโรงเรียนสระบุรีวิทยาคม ก่อนจะดำรงตำแหน่งเป็น "เลขาธิการศูนย์กลางนักเรียนแห่งประเทศไทย" (ศรท.) ในปี พ.ศ. ๒๕๑๙

บทบาทสำคัญของอมร ณ เวลานั้น ก็คือ บทบาทการเป็นผู้นำในการรวบรวมนักเรียนขาสั้นทั่วประเทศ เข้าไปร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ "เหตุการณ์ ๖ ตุลา" ในการขับไล่การกลับมาของเผด็จการทหารยุค "จอมพลถนอม กิตติขจร" เหตุการณ์นี้ส่งผลให้รัฐบาลส่งกองกำลังเข้าปราบปรามกลุ่มชุมนุมนักศึกษา

ด้วยความเคลื่อนไหวครั้งนั้น เขาจึงเป็นอีกหนึ่งบุคคลที่ถูกจัดเข้าสารบบ "คนเดือนตุลา"

หลังจาก "เหตุการณ์ ๖ ตุลา" สิ้นสุดลง อมรถูกจับเข้าคุกเป็นเวลาสามวันสามคืน เมื่อได้รับการประกันตัวแล้ว อมรตัดสินใจพาตัวเองเข้าป่าไปปักหลักเป็น "สหาย" ในพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยที่ "เขตงานสุราษฎร์ธานี" ซึ่งเป็นเขตงานเดียวกันกับ "สุวิทย์ วัดหนู"

กาลเวลาผ่านไป เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยประสบกับความล่มสลาย บรรดาสหายต่างก็ออกจากป่าคืนเมือง รวมถึงอมร ซึ่งกลับมาร่วมกับเพื่อนพ้องน้องพี่สถาปนากลุ่มเคลื่อนไหวทางการเมืองอีกครั้งในนามของ "กลุ่มคนเดือนตุลา" เพื่อต่อสู้เพื่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน โดยเขาอยู่ในฐานะผู้ประสานงานของกลุ่ม

ในช่วงเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ๒๕๓๕ อมรได้เข้าร่วมกับ "คณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตย" (ครป.) เพื่อขับไล่นายกรัฐมนตรี "พล.อ.สุจินดา คราประยูร" โดยอมรเป็นหนึ่งในแกนหลักของการชุมนุมต่อต้าน ร่วม

กับ พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ก่อนที่อมรจะเข้ารับตำแหน่งเลขาธิการ "เครือข่ายเดือนตุลา" ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๒ ในเวลาต่อมา

อย่างไรก็ตาม บทบาทที่สร้างความโดดเด่นจากตัวอมรได้มากที่สุด นับจากบทบาทของเลขาธิการศูนย์กลางนักเรียนแห่งประเทศไทยกับ "เหตุการณ์ ๖ ตุลา" และใน "เหตุการณ์พฤษภาทมิฬ" ก็เห็นจะเป็นบทบาทบนเวที "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" นี่แหละ

วันที่รัฐบาลของนายกฯ ทักษิณ สูญสิ้นความชอบธรรม อมรคือหนึ่งในกำลังหลักของพันธมิตรฯ ในการ "ชุมนุมยืดเยื้อ" กดดันเรียกร้องให้ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

ก่อนที่เหตุการณ์ "รัฐประหาร" วันที่ ๑๙ กันยา ๔๙ จะเว้นวรรคการต่อสู้ของเขาและมวลมิตรไประยะหนึ่ง

อมรจึงกลับมารับหน้าที่เป็นเลขาธิการ "มูลนิธิยามเฝ้าแผ่นดิน" ซึ่งมีบทบาทในการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ "โชห่วย" ทั่วแดนดินถิ่นไทยที่กำลังถูกรุกอย่างหนักจากนายทุนค้าปลีกยักษ์ข้ามชาติ

นอกจากนี้ อมรเคยจัดรายการ "สภากาแฟ สภาประชาชน" ทางโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมเอเอสทีวี ร่วมกับ "ยุทธิยง ลิ้มเลิศวาที" เพื่อเป็นปากเป็นเสียงให้แก่พี่น้องประชาชนผ่านหน้าจอเคเบิ้ลทีวีท้องถิ่น ตลอดจนรายการข่าวยามเช้า "สภาท่าพระจันทร์" ของช่องนิวส์ 1 และรายการ "ก่อนจะเป็นยาม" ทางสถานีวิทยุชุมชนเจ้าฟ้า เอฟ.เอ็ม. 97.75 MHz.

หลังการอำลาไปของ "รัฐบาลสุรยุทธ์" อมรจับมือกับ "สุกฤษฎ์ สุริยผล" และ "พรรณทิพย์ ยอดวิเศษ" ลงสมัครเพื่อชิงตำแหน่ง ส.ส.ในพื้นที่กรุงเทพมหานครเขต ๑๒ (บางพลัด บางกอกน้อย ตลิ่งชัน ทวีวัฒนา) ในสังกัดของพรรคมัชฌิมาธิปไตย ณ สนามเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปี

๒๕๕๐ แต่ทั้งสามก็ไม่สามารถเอาชนะคู่แข่งอย่างพรรคประชาธิปัตย์ที่กวาดคะแนนเสียงของคนกรุงเทพฯ เอาไว้แทบทั้งหมด

จวบจนกระทั่งกลางปี ๒๕๕๑ อันเป็นช่วงที่ปรากฏการณ์ความล้มเหลวในการใช้อำนาจของรัฐบาลที่เขาคิดว่าเป็น "นอมินี" ของ "พ.ต.ท.ทักษิณ" เริ่มเป็นที่ประจักษ์ อมรก็กลับมาปักหลักสู้พร้อมกับการชุมนุมของกลุ่ม "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" อีกครั้ง

เช้าตรู่ของวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๑ มวลชนพันธมิตรฯ เรือนแสนกระจายกำลังเข้าปิดล้อมทำเนียบรัฐบาล สถานที่ราชการสำคัญต่างๆ รวมถึงสถานีโทรทัศน์ NBT จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ที่ได้รับความสนใจจากสื่อมวลชนและคนทั้งประเทศ

แน่นนอนว่า กลุ่มคนที่รวมตัวกันปิดล้อมและบุกเข้าไปใน NBT มีผู้ชายที่ชื่ออมรเป็นแกนนำ

โดยในเหตุการณ์นั้น อมรกล่าวว่า รัฐบาลไม่หลงเหลือความดีและศักดิ์ศรีใดๆ มาอ้างความชอบธรรมในการเป็นผู้นำประเทศอีกต่อไป และปฏิบัติการของนักรบศรีวิชัยก็หาใช่อันใดอื่น นอกจากปรากฏการณ์ที่ยืนยันถึงภาวะล้มเหลวในการใช้อำนาจของผู้บริหารประเทศ

สมแล้วที่นายเก่าอย่าง "ประชัย เลี่ยวไพรัตน์" เคยแถลงถึงเขาเอาไว้ในที่ไหนสักแห่งหนึ่งว่า

"เลือกอมรเถิด...เขาไม่ใช่คนนอก หากแต่เป็นผู้ต่อสู้ขับเคี่ยวกับอำนาจอันไม่เป็นธรรม เพื่ออุทิศให้แก่ประชาชนมาทั้งชีวิต..."

เทิดภูมิ ใจดี

พันธมิตรฯ พันธุ์แท้

“เมื่อก่อนผมเคยชอบทักษิณ ชอบอุดมการณ์ ตอนที่เขาเข้ามาทำพรรคไทยรักไทย มีการตั้งนโยบายวาระแห่งชาติ ผมก็เข้ามาอยู่ด้วย มาลงสมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรคไทยรักไทย โดยลงในศรีสะเกษ จังหวัดบ้านเกิด แต่ก็สอบตก...

“ต่อมาในพรรค ทรท. มีปัญหา มีเรื่องของผลประโยชน์ทับซ้อน อีกทั้งในพรรคยังมีคนที่ความคิดสุดโต่งเยอะ แต่ทักษิณไม่แก้ปัญหา ผมเลยขอลาออก” เทิดภูมิเล่าด้วยน้ำเสียงเครียดๆ ก่อนจะตบท้ายด้วยน้ำเสียงที่จริงจังอีกว่า

“ตอนออกจาก ทรท. นั้นผมโดนตามไล่ฆ่าด้วย” หลังเพียรถามว่าใครเป็นคนทำ ใครเป็นคนบงการ เขากลับนิ่งเงียบปล่อยให้คำถามค้างเติ่ง

อยู่อย่างนั้น

แต่กระนั้นก็ทำให้รู้ว่า นี่คือปฐมบทความคิด ความแตกแยก ความสัมพันธ์ก่อนหน้านี้ของหนุ่มใหญ่ร่างท้วม ผิวเข้ม หนวดเรียวงาม นาม เทิดภูมิ ใจดี อดีตผู้นำแรงงาน กับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรีและในฐานะหัวหน้าพรรคไทยรักไทย ที่พลิกผันหันหลังให้กัน โดย พ.ต.ท.ทักษิณเองหารู้ไม่ว่าวันหนึ่ง เทิดภูมิจะกลายเป็นหอกที่กลับมาทิ่มแทงผลักไสให้เขาพลัดตกจากเก้าอี้นายกฯ

หลังได้พลิกปูมประวัติชีวิตอันโลดโผนของอดีตผู้นำแรงงาน ชื่อของเทิดภูมิดูจะเป็นที่รู้จักเป็นอย่างดียิ่งในหมู่กรรมกร ตลอดจนผู้ใช้แรงงาน โดยหลังจากเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ สามจอมเผด็จการพังทลายลง บรรดาคนงานทุกสาขาอาชีพที่ถูกกดขี่จากนายจ้างได้ปะทุออกมาในรูปแบบของการประท้วง เรียกร้องสภาพการจ้างงานที่ดีขึ้น ท่ามกลางการเคลื่อนไหวของคนงานนั้น ได้มีผู้นำคนงานจากธุรกิจโรงแรมและหอพักที่ชื่อ เทิดภูมิ ใจดี ปรากฏอยู่ในบรรณพิภพด้วย

ท่ามกลางกระแสการเคลื่อนไหวของคนงานช่วงหลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ นั้น ลักษณะการต่อสู้ของเทิดภูมิ มีความเข้มข้นและเร่าร้อนกว่าผู้นำคนงานอื่นๆ สอดคล้องกับอารมณ์และความรู้สึกของคนงานช่วงนั้นที่ปะทุออกมาอย่างดุเดือดและรุนแรง ทำให้เทิดภูมิกลายเป็นผู้นำของคนงานจำนวนมาก โดยเฉพาะกรณีประท้วงอย่างยืดเยื้อของผู้ใช้แรงงานโรงงานทอผ้า เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๑๗ ซึ่งถือเป็นการพิสูจน์บทบาทของเทิดภูมิ ได้เด่นชัดที่สุด

เทิดภูมิ และ ประสิทธิ์ ไชโย ผู้นำคนงานในกิจการสิ่งทอ คู่หูของเขา ได้ร่วมกันก่อตั้ง "ศูนย์ประสานงานกรรมกร" และในปี ๒๕๑๗-

๒๕๑๘ บทบาทของศูนย์ฯ มีเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยัง เด่นชัดกว่ากลุ่มสหภาพแรงงาน แต่เพราะศูนย์ฯ มีการเคลื่อนไหวในลักษณะที่เข้มข้นเกินไป ขณะเดียวกันขบวนการต่อต้านการเคลื่อนไหวของคนงาน ได้มีการประสานกันหลายระดับ จึงมีการรวมตัวกับกลุ่มสหภาพแรงงานและพัฒนามาสู่ "สภาแรงงาน" จนกลายเป็นศูนย์รวมของคนงานจากทุกสาขาอาชีพ ช่วงปลายปี ๒๕๑๘

หากจะสืบค้นลงไปในประวัติศาสตร์ช่วงเหตุการณ์ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ จะพบว่าการต่อสู้นัดหยุดงานของกรรมกร ที่นำโดย เทิดภูมิ และประสิทธิ์ ซึ่งมีการประสานพลังกับกลุ่มชาวนา และขบวนการนักศึกษาเพื่อสร้างพลังสามประสานขึ้น และกลายเป็นพลังทางการเมืองที่สำคัญในการเรียกร้องสิทธิประโยชน์ของประชาชนนั้น ได้มีเค้ารางมาจากการต่อสู้ที่แหลมคม ใน พ.ศ. ๒๕๑๘

โดยเริ่มจากการเคลื่อนไหวของกรรมกรหญิงโรงงานสแตนดาร์ดการ์เมนท์ ซึ่งเป็นโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป ประท้วงนายจ้างที่ไม่ยอมจ่ายค่าจ้างตามกฎหมายแรงงาน โดยนายจ้างได้ใช้วิธีการแยกสลาย พ.ต.อ.ยุทธนา วรรณโกวิท ผู้บังคับการตำรวจนครบาลใต้ ได้นำเอากรรมกรส่วนที่เข้าข้างนายจ้างเข้าทำงาน จนเกิดการปะทะกันขึ้น ตำรวจตัดสินใจใช้ไม้กระบองเข้าทุบตีกรรมกร ที่ล้วนเป็นกรรมกรหญิงทั้งสิ้น ทำให้กรรมกรได้รับบาดเจ็บ ๒๘ คน นับเป็นครั้งแรกที่มีการใช้วิธีการแยกสลาย โดยให้กรรมกรขัดแย้งกันเอง และเป็นครั้งแรกที่ฝ่ายตำรวจได้ใช้ความรุนแรงกับกรรมกร

จากนั้นก็มีการประท้วงของพนักงานโรงแรมดุสิตธานี ซึ่งเคยนัดหยุดงานครั้งที่ ๑ เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๑๗ เป็นเวลา ๒๓ วัน เพื่อเรียก

ร้องค่าจ้างแรงงาน ต่อมาในวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๘ คนงาน ๔๐๐ คน ก็นัดหยุดงานครั้งที่สอง

หลังจากที่ยื่นข้อเรียกร้องต่อฝ่ายบริหารแล้วไม่ได้รับการตอบสนอง ก็เกิดมีการนัดหยุดงานกันยืดเยื้อ เพราะจ้าของโรงแรมไม่ยอมเจรจาและไล่พนักงานออก ๑๐๕ คน เท่านั้นยังไม่พอยังได้ว่าจ้างกลุ่มกระทิงแดง ซึ่งเป็นกลุ่มอันธพาลทางการเมืองเข้ามาเพื่อคุ้มครองทรัพย์สินด้วย

ในวันที่ ๒ มิถุนายน เทิดภูมิ ซึ่งในขณะนั้นเป็นผู้นำพนักงานโรงแรมดุสิต ได้ถูกลอบยิงแต่ไม่ได้รับอันตราย เหตุการณ์นี้ทำให้ฝ่ายศูนย์ประสานงานกรรมกร จัดการชุมนุมประท้วงใหญ่ขึ้นที่สวนลุมพินีเป็นเวลา ๓ วัน ในที่สุดฝ่ายรัฐบาลได้เข้ามาแก้ไขปัญหา โดยข้อเรียกร้องของฝ่ายกรรมกรได้ถูกนำเข้าพิจารณาในคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ แต่แล้วผลการตัดสินปรากฏว่าฝ่ายกรรมกรแพ้ เพราะเป็นการเรียกร้องซ้ำภายในเวลาไม่ถึง ๑ ปี ซึ่งขัดกับกฎหมายแรงงาน พุทธศักราช ๒๕๑๘

หลังรู้ว่าตัวเองถูกตามฆ่า เทิดภูมิก็เดินดุ่มๆ เข้าป่าไปพร้อมๆ กับพรรคพวก ตามข้อมูลที่สืบพบ คณะของเทิดภูมิที่ร่วมเดินทางไปด้วยกันนั้น ล้วนเป็นที่ผู้ที่มีชื่อเสียงรู้จักกันเป็นอย่างดีในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็น นพ.เหวง โตจิราการ แกนนำแนวร่วมประชาชนต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) เสกสรรค์ ประเสริฐกุล แกนนำนักศึกษา สมาน เลือดวงศ์รัตน์ นายทะเบียนพรรคพลังประชาชนในปัจจุบัน จีระนันท์ พิตรปรีชา รวมทั้งนายประสิทธิ์ คู่หูของเขาที่ปัจจุบันได้เสียชีวิตไปแล้ว

ภายหลังของบรรยากาศที่เรียกกันว่า ฟ้าสีทองผ่องอำไพ เทิดภูมิ ก็เดินทางออกจากป่าพร้อมๆ กับอาจารย์เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ เจ้าของ

นามปากกา ยุค ศรีอาริยะ นักคิดนักเขียนคนสำคัญในปัจจุบัน พร้อมกันนี้ยังมีผู้หญิงที่อยู่เคียงข้างเทิดภูมิในช่วงที่ใช้ชีวิตอยู่ในป่าด้วย โดยหลังออกจากป่าไม่นานทั้งคู่ก็ได้แต่งงานกัน

"ผมได้แต่งงานกับภรรยาซึ่งเป็นผู้หญิงที่เข้าป่าด้วยกันนั่นแหละ ออกจากป่าเราก็แต่งงานกัน เธอเป็นลูกสาวเจ้าของบริษัท แกรนด์โฮม ส่วนตัวผมก็ไปเปิดร้านอาหารอยู่กับพี่ชาย"

และนี่อาจเป็นที่มาของหนังสือที่ชื่อ "เทิดภูมิ ใจดี ชีวิตพลิกผันจากคอมมิวนิสต์มาสู่นายทุน" ที่เขียนโดย คำนูณ สิทธิสมาน ผู้ซึ่งเป็นสมาชิกวุฒิสภาและคนใกล้ชิดของ สนธิ ลิ้มทองกุล แกนนำพันธมิตรฯ คนสำคัญ หนังสือเล่มดังกล่าวเขียนขึ้นในปี ๒๕๓๓

ในปี ๒๕๓๕ เทิดภูมิได้กระโดดลงมาเล่นการเมืองในเวทีใหญ่ระดับชาติ โดยเขาได้ลงสมัครรับเลือกตั้งที่ศรีสะเกษ ในนามของพรรคความหวังใหม่ ซึ่งมี "บิ๊กจิ๋ว" พล.อ.เชาวลิต ยงใจยุทธ เป็นหัวหน้าพรรคในขณะนั้น เทิดภูมิประสบความสำเร็จโดยได้เป็น ส.ส. ถึง ๒ สมัย ในสังกัดของพ่อใหญ่จิ๋ว

หลังจากนั้นชีวิตเทิดภูมิก็พลิกผันอีกครั้ง จากการที่เขามีสมัครพรรคพวกในไทยรักไทยหลายคน ในที่สุดเทิดภูมิก็ได้ลงสมัครรับเลือกตั้งในสังกัดไทยรักไทย แต่แล้วเขาก็ต้องผิดหวัง เพราะเป็นได้เพียงอดีตผู้สมัคร ส.ส.พรรคไทยรักไทยเท่านั้น หลังจากนั้นเขาจึงพาตัวเองออกมาจากร่มเงาของทักษิณและพรรคพวก

หลังเดินออกมาจาก ทรท. เทิดภูมิก็ได้ขีดเส้นขนานกับ พ.ต.ท.ทักษิณ เขาเลือกเดินเข้าไปหาสนธิ โดยเล่าว่า เป็นเพื่อนกันมานานแล้ว อีก

ทั้งเป็นสนธินี่เองที่ชักชวนเขาเข้าร่วมกับกลุ่มพันธมิตรฯ เพื่อขับไล่ พ.ต.ท.ทักษิณ และในระหว่างนี้เองเช่นกันที่ได้มีเสียงเล็ดลอดออกมาจากพวกซ้ายเก่าหางแถวบางคน เคยพูดกรอกใส่หูเทิดภูมิว่า

"เฮ้ย เทิดภูมิ ไปอยู่กับพวกพันธมิตร (ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย) กับสนธิ มีแต่กินแกลบกินรำนะ มาอยู่กับทักษิณสิ มีเงินมีทองใช้ มีอำนาจ มีตำแหน่งให้"

เทิดภูมิเมินต่อเสียงกระซิบดังกล่าว เขาร่วมต่อสู้ขับไล่รัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณทั้งจากอยู่เบื้องหน้าและไปเบื้องหลัง ในระหว่างปี ๒๕๔๘-๒๕๔๙ จนในที่สุด ได้เกิดการเผชิญหน้ากันระหว่างกลุ่มคนที่เอาทักษิณกับไม่เอาทักษิณ จนทหารต้องนำรถถังออกมาทำรัฐประหารยึดอำนาจจาก พ.ต.ท.ทักษิณ ในระหว่างที่เจ้าตัวยังอยู่ที่ต่างประเทศ ก่อนที่ประวัติศาสตร์จะบันทึกบาดแผลของการเมืองไทยเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งรอย

เมื่อเชื้อร้ายจากระบอบทักษิณกลับมาอีกครั้ง ภายหลังการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ โดยรัฐบาลใหม่ที่นำโดยนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี คล้อยหลังไม่นาน เพียงไม่กี่เดือนเท่านั้น แกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ ก็กลับมารวมตัวกันอีกครั้ง การปราศรัยโจมตีรัฐบาลนอมินีจึงเกิดมีขึ้นนับแต่วันอาทิตย์ที่ ๒๕ พฤษภาคมเป็นต้นมา โดยในวันนั้นเทิดภูมิไปปราศรัยอยู่ที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย

แล้วในวันที่ ๑๔ สิงหาคม เทิดภูมิได้ขึ้นเวทีบริเวณสะพานมัฆวานฯ เขาได้ชำแหละตัวตนที่แท้จริงของ พ.ต.ท.ทักษิณ โดยระบุว่า ใครจะเชื่อว่าเพียงนายตำรวจตัวเล็กๆ เป็นหนี้เป็นสิน ลำพังเงินเดือนข้าราชการตำรวจเพียงอย่างเดียวก็ลำบาก แต่ พ.ต.ท.ทักษิณ กลับใช้เวลาเพียงไม่นานในการถีบตัวเองขึ้นมาเป็นผู้ร่ำรวย เมื่อมาเล่นการเมืองก็ประสบความสำเร็จ สามาถจัดตั้งพรรคไทยรักไทยขึ้นมาได้เมื่อปี ๒๕๔๑ จนก้าวขึ้นสู่ตำแหน่ง

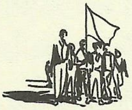
นายกรัฐมนตรี

จะเห็นว่าการขึ้นเวทีกล่าวปราศรัยในช่วงแรกๆ นั้น เทิดภูมิยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก และคุ้นหน้าคุ้นตาต่อบรรดามิตรรักสาวกพันธมิตรฯ มากนัก ตลอดจนสื่อมวลชนเอง แต่ครั้นเหตุการณ์ในช่วงเช้าของวันที่ ๒๖ สิงหาคมปรากฏขึ้น ชื่อและหน้าตาของเทิดภูมิกลับได้รับการกล่าวขวัญและถามหากันเป็นที่จ้าละหวั่น ว่าเขาเป็นใคร รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร

...ทำไมและเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

คำตอบคือ เขาคือผู้ต้องหา คือ ๑ ใน ๙ ของแกนนำพันธมิตรฯที่โดนออกหมายจับ ใน ๔ ข้อหนักโดยเฉพาะ ข้อหาเป็นกบฏ จากการนำม็อบพันธมิตรฯ บุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสถานที่ราชการสำคัญๆ อีกหลายแห่ง

"ผมไม่กังวลกับการโดนหมายจับ เพราะชีวิตผมเคยติดคุกมาแล้วถึง ๓ ครั้ง คนเราต้องทำเพื่อศักดิ์ศรี เพื่อประเทศชาติ การเมืองภาคประชาชนในขณะนี้เข้มแข็งขึ้นมาก ตุลาการภิวัตน์ก็ซื้อไม่ได้แล้ว และนายกรัฐมนตรีต้องอยู่ใต้กฎหมาย นี่จึงถือว่าเป็นการเมืองใหม่"

แกนนำรุ่น ๒
ผู้รับช่วงนำขบวนแถวประชาชน
สู่ 'การเมืองใหม่'

ศิริชัย ไม้งาม

โค้ชกู้ชาติทีม B

"พี่น้องเอ๊ย.......พี่น้องเอ๊ย..........พี่น้องเอ๊ย ย ย ย ย ย......"

น้ำเสียงที่เร้าเร่งระดับความดังขึ้นเรื่อยๆ ในการเรียกขานทักทายที่เรียกเสียงตอบรับกระหึ่มเมืองจาก มวลชนพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม.) ด้านล่างเวทีนับหมื่นแสน ในการชุมนุมเป่านกหวีดครั้งสุดท้ายของพันธมิตร...อย่างแสดงความเป็นกันเองนี้ ถือเป็นลีลาเฉพาะตัว ของการเปิดตัวเริ่มต้น "ไฮปาร์ค" ในทุกครั้งครา ที่ทุกคนตั้งแต่ชาวม็อบไปจนถึงสันติบาล จดจำได้ว่า เขาคือชายผิวเข้มลูกน้ำเค็มนาม "ศิริชัย ไม้งาม" ประธานสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย..หนึ่งใน "นักรบประชาชน" ที่เพิ่งได้รับการมอบ

หมายจาก ๕ แกนนำพันธมิตรฯ ให้เป็นแกนนำพันธมิตรฯรุ่นที่ ๒ หาก ๕ แกนนำรุ่นแรกถูกจับกุมตัวดำเนินคดีตามหมายจับของศาล...

ในบรรดาแกนนำรุ่นที่ ๒ ตั้งแต่ ชื่อของ "สำราญ รอดเพชร" "สาวิทย์ แก้วหวาน"...แล้วชื่อของ "ศิริชัย ไม้งาม" มีความน่าสนใจน่าศึกษาในบริบท "ตัวตน" ที่มาที่ไปของเขา

เพราะต้องไม่ลืมว่า "บทบาท" บนเวทีพันธมิตรภาค ๒...สงครามครั้งสุดท้าย นั้นคราคร่ำไปด้วยแม่ทัพนายกอง NGO รุ่นใหญ่ นักเคลื่อนไหวมวลชน นักจรยุทธการทหาร มากมาย...ที่ล้วนแล้วแต่ "ไม่ธรรมดา" ทั้งฉลาด และฝีมือการนำ "ม็อบ"....

จึงไม่แปลกที่เมื่อสิ้นคำประกาศมอบไม้ต่อ ของ "พล.ต.จำลอง ศรีเมือง" แกนนำพันธมิตรฯ...ชื่อของ "ศิริชัย" จึงถูกตรวจเช็คค้นหาประวัติจากทั้งสื่อมวลชน และจากหลายฝ่าย เพื่อหาสาเหตุว่าทำไม...ต้องเป็น "ศิริชัย" ทำไมชายคนนี้จึงเป็นหนึ่งในผู้ได้รับความไว้วางใจจากแกนนำพันธมิตรฯ ตั้งแต่ "สนธิ ลิ้มทองกุล" ไปจนถึง "พล.ต.จำลอง" เลือกให้ขึ้นมารับภารกิจอันหนักอึ้งและเต็มไปด้วยแรงเสียดทาน...

หนุ่มใหญ่ตาดุหน้าเข้มกร้านไปด้วยริ้วรอยแห่งประสบการณ์การต่อสู้...ผู้นี้ที่แท้มีดีอะไร และเป็นใครมาจากไหน..?

>> จากเด็กเทคนิค...ฝันเป็นนักกีฬา

"ด.ช.ศิริชัย ไม้งาม" ถือกำเนิดเกิดมาในครอบครัวคหบดีที่พอจะมีฐานะไม่เดือดร้อน ใน อ.พานทอง จ.ชลบุรี เมื่อ ๔๙ ปีก่อน...

เส้นทางชีวิตของ "ด.ช.ศิริชัย" ไม่ได้มีความหวือหวาหรือแตกต่าง

ไปจากเด็กคนอื่นๆ จะมีก็เพียงความสนใจในกีฬาโดยเฉพาะฟุตบอล ที่ทำให้เป็นความฝันหนึ่งในขณะนั้นว่าต้องการที่จะเป็นนักกีฬาอาชีพ และจากเส้นทางจากการเป็นนักเรียน-นักศึกษาอาชีวะ จนถึงการออกนอกรั้วมาประกอบอาชีพ แม้ว่าจะโตทันห้วงที่ต้องผ่านสถานการณ์ความเปลี่ยนแปลงสำคัญของบ้านเมืองเมื่อครั้ง ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ และ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ แต่วิถีชีวิตของเขากลับไม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับขบวนการเคลื่อนไหวของนักศึกษายุคนั้นแต่อย่างใด

"พื้นฐานผมไม่ใช่คนเข้าป่าหรืออะไรแต่เป็นพวกรักความเป็นธรรม รักษาผลประโยชน์ของประเทศชาติ..สมัยเป็นนักศึกษาผมไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องขบวนการเคลื่อนไหวของนักศึกษา ผมเรียน ปวช.ส่วนใหญ่จะหนักไปทางนักกีฬา และ ๓ ปีแรกในโรงไฟฟ้าผมจะหนักในเรื่องการทำทีมฟุตบอล"

ไม่แปลกที่วัยเด็กในความสนใจในกิจกรรมกีฬา "ศิริชัย" จึงไม่ใช่พวก "เด็กเรียน" และด้วยผลการเรียนปานกลาง จึงไม่ได้โดดเด่นอะไรในสายตาคุณครู ไม่ว่าจะเป็นสมัยประถมที่โรงเรียนพานทอง และมัธยมที่โรงเรียนพานทองชินูปถัมภ์ ก่อนจะมุ่งสู่สายอาชีวะที่วิทยาลัยเทคนิคฉะเชิงเทรา กระนั้นก็ถือว่าเขาได้งานเร็วกว่าเพื่อนๆ คนอื่น โดยหลังจากจบ ปวส.ก็เข้าทำงานในโรงไฟฟ้าบางปะกง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่มีคุณน้าทำงานอยู่ โดยทำงานในตำแหน่งช่างระดับ ๒ เป็นพนักงานเดินเครื่องดูแลด้านบำรุงรักษาโรงไฟฟ้า

"พอจบเทคนิคฉะเชิงเทราได้เข้าทำงานที่โรงไฟฟ้า มาเรียนต่อตอนหลังจากเข้าที่สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ กฟผ. เงินเดือน ๓,๐๐๐-๔,๐๐๐

บาท ที่เข้าทำงานที่นี่เพราะเห็นว่ามั่นคงเป็นรัฐวิสาหกิจชั้นนำอีกทั้งมีน้าอยู่เขาเลยฝากให้เข้าทำงาน ทำให้เราผูกพันกับที่นี่เพราะถือว่าตอนนี้ผมมีอายุงานมากที่สุดกว่าทุกคนเพราะผมอยู่ที่นี่มา ๓๐ ปีแล้ว”

ความเป็นคนเก่าคนแก่ นี่อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขาเข้าใจถึงวัฒนธรรมการทำงานและเส้นทางการเติบโตของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ อีกทั้งจากการที่สัมผัสกับแรงงานระดับล่างจนไต่เต้ามาสู่นายช่างระดับ ๗ ในปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๑) ทำให้เขายิ่งเข้าใจในความต้องการ และความรู้สึกของเพื่อนพ้องน้องพี่แรงงาน กฟผ.ที่เป็นส่วนหนึ่งเมื่อผนวกกับคุณสมบัติความเป็นคนมีระเบียบวินัยมีการบริหารจัดการที่ดี และมีความอึด อดทนต่อการต่อสู้แบบนักกีฬา ทำให้เขาได้รับการสนับสนุนให้ดำรงตำแหน่งประธานสหภาพ กฟผ.มาหลายสมัย

>> บ่มเพาะนักต่อสู้จอมอึด...โค้ชทีมชาติ

ความมีน้ำอดน้ำทนต่อแรงเสียดทานและคุณสมบัติพิเศษในการบริหารจัดการ “ม็อบ” อย่างมีระเบียบวินัยและมีความชัดเจนในจุดหมายกระทั่งสามารถชนะ “อำนาจรัฐ” ในที่สุด ที่เป็นส่วนหนึ่งทำให้ “ศิริชัย” เข้าตากรรมการ ๕ แกนนำพันธมิตร ในยุคของการต่อสู้ครั้งสุดท้าย ห้วงรัฐบาลสมัคร (พ.ศ. ๒๕๕๑) ให้เป็นแกนนำพันธมิตรรุ่นที่ ๒ กล่าวได้ว่าล้วนแล้วมาจากความที่เขามีลักษณะของความเป็น “นักกีฬา” และพยายามมองทุกปรากฏการณ์ที่อยู่ในห้วงการต่อสู้เพื่อความเป็นธรรมของสหภาพฯ ให้เป็นกีฬา ถึงขนาดหลายครั้งบนเวทีพันธมิตรเรามักได้ยิน “ศิริชัย” พูดกับ “มวลชนพันธมิตร” ในการถ่ายทอดสถานการณ์ต่างๆ ให้ทราบด้วยภาษาของผู้อ่านเกมและสั่งแผนรุกรบต่อสู้แบบ “โค้ชนักกีฬา”

ไม่ว่าจะเป็นการไฮปาร์คปลุกใจมวลชนบนเวทีพันธมิตรในทำเนียบฯ หลังนำทัพดาวกระจายไปกดดันตำรวจ ตชด., ภูธร ให้ย้ายออกจากสนามม้านางเลิ้ง หลังมีการสลายการชุมนุมของรัฐบาล (๒๙ ส.ค. ๕๑)

"ขอให้ชัยชนะของเราเป็นชัยชนะที่เรียกว่า แต้มต่อแต้ม นาทีต่อนาที...ชั่วโมงต่อชั่วโมง...นี่ยังไม่ใช่ชัยชนะที่เด็ดขาด ขอให้พี่น้องเชื่อมั่นในแกนนำทุกคนที่จะต่อสู้ยืนหยัดกับพี่น้อง จนกว่าชัยชนะจะเป็นของประชาชนและประเทศชาติอย่างแท้จริง"

หรือจะเป็นวันที่ศาลรัฐธรรมนูญตัดสินให้ "สมัคร สุนทรเวช" หลุดจากเก้าอี้นายกรัฐมนตรี (๑๐ ก.ย. ๕๑) ที่ว่า

"จริงๆ การต่อสู้นี้ทุกคนสะสมชัยชนะมาตลอด...การต่อสู้คงไม่จบเพียงแค่ศาลรัฐธรรมนูญตัดสิน...ผมคิดว่าพันธมิตรชัดเจนตั้งแต่การชุมนุมแต่แรก เป้าหมายหลักยังไม่บรรลุนะครับ...เพียงแต่วันนี้หมากบนกระดานอย่าง "คุณสมัคร" ได้หลุดจากตำแหน่งนายกฯไป...แต่เห็นมั้ยครับนักการเมืองหน้าด้านยังพยายามเล่นเกมตลอด...แต่เราเองก็ต้องยืนหยัดต่อสู้ต่อไปครับ..."

ไม่แปลกที่หากย้อนกลับไปสมัยเข้าทำงานแรกๆ ที่โรงไฟฟ้าบางประกงของ "ศิริชัย" คุณสมบัตินี้แม้ไม่ได้ถูกแสดงให้เห็นโดยตรงผ่านการต่อสู้ในสหภาพฯ แต่ถูกแสดงให้เห็นในลักษณะ "การบ่มเพาะนักต่อสู้" ผ่านการเป็นนักกีฬาและโค้ชกีฬาทีมฟุตบอล และตะกร้อ ของทีม กฟผ. (ถึงปัจจุบัน กฟผ.ก็ยังมีทีมฟุตบอล ตะกร้อที่ติดโดดเด่นและนักกีฬามักเข้าถึงระดับทีมชาติ) ถึงขนาดใช้เวลาเพียง ๒-๓ ปี ดันทีม กฟผ.สู่ถ้วย ก. และสร้างทีมตะกร้อให้แข็งแกร่ง กระทั่งได้รับความไว้วางใจให้เป็นโค้ชผู้ฝึกสอนนักกีฬาตะกร้อทีมชาติ จนสามารถนำพาทีมชาติไทยให้ได้รับ

เหรียญทองในกีฬาซีเกมส์ และเอเชี่ยนเกมติดต่อกันถึง ๖ เหรียญทอง ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๓๖-๒๕๔๐ ตั้งแต่กีฬาซีเกมส์ครั้งที่ ๑๘ เชียงใหม่ ๒ เหรียญทอง, กีฬาซีเกมส์ครั้งที่ ๑๙ อินโดนิเซีย ๒ เหรียญทอง, กีฬาเอเชี่ยนเกมส์ครั้งที่ ๑๓ ที่กรุงเทพฯ ๒ เหรียญทอง

การบ่มเพาะดังกล่าว เป็นสิ่งที่ "ศิริชัย" เองก็ยอมรับว่ามีผลต่อความเป็นตัวตนของเขา นับตั้งแต่จิตวิญญาณความรักชาติ รักความเป็นธรรม จิตใจที่เป็นนักกีฬา รู้แพ้รู้ชนะ ไม่หลงไปกับชัยชนะ หรือท้อถอยกับความพ่ายแพ้ รักความเป็นธรรมในสังคม มีระเบียบวินัยสูง และมีการจัดการที่เป็นระบบ มุ่งสู่เป้าหมายเป็นหลัก

"ช่วยเขาทำทีมฟุตบอลไปสู่ถ้วย ก. และไปเป็นโค้ชตะกร้อมทีมชาติ แต่ตลอดเวลาผมผูกพันกับเรื่องความเป็นธรรมในสังคม และผมเป็นคนที่มีวินัยสูง ตอนไปเป็นโค้ชตะกร้อทีมชาติผมก็เป็นคนที่ดูแลเรื่องวินัยความเป็นอยู่นักกีฬา และก็ไปวางระบบของทีมตะกร้อไทยร่วมกับอาจารย์โค้ช..อันหนึ่งที่ผมได้ยืนเคารพเพลงชาติไทย ๖ เหรียญทอง คือทุกครั้งมันทำให้เราเกิดเลือดความรักชาติ...ไม่ว่าจะอยู่ในกีฬา หรือแม้กระทั่งการเข้ามาทำงานบนเรื่องของบ้านเมืองเราจะนึกถึงชาติเป็นสำคัญ..เวลาเพลงชาติดังมีรู้สึกภาคภูมิใจที่เราได้ตอบแทนบุญคุณประเทศชาติ..พอมาทำงานสหภาพ ต่อสู้เรื่องกฎหมายขายชาติ แปรรูป กฟผ. ผมก็คำนึงถึงประโยชน์ของชาติเป็นสำคัญเหมือนกีฬา ดังนั้นผมเป็นคนเอาจริงเอาจังกับเรื่องนี้"

ดังนั้นไม่น่าแปลกที่การจัดการม็อบของ กฟผ. ต่อสู้เรื่องการแปรรูป นั้นจะเห็นการจัดการที่แตกต่างจากผู้นำม็อบในอดีตที่มักควบคุมม็อบไปตามอารมณ์ โดยขณะนั้น "ศิริชัย" ได้เซ็นคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงานรวมทั้งหมด ๑๐ คณะ ทั้งด้านสถานที่ เวที ประชาสัมพันธ์-วิชาการ

อาหาร-น้ำดื่ม สื่อมวลชน รักษาความปลอดภัย ที่พัก การเงิน-การบริจาค ศูนย์อำนวยการ ประสานงาน และคณะที่สำคัญสุด คือ คณะกรรมการเข้าเจรจากับฝ่ายรัฐบาล รวม ๙ คน มีศิริชัยเป็นประธาน

นอกจากนั้น ยังมีการแต่งตั้งคณะที่ปรึกษาเฉพาะกิจ ๗ คน และคณะอนุกรรมการ ชุดเฉพาะกิจ ๑๕ คน ซึ่งชุดนี้จะดูแลพนักงานที่มาจากโรงไฟฟ้าในส่วนต่างจังหวัดแต่ละแห่ง

"ในส่วนกลาง พนักงาน กฟผ. จะติดบัตรพนักงาน ส่วนต่างจังหวัด จะมีผู้นำทีมที่เป็นอนุกรรมการฯ ดังนั้นจะรู้ทันทีว่าใครสังกัดหน่วยไหน หรือใครแปลกปลอมเข้ามาสร้างสถานการณ์"

สำหรับการตัดสินใจในระดับสำคัญ คือ การเจรจากับรัฐบาลนั้น แม้ศิริชัยจะเป็นประธาน แต่การตัดสินใจจะต้องอาศัยมติจากที่ประชุม ดังนั้น ภาพที่ปรากฏ คือ การร่วมประชุมอย่างเคร่งเครียดของแกนนำในคณะเจรจากับ รัฐบาลทั้ง ๙ คน ทั้งก่อนแถลงข่าวต่อสื่อมวลชน หรือเมื่อได้รับสัญญาณที่ติดต่อมาจากฟากรัฐบาล

นี่เป็นอีกตัวอย่างของการจัดการ ที่เมื่อผนวกกับการฉีกวัฒนธรรมเดิมๆ ของม็อบ กฟผ. ด้วยการห้ามไม่ให้มีการกินเหล้า ยิ่งทำให้ม็อบของ กฟผ. ยุค "ศิริชัย" ขับเคลื่อนอย่างมีคุณภาพมีระบบ และได้รับชัยชนะในที่สุด

"กีฬามันสอนผมให้เป็นคนมีวินัย มีความอดทน มีปฏิภาณไหวพริบปฏิกิริยาตอบโต้ มีเรื่องของการแก้เกม ผมเป็นโค้ชผมจะต้องฝึกแก้เกม ในทุกเรื่องที่เข้ามาผมจะคิดก่อนว่าจะทำยังไง และมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างไว ใครพูดหรือแสดงความเห็นมาผมคิดว่าผมจะต้องตอบโต้โดยไว เหมือนตะกร้อมันต้องชิงกันหน้าเน็ทใครจะทำก่อน และก็เรื่องของ

ความเร็วความคล่องตัวในการทำงานผมจะแอคทีฟกับเรื่องพวกนี้มาก อีกอันคือรับสภาวะแรงกดดันได้สูง มันถูกบีบจากเกมเวลาแข่งตะกร้อมันถูกบีบด้วยเกมและภาวะกดดันสูง ต้องมีสติ ดังนั้นเวลามีอะไรผมจึงไม่ค่อยหวั่นไหว..อีกอันคือเมื่อชนะผมก็ไม่เคยดีใจอะไรสุดๆ หรือเมื่อแพ้ผมก็ไม่เคยเสียใจอะไรสุดๆ เพราะคิดว่าเราทำหน้าที่ให้ดีที่สุด มันเหมือนเกมกีฬาทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด ผลออกมายังไงก็ไม่เป็นไร”

ไม่แปลกที่ปฏิบัติการม็อบดาวกระจายของพันธมิตรฯ ก่อนหน้าที่เขาจะได้รับไม้ต่อเป็นแกนนำรุ่น ๒ ในหลายภารกิจ ไม่ว่าจะเป็น การนำม็อบไปเคลื่อนไหวตามหัวเมืองต่างๆ ในลักษณะตีโอบจากนอกสู่ในการนำม็อบไปที่กระทรวงการคลัง หรือการไปคลี่คลายสถานการณ์ชุลมุนวุ่นวายหลังจากที่ม็อบถูกสลายด้วยแก๊สน้ำตาที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล และนำมวลชนกลับมาที่ตั้งทำเนียบฯ ได้อย่างเรียบร้อย หรือการนำมวลชนราวหมื่นคนไปบุกสนามม้านางเลิ้ง เพื่อกดดันตำรวจนับพันให้ออกไปจากพื้นที่ภายในเวลา ๑ ชั่วโมง ฯลฯ หรือแม้กระทั่งย้อนหลังกลับไปที่การต่อสู้ที่ยาวนานและเต็มไปด้วยแรงเสียดทานทางการเมืองทั้งภายใน และภายนอก การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเป็นเวลา ๒-๓ ปี จนได้รับชัยชนะในประเด็นการแปรรูป กฟผ.ฯลฯ ที่ทั้งหลายทั้งปวงต้องอาศัยความอึด และการบริหารจัดการ การวางเกม การพลิกสถานการณ์ที่รวดเร็ว

>> ฉายแววนำม็อบต้าน “จิ๋ว-ชวน” ขายโรงไฟฟ้า

แม้ว่าบทบาทของ “ศิริชัย” ในด้านการต่อสู้ของขบวนการ

สหภาพแรงงานจะดูเหมือนเพิ่งเริ่มต้นในห้วง ๑๑ ปีที่ผ่านมา...ซึ่งหากเปรียบกับนักเคลื่อนไหวต่อสู้คนอื่นๆ ที่มีประสบการณ์ที่เชี่ยวกรากมากกว่า แต่ด้วยกระแสความเปลี่ยนแปลงจากภายนอกสู่ภายในประเทศจากวิกฤติเศรษฐกิจ นับตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ ที่ทำให้ "ศิริชัย" ตัดสินใจกระโดดเข้ามาร่วมกับสหภาพการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) ในแนวรบของโรงไฟฟ้าบางปะกง

ซึ่งส่วนหนึ่งอาจเกิดจากการที่เข้าว่างเว้นจากห้วงของกีฬาที่จบเอเชียนเกมส์ช่วงปี ๒๕๔๐ - ๔๒ ทำให้สมัครเข้าเป็นสมาชิกสหภาพฯ และต่อมาสมัครเป็นกรรมการสหภาพฯ ซึ่งช่วงนั้นได้เกิดการประท้วงเรื่องการขึ้นเงินเดือน และเรื่องการขายโรงไฟฟ้าบางปะกง สมัย "พล.อ. ชวลิต ยงใจยุทธ" เป็นนายกรัฐมนตรี... "ศิริชัย" ซึ่งเป็นประธานอนุกรรมการอยู่ที่โรงไฟฟ้าบางปะกง ซึ่งมวลชนที่บางปะกงถือว่าจุดติดและแข็ง มีความอึดและเหนียวแน่นจำนวนมาก และมีการเคลื่อนไหวอย่างจะแจ้งทั้งการไปประท้วงที่ทำเนียบรัฐบาล และการประท้วงในการไฟฟ้า ซึ่งจากแววของการเป็นผู้นำม็อบดังกล่าว ทำให้ถูกชักชวนจาก "สถาพร มณีรัตน์" ประธานสหภาพฯ กฟผ. ให้ลงสมัครเลือกเป็นกรรมการและได้เป็นเลขาธิการสหภาพฯ ที่มีบทบาทสูงในเวลาต่อมาโดยได้รับเลือกติดต่อกันถึง ๒ สมัย ก่อนจะขึ้นเป็นประธาน สร.กฟผ. เมื่อปี ๒๕๔๕ และควบต่อเป็นสมัยที่สองมาจนถึงในปัจจุบัน

ความแหลมคมในการนำขบวนแรงงานรัฐวิสหกิจ สร.กฟผ. ของศิริชัยเริ่มต้นขึ้นในสมัยรัฐบาล พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ เมื่อปี ๓๙ ขณะนั้น "รักเกียรติ สุขธนะ" เป็นรัฐมนตรีประจำสำนักนายกฯ ดูแลกำกับการไฟฟ้าฯ ครั้งนั้นมีการคัดค้านการขายโรงไฟฟ้าบางปะกง แม่เมาะ ราชบุรี

ต่อเนื่องมาถึงสมัยรัฐบาลชวน หลีกภัย เมื่อปี ๔๒ ที่ค้านการขายโรงไฟฟ้าราชบุรี โดยนำม็อบคู่กับ สถาพร มณีรัตน์ ประธาน สร.กฟผ. ขณะนั้น พร้อมๆ กับนำขบวนเข้าร่วมกับสมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ ชมรมร่วมใจไทยกู้ชาติ คัดค้านกฎหมายฟื้นฟูเศรษฐกิจ ๑๑ ฉบับ ซึ่งลากยาวมาตั้งแต่สมัยรัฐบาลชวน ถึง รัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ขณะนี้

"เขาก็เลยเห็นบทบาทพอครบวาระเลือกตั้ง คุณสถาพร มณีรัตน์ ส.ส.พรรคพลังประชาชนคนปัจจุบันที่ขณะนั้นเป็นประธานสหภาพฯ กฟผ. ชวนมาเป็นกรรมการบริหาร เขาเป็นประธาน ผมเลยเป็นเลขาฯ เป็นเหมือนแม่บ้าน และเวลานั้นก็มีเรื่องการขายโรงไฟฟ้าราชบุรีช่วงรัฐบาลชวน และตอนนั้นก็สู้เรื่อง พ.ร.บ.ทุนรัฐวิสาหกิจหนึ่งในกฎหมายขายชาติ ๑๑ ฉบับ รวมถึงการคัดค้านการแปรรูปรัฐวิสาหกิจด้วย"

อย่างไรก็ตาม เมื่อถามว่าสาเหตุที่เข้ามาร่วมเคลื่อนไหวในสหภาพฯ มีจุดมุ่งหมายหรือแนวคิดอย่างไร "ศิริชัย" ตอบอย่างแทบไม่ต้องคิดเลยว่า เป็นเพราะรักความเป็นธรรม รักประเทศชาติ และไม่เห็นด้วยกับนักการเมืองที่มุ่งแสวงหาผลประโยชน์ในสมบัติของประเทศชาติ

"หลักจริงๆ ของผมคือการต่อสู้ในเรื่องความเป็นธรรม คงไม่ได้มองไปในเรื่องชนชั้น เพราะเราไม่ได้ลึก ไม่ได้เป็นนักต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย ...พื้นฐานเดิมผมคือรักความเป็นธรรม รักการไฟฟ้า ไม่ควรให้เอกชนมาเป็นเจ้าของ การต่อสู้เวลานั้นน้ำหนักอยู่ที่เรื่องไฟฟ้าเป็นส่วนใหญ่"

>> "สมศักดิ์-พิภพ-สุวิทย์" ต้นแบบนักรบ

กล่าวสำหรับ "ไอดอล" นักต่อสู้ของ "ศิริชัย" แม้ว่า "สถาพร มณี-รัตน์" จะเป็นคนชักชวนเขาเข้าสู่การต่อสู้ในเวทีสหภาพฯ แต่เมื่อถามถึง

"ต้นแบบ" ที่เขายึดเป็นแบบอย่างกลับปรากฏชื่อของบุคคล ๓ คน ที่ล้วนแล้วแต่มีบทบาทในด้านขบวนการแรงงาน ขบวนการต่อสู้ภาคประชาชน และมีบทบาทในเวทีพันธมิตรฯ อย่าง "สมศักดิ์ โกศัยสุข" "พิภพ ธงชัย" และ "สุวิทย์ วัดหนู" โดยเฉพาะเขามีโอกาสได้เจอ "สมศักดิ์" ปี ๒๕๔๒ ในช่วงที่ "สมศักดิ์" เป็นเลขาสมาพันธ์รัฐวิสาหกิจ กำลังต่อสู้ คัดค้าน พ.ร.บ.ทุนรัฐวิสาหกิจในขณะที่เวทีของ "ศิริชัย" ยุคเป็นเลขาฯ สร.กฟผ. ต่อสู้เรื่องโรงไฟฟ้าราชบุรี

"ตอนนั้นผมโนเนมมากเลยนะ...แต่ม็อบนี่มันติดก็มาจากคนบางปะกงนี่แหล่ะ...ผมเป็นเลขา สถาพรเป็นประธานฯ เลขา เหมือนแม่บ้านดูแลทุกอย่าง ม็อบส่วนใหญ่ก็คนบางปะกงบ้านผม บางครั้งเราก็แบ่งคนไปชุมนุมที่ลานพระรูปทรงม้าแล้วเย็นก็กลับมา แต่ก่อนก็ถูกโจมตีนะว่ามีการรับเงินจากการเคลื่อนไหว แต่วันเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ มันก็ทำให้เราเข้มแข็ง เพราะเราเป็นคนที่ถูกฝึกให้อดทนจากกีฬา"

"ผมชื่นชมพี่สมศักดิ์นะ...เป็นคนที่ผมมองเช่นเดียวกับนักเคลื่อนไหวแรงงานหลายคนในบทบาทการต่อสู้ หรือแม้กระทั่งพี่พิภพที่เคลื่อนไหวภาค NGO พี่สุวิทย์ วัดหนู ในสายแรงงานนี่ผมจะเคารพพี่ๆ ทั้งสาม ซึ่งในสายภาคประชาชนผมมองพี่พิภพเป็นคนที่มีเหตุมีผล และค่อนข้างที่จะเป็นคนพูดในเนื้อหาสาระ เช่นเดียวกับพี่สุวิทย์ที่เสียชีวิตไปก็ชื่นชมและพูดคุยกัน"

กระนั้นในแวดวงเพื่อนพ้องบางคนก็มองว่า "แม่แบบ" ที่ "ศิริชัย" ให้ความเคารพนับถือนั้นนอกจากในทาง "บู๊" อย่าง "สมศักดิ์" แล้ว "พี่เปี๊ยก" หรือ "พิภพ ธงไชย" ก็เป็นเสมือนต้นแบบของ "ไม้" ในด้าน "บุ๋น" ได้ยึดเป็นตัวอย่าง

ถึงขนาดว่า เมื่อครั้งที่ "ศิริชัย" หรือ "ไม้" ที่พรรคพวกเรียกขาน ได้เข้ารับปริญญามหาบัณฑิตทางรัฐศาสตร์ ด้านการบริหารจัดการสาธารณะ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อราวต้นเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐ เพื่อนพ้องน้องพี่ร่วมขบวนการภาคประชาชนตั้งแต่ "สมศักดิ์ โกศัยสุข" "พิภพ ธงไชย" "สำราญ รอดเพชร" และ "สุริยะใส กตะศิลา" ก็พากันไปฉลองให้ ณ ร้านอาหาร ย่านริมทางด่วนนวมินทร์ ...โดย "พี่เปี๊ยก" พิภพ ธงไชย เอ็นจีโอรุ่นลายคราม ถึงขนาดลุกขึ้นฝากฝัง "ไม้น้องรัก" ต่อหน้ารุ่นใหญ่ NGO กรรมกรที่ร่วมโต๊ะเป็นสักขีพยาน ว่า

"หวังว่าจะใช้ความรู้ความสามารถที่มีมาขับเคลื่อนขบวนการประชาชนให้รุ่งเรืองต่อจากคนรุ่นผม และคุณมีความเหมาะสมที่จะเป็น 'ผู้นำพรรค' มากที่สุด"...

ที่ทำเอา "น้องไม้" ถึงกับเป็นปลื้ม...ว่าคนที่ตัวเองชื่นชม มายกยออย่างคาดหวังขนาดนี้...

>> คน กฟผ.พันธุ์แท้! สู้ยืดเยื้อจนชนะศึกแปรรูปฯ

กล่าวสำหรับการต่อสู้...เมื่อถามถึงจุดที่พีคหรือบีบรัดกดดันที่สุดในห้วงชีวิตการ "นำทัพประชาชน" สำหรับ "ศิริชัย" แล้วเขากลับไม่คิดว่าปฏิบัติการ "นำทัพ" ในหนล่าสุดเมื่อครานำพามวลชนปฏิบัติการดาวกระจายไปยังที่ต่างๆ เพื่อกดดันรัฐบาล หรือไม่ใช่เมื่อคราครั้งนำแกนนำผสมพันธมิตรเพียง ๑๐ กว่าคน รุดจากทำเนียบไปช่วยนำม็อบราวครึ่งหมื่นที่กำลังแตกตื่นขวัญเสียจากอนุภาพ "แก๊สน้ำตา" บริเวณด้านหน้ากองบัญชาการตำรวจนครบาล กลับสู่ที่ตั้งอย่างปลอดภัย หากแต่เป็นปฏิบัติการเมื่อคราเคลื่อนทัพ สร.กฟผ.กับสหพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจ ใน

การคัดค้านการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ที่โหดหินกว่า โดยกว่าจะชนะต้องเผชิญกับแรงเสียดทานอย่างรุนแรง โดยเฉพาะครหาโจมตีในเรื่องของการมีนอกมีในมีผลประโยชน์ ครั้งครานั้น ที่เขาบ่นไว้แต่ต้นว่ากาลเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์

"...ผมถือว่าการนำม็อบ กฟผ.สู้การแปรรูปรัฐวิสาหกิจ การนำเข้าตลาด พีคที่สุดในชีวิต เพราะตอนนั้นเป็นประธานสหภาพฯ ต้องรับผิดชอบการต่อสู้ของ กฟผ. ทั้งหมด แต่ในส่วนของพันธมิตรฯ เขายังมี ๕ แกนนำ ผมเป็นแค่ผู้ประสานงาน รับงานแต่ละครั้งไปทำเท่านั้น อย่างเช่นการไปที่ บชน. 'พี่สนธิ' เป็นคนสั่งให้ผมไปทำ"

"นสพ.ข่าวสด" ฉบับวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ หน้า ๙ คอลัมน์ "แซะวงใน" เรื่อง "สะดุดหุ้น" อธิบายความโหดหินข้างต้น ไว้ได้น่าสนใจติดตามในเรื่องราวที่เกิดขึ้น ที่ในทางหนึ่งกลับเป็นการอธิบายความเป็นตัวตน "คน กฟผ.ตัวจริงพันธุ์แท้" ของ "ศิริชัย" ที่ไม่นำพากับผลประโยชน์ที่นำมาหลอกล่อเวลานั้น และต้องต่อสู้กับแรงเสียดทานภายในจากทั้งพนักงานและคนในสหภาพฯ เวลานั้นจนแทบจะหมดแรงใจต่อสู้

คอลัมน์ "แซะวงใน" ของ นสพ.ข่าวสด ฉบับวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ตีพิมพ์บทความเวลานั้น ดังนี้

"ม็อบต่อต้านขายหุ้นบริษัท กฟผ. จำกัด (มหาชน) ที่ออกมาเย้วๆ มีหลายองค์กร แต่พนักงาน กฟผ.ที่เคยรวมตัวก่อม็อบอย่างเข้มแข็ง ในช่วงปีที่แล้ว (๒๕๔๗) หายเงียบเข้ากลีบเมฆ

ส่วนหนึ่งคงกลัวจะถูกสอบสวนทางวินัย โทษถึงขั้นไล่ออก ตามที่ผู้

บริหารประกาศไว้ อีกส่วนหนึ่งคงมาจากผลประโยชน์จากการซื้อหุ้น ที่ผู้บริหารเอาใจสุดฤทธิ์ หาแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้ ถ้าไม่มีเงินก็รับหุ้นไปฟรีๆ แต่ได้สัดส่วนน้อยกว่าซื้อเอง

มีพนักงาน กฟผ. ยื่นจองถึง ๙๙.๙๐% คิดเป็นปริมาณหุ้น ๕๑๐ ล้านหุ้น ด้วยราคาพาร์ ๑๐ บาท/หน่วย เทียบกับหุ้นที่จะขายให้ประชาชนอยู่ในช่วงราคา ๒๕-๒๘ บาท/หน่วย

แม้ในปีแรกมีข้อกำหนดให้ขายได้บางส่วน แต่ก็มองเห็นเงินที่ลอยมาแล้วชัดเจน

พนักงาน กฟผ. จองหุ้นรวม ๒๕,๙๕๐ คน ผู้ที่ไม่ได้จองซื้อหุ้นมีแค่ ๒๖ คน แบ่งเป็นพนักงาน กฟผ. ที่ไม่ได้ยื่นคำจอง ๑๒ คน และเป็นพนักงานที่ติดต่อไม่ได้และเสียชีวิต ๑๔ คน

"ศิริชัย ไม้งาม" ประธานสหภาพแรงงาน กฟผ. ออกมาประกาศตัวว่าเป็น ๑ ใน ๑๒ คนที่ไม่เอาหุ้น กฟผ. และตามองค์กรคุ้มครองผู้บริโภคไปยื่นหนังสือคัดค้านการขายหุ้นที่ศาลปกครองสูงสุด แต่ก็ไม่ได้ออกหน้าส่วนแกนนำคนอื่นๆ หายเงียบ

"ภาคประชาชนจึงต้องออกโรงปกป้อง กฟผ. ในเฮือกสุดท้ายเอง"

ครับ ข้อความข้างบนนี้คือ "ตำนานเกียรติยศ" ของปัจเจกชนคนหนึ่งที่ชื่อ "ศิริชัย ไม้งาม" แห่งองค์กรรัฐวิสาหกิจของชาติองค์กรหนึ่งที่เคยเรียกชื่อกันเต็มๆ ว่า "การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย" หรือที่รู้จักกันในชื่อย่อว่า "กฟผ." นั่นเอง

เมื่อเราต้องประสบกับวิบัติภัยทางการเงินการคลังที่เรียกเป็น

สำนวนว่า "ฟองสบู่แตก" เมื่อต้นปี ๒๕๔๐ ต่อ ๒๕๔๑ ในสมัย "รัฐบาลชวลิต" เพราะเรามัวแต่หลงเหลิงอยู่กับกระแสลัทธิบริโภคนิยม เหมือนกับนิทานที่ว่า "น้ำมาปลากินมด" เราจึงไปกล่าวโทษปลาเน่าตัวหนึ่งที่ชื่อว่าจอร์จ โซรอส ถือเป็นตัวการแอบเข้ามา "โจมตีเงินบาท" จนฟุบ แล้วแปรค่าเป็นเงินดอลลาร์ โกยไปนอนตีพุงอยู่เมืองนอกสบายๆ

การใช้เงินสกุลดอลลาร์เข้ามากดราคาจนหนีไม่พ้นรัฐบาลไทย จึงต้องประกาศลดค่าเงินบาทลงอย่างฮวบฮาบ อัตราการแลกเปลี่ยนจากดอลลาร์ละ ๒๕ บาท กลายเป็น ๔๐-๕๐ บาท เพราะเรายอมก้มหัวรับความเป็นทาสประเทศทุนนิยมก้าวหน้า ซึ่งเปรียบเสมือนปลาใหญ่ที่กินจุไม่รู้จักพอ จึงทำให้รัฐบาลชวลิตต้องพ่ายพังอย่างสิ้นท่า

แล้วรัฐบาลชวนที่ไปเอา "งูเห่า" มาใช้เป็น "นั่งร้าน" เพียงเพื่อให้ได้ชัยชนะนับจำนวน ส.ส. มากพอที่จะจัดตั้งรัฐบาลได้ ก็จำเป็นจะต้องแบกรับ "ความซวย" ได้สมอยาก และยอมรับเงื่อนไขขอเป็น "ลูกเลี้ยง" ของ "ไอเอ็มเอฟ" หรือกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ถูกกดหัวให้ต้องทำสัญญาอัปยศถึง ๑๑ ฉบับ

นั่นคือ ประเทศไทยได้ตกเป็นเมืองขึ้นของมหาอำนาจทุนนิยมอย่างเต็มตัว มันบีบเค้นให้เราต้อง "ขายของเก่า" เอามายาไส้

"ของเก่า" ที่พ่อแม่ปู่ย่าตายายปลูกสร้างเอาไว้ให้ลูกหลานเก็บกินได้แก่ "รัฐวิสาหกิจ" ต่างๆ อันเป็นองค์การมหาชน จัดตั้งขึ้นมาโดยคนไทย เพื่อคนไทย และของคนไทย ไม่ใช่บริษัทมหาชนใดๆ ทั้งสิ้น

เมื่อรัฐบาลชวนทำท่าว่าจะต้อง "แปรรูป" รัฐวิสาหกิจ เพื่อเปิดโอกาสให้มหาอำนาจทุนนิยมในเครือข่ายของไอเอ็มเอฟเข้ามาถือครองส่วนแบ่งง่ายๆ ก็ถูกฝ่ายค้านซึ่งก็คือพรรคความหวังใหม่ของ พล.อ.ชวลิต

อภิปรายไม่ไว้วางใจ อย่างดุเดือด ว่าเป็นผู้สร้างตำนานอัปยศไว้แก่แผ่นดิน

ครั้นสิ้นยุครัฐบาลชวน ก็มาถึงรัฐบาลทักษิณ ๑ ซึ่งประกอบไปด้วย "นายทุนสติเฟื่อง" จัดทีมเข้ามาบริหารจัดการแบบ "หลุดโลก" ประกาศคำขวัญ "คิดใหม่ ทำใหม่" โดยกางตำราฝรั่งจัดวางยุทธศาสตร์โดยใช้ "เศรษฐกิจนำการเมือง" แล้วทิ้ง "สังคม" ไปตามยถากรรม อำพราง พลิกแพลง แอบแฝง ดุจ "เสือซ่อนเล็บ" ค่อยๆ เก็บกินคำโตๆ ไม่มีใครตามทัน...

อย่างเก่งก็แค่ "รู้ทันทักษิณ" แต่ก็ทำอะไรทักษิณไม่ได้แม้ขี้เล็บ

ฉะนั้น จากเหตุปัจจัยที่บรรยายมาเป็นทอดๆ นี้แหละ จึงพอจะมองเห็นได้อย่างชัดแจ้งว่า รัฐบาลทักษิณได้เห็น "ช่องทางหาเงิน" แบบการตลาดก้าวหน้า นั่นคือ จะต้องเร่งแปรรูปรัฐวิสาหกิจทุกประเภทที่ขวางหน้า

และยุทธวิธีที่เลิศล้ำอลังการของท่านก็คือ จะต้องแปรรูปประเทศไทยให้เป็น "บริษัทมหาชน" ให้ได้ โดยมีมหาเศรษฐี "เครือข่ายชินวัตร" เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ อมตะนิรันดร์กาล

แปรการขายชาติ เป็นขายหุ้น ได้อย่างแนบเนียนที่สุด

เมื่อพนักงาน กฟผ. นับพันนับหมื่นได้รับ "เศษเนื้อข้างเขียง" เป็นส่วนแบ่งเล็กๆ น้อยๆ กันถ้วนหน้าแล้ว จึงพากัน "หุบปาก" อย่างสิ้นเชิง ปล่อยให้พวกปลาซิว ปลาสร้อย รวมตัวกันเรียกร้องทวงคืน กฟผ. กลับมาตามมีตามเกิด

และบังเอิญโชคดี ตามรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ฉบับวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ พาดหัวตัวโตว่า...

"องค์กรเอกชนเฮ ชนะยกแรก ศาลปกครองชะลอเข้าตลาด"

"เบรกทิ้ง กฟผ. - รบ. พล่าน"

ครับ แผ่นป้ายที่เครือข่ายชาวบ้านถือชูขึ้นเหนือหัว แผ่นหนึ่งเขียนว่า...

"การไฟฟ้า คือ สมบัติของชาติ คน กฟผ. ไม่เหลือ โดนใบหุ้นปิดปากหมด"

จะยกเว้นปากหนึ่งก็คือปากของ "ศิริชัย ไม้งาม" - กฟผ. พันธุ์แท้นั่นแล

เมื่อลองขยายจากบทความของ "ข่าวสด" เพื่อตรวจสอบจังหวะก้าวการบริหารจัดการของ "โค้ชแห่งม็อบ" ที่ชื่อ "ศิริชัย" จะพบว่า การชุมนุมประท้วงของพนักงาน กฟผ.เริ่มเปิดฉากจริงจังตั้งแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ นำโดย "ศิริชัย" ประธาน สร.กฟผ. โดยการคัดค้านระยะแรกพยายามตีประเด็นการแปรรูปจะส่งผลกระทบต่อค่าไฟฟ้า เพื่อดึงประชาชนสนับสนุนการต่อต้านการแปรรูปร่วมกับกลุ่มรัฐวิสาหกิจต่างๆ อีกหลายแห่ง รวมไปถึงองค์กรภาคเอกชนต่างๆ จากนั้นก็ขยายการเคลื่อนไหว พนักงานทุกคนทั้งจากส่วนกลางและต่างจังหวัดต่างเดินทางมาผลัดเปลี่ยนการชุมนุมอย่างต่อเนื่อง บรรดาแกนนำงัดกลยุทธ์ต่างๆ ต่อรองกับรัฐบาล เป็นต้นว่า การเดินขบวนชุมนุมไปยังทำเนียบรัฐบาล ซึ่งมีพนักงานนับหมื่นคนเข้าร่วมด้วย เพื่อขอเข้าพบและเจรจากับ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี แต่ก็ต้องผิดหวัง เนื่องจากนายกฯ ไม่ออกมาพบ แต่ส่งตัวแทนซื้อเวลาเป็นระยะๆ เช่น นางสุดารัตน์ เกยุราพันธ์ สุดท้ายก็ไม่มีข้อสรุปเกิดขึ้น

ขณะเดียวกันก็แบ่งกำลังส่วนหนึ่งออกไปสร้างเครือข่ายกับประชาชนในพื้นที่ต่างๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดทั่วทุกภาคของ

ประเทศไทย มีการจัดพิมพ์เอกสารเผยแพร่ความรู้แก่คนทั่วไป ชี้ให้เห็นถึงผลเสียของการแปรรูปที่จะเกิดขึ้น เบื้องลึกเบื้องหลังที่มาของการชุมนุมว่ามีชนวนมาจากสาเหตุใด

การชุมนุมของพนักงานเดินมาช่วงระยะหนึ่งและดูเหมือนจะคลี่คลายไปได้ด้วยดี สุดท้ายกลับปะทุขึ้นมาอีก เพราะฝ่ายรัฐบาลพยายามออกมายั่วยุให้พนักงานเกิดความไม่พอใจ แต่การเปิดฉากชุมนุมครั้งนี้ต่างจากรอบแรก น้อยนิดและอ่อนแรง ท่ามกลางกระแสข้อตกลงเรื่องผลประโยชน์ระหว่างฝ่ายบริหารและพนักงาน รวมทั้งการชุมนุมที่ยืดเยื้อยาวนานสร้างความอ่อนล้า พนักงานบางส่วนต้องกลับไปดูแลในเรื่องการผลิตไฟฟ้าและความมั่นคงในระบบที่กำลังเข้าสู่หน้าร้อน บางส่วนแจกเอกสารประชาสัมพันธ์ให้กับประชาชน และยังเป็นช่วงปลายสมัยของรัฐบาล ทุกฝ่ายต่างต้องการรอดูท่าทีของรัฐบาลอีกครั้ง

แต่ทั้งหมดคงเทียบไม่ได้กับความแตกแยกภายในองค์กรที่เหมือนไฟสุมในอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งมีการเลือกตั้งคณะกรรมการสหภาพชุดใหม่แทนชุดนายศิริชัย ไม้งาม ที่หมดอายุไปนานแล้ว เกิดปัญหาเกาเหลาเป็นกลุ่มเป็นก้อนกัน ประกอบด้วย กลุ่มนายศิริชัย กลุ่มแม่เมาะ กลุ่มรถจักรยานยนต์ กลุ่มนายนพคุณ ส่วนกลุ่มดอกไม้ขาวเป็นกลุ่มอิสระไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเลือกตั้งครั้งนี้

แม้ภายหลังการเลือกตั้งคณะกรรมการสหภาพฯ นายศิริชัยได้กลับมาเป็นประธานสหภาพฯ อีกครั้ง แต่ไม่สามารถหยุดการแตกแยก แถมรุนแรงและชัดเจนมากขึ้น โดยเฉพาะการก่อเกิด “กลุ่มเพื่ออนาคต กฟผ.” มีแกนนำที่อกหักจากการเลือกตั้งประธานสหภาพฯ ร่วมกับกลุ่มวิศวกรระดับ ๑๐ ที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรองผู้ว่าการฝ่ายบริหาร

ทรัพยากรบุคคล

กลุ่มนี้มีบทบาทสำคัญมากในระยะหลัง เพราะได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร และชูธงเดินหน้าการแปรรูปเต็มรูปแบบ ซึ่งในที่สุดก็สามารถแทรกดึงพนักงานที่อดีตเคยคัดค้านการแปรรูปอย่างเอาเป็นเอาตาย ด้วยการจับจุดแตกหักหลังจากไม่ได้รับเลือกตั้งเป็นคณะกรรมการสหภาพ อดีตผู้คัดค้านหลายคนจึงตัดสินใจทิ้งพวกพ้องหันหากลุ่มเพื่ออนาคต กฟผ.ทันที

การคัดค้านการแปรรูป กฟผ.ที่กลับมารุนแรงอีกครั้งเมื่อนายไกรสีห์ กรรณสูต ผู้ว่าการ กฟผ. ประกาศนโยบายเดินหน้าแปรรูป ก็ไม่สามารถทำอะไรได้มากนัก เนื่องจากฝ่ายบริหารใช้กลยุทธ์เดินสายล็อบบี้พนักงานโรงไฟฟ้า ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ให้ข้อมูลแนวทางและทิศทางในอนาคต โดยพยายามชักจูงว่า หากไม่แปรรูป กฟผ.จะไม่มีเงินลงทุน จะกระทบกับรายได้และส่งผลถึงตัวพนักงาน

สุดท้ายก็งัดผลประโยชน์มาล่อใจพนักงาน ไม่ว่าจะเป็นการขึ้นเงินเดือนให้พนักงาน ๑๕% แจกหุ้นฟรี และปรับเปลี่ยนฐานะจากพนักงานของรัฐวิสาหกิจเป็นเอกชน พร้อมเงินโบนัสพิเศษ ซึ่งก็ทำสำเร็จ เพราะพนักงานเริ่มเปลี่ยนไปและเห็นพ้องที่จะสนับสนุนผู้ว่าการ กฟผ.ในการกระจายหุ้นเข้าตลาดหลักทรัพย์ เพื่อหาเงินทุน

ข้างต้นน่าจะอธิบายความโหดหินของการยืนหยัดต่อสู้ของ “โค้ชตะกร้อทีมชาติ” ที่ผันมาเป็น “โค้ชม็อบ” ในการต่อสู้กับทั้งศึกนอก...ศึกในและศึกผลประโยชน์ ที่เขาต้องฝืนสู้กับความคิดความเห็นความขัดแย้งของผู้คนใน กฟผ.ที่อ่อนล้า ถอดใจ และเห็นกับผลประโยชน์ มากกว่า ๘๐% ที่ถูกชักจูงออกไปจากแนวร่วมการต่อสู้

ทรัพยากรบุคคล

กลุ่มนี้มีบทบาทสำคัญมากในระยะหลัง เพราะได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร และชูธงเดินหน้าการแปรรูปเต็มรูปแบบ ซึ่งในที่สุดก็สามารถแทรกดึงพนักงานที่อดีตเคยคัดค้านการแปรรูปอย่างเอาเป็นเอาตาย ด้วยการจับจุดแตกหักหลังจากไม่ได้รับเลือกตั้งเป็นคณะกรรมการสหภาพ อดีตผู้คัดค้านหลายคนจึงตัดสินใจทิ้งพวกพ้องหันหากลุ่มเพื่ออนาคต กฟผ.ทันที

การคัดค้านการแปรรูป กฟผ.ที่กลับมารุนแรงอีกครั้งเมื่อนายไกรสีห์ กรรณสูต ผู้ว่าการ กฟผ. ประกาศนโยบายเดินหน้าแปรรูป ก็ไม่สามารถทำอะไรได้มากนัก เนื่องจากฝ่ายบริหารใช้กลยุทธ์เดินสายล็อบบี้พนักงานโรงไฟฟ้า ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ให้ข้อมูลแนวทางและทิศทางในอนาคต โดยพยายามชักจูงว่า หากไม่แปรรูป กฟผ.จะไม่มีเงินลงทุน จะกระทบกับรายได้และส่งผลถึงตัวพนักงาน

สุดท้ายก็งัดผลประโยชน์มาล่อใจพนักงาน ไม่ว่าจะเป็นการขึ้นเงินเดือนให้พนักงาน ๑๕% แจกหุ้นฟรี และปรับเปลี่ยนฐานะจากพนักงานของรัฐวิสาหกิจเป็นเอกชน พร้อมเงินโบนัสพิเศษ ซึ่งก็ทำสำเร็จ เพราะพนักงานเริ่มเปลี่ยนไปและเห็นพ้องที่จะสนับสนุนผู้ว่าการ กฟผ.ในการกระจายหุ้นเข้าตลาดหลักทรัพย์ เพื่อหาเงินทุน

ข้างต้นน่าจะอธิบายความโหดหินของการยืนหยัดต่อสู้ของ “โค้ชตะกร้อทีมชาติ” ที่ผันมาเป็น “โค้ชม็อบ” ในการต่อสู้กับทั้งศึกนอก...ศึกในและศึกผลประโยชน์ ที่เขาต้องฝืนสู้กับความคิดความเห็นความขัดแย้งของผู้คนใน กฟผ.ที่อ่อนล้า ถอดใจ และเห็นกับผลประโยชน์ มากกว่า ๘๐% ที่ถูกชักจูงออกไปจากแนวร่วมการต่อสู้

การแปรรูปมาเป็นประเด็นสำคัญในการต่อสู้เพื่อขับไล่ "ทักษิณ" และทำให้ประเด็นนี้ได้รับความสนใจ รวมถึงเมื่อมีการกระจายผ่านสื่อในเครือนสพ.ผู้จัดการ ASTV ก็ยิ่งทำให้เกิดแนวร่วมมากขึ้น ซึ่งความนี้เป็นจุดหนึ่งที่เหมือนกับเป็น "บุญคุณต้องทดแทน" ที่ทำให้ใจของ "ศิริชัย" นั้นเหนียวแน่นกับพันธมิตร ดังที่เขามักนำมาพูดเสมอในห้วงเปิดเวทีพันธมิตร ภาค ๒ ที่เชิงสะพานมัฆวานรังสรรค์ โดยกล่าวขอบคุณกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่ใส่ใจต่อความสำคัญในการคัดค้านการแปรรูป รัฐวิสาหกิจ โดยนำเรื่องดังกล่าวใส่ไว้ใน ๑๒ ข้อ หรือสาเหตุในการชุมนุมขับไล่รัฐบาล

"ต้องขอบคุณการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ เมื่อครั้งปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งสามารถทำให้ กฟผ. รอดพ้นจากแปรรูปเป็นบริษัทมหาชน ด้วยการตัดสินของศาลปกครองสูงสุด แม้ช่วงนั้น กฟผ. จะกลายสภาพเป็นมหาชนไปร่วม ๖ เดือน แต่ก็ถือว่าเป็นรัฐวิสาหกิจแรกของโลกที่สามารถปรับสภาพกลับมาสู่การเป็นรัฐวิสาหกิจอีกครั้ง"

ความนี้เมื่อผนวกภาพเชื่อมโยงความสัมพันธ์ดูเหมือน "ศิริชัย" เองก็ยอมรับว่า การเข้าร่วมจัดตั้ง "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" (พธม.) ครั้งแรกนั้น ได้รับคำชักชวนจาก "สุริยะใส กตะศิลา"

"วันที่จัดตั้งพันธมิตรฯ วันแรก (๔ ก.พ. ๔๙) "สุริยะใส" โทรมาหาผม..พันธมิตรมีการรวมตัวก่อตั้งมี ๒๑ คน มีสุวิทย์ วัดหนู พิทยา ว่องกุล ไปคุยกับ "คุณสนธิ" โดยผมอยู่ในส่วนของ "ภาคประชาชน" เพราะขณะนั้นเป็น เลขาฯ สมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจ..ซึ่งเราเห็นว่าระบอบทักษิณ ทำให้เกิดความเสียหายต่อประเทศชาติโดยเฉพาะประเด็นการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ จึงเข้าร่วมกับพันธมิตรฯ มาตั้งแต่นั้น"

>> นำทัพย่อย “ดาวกระจาย” พันธมิตรภาค ๒

พลันสิ้นเสียงประกาศ “รวมพลกู้ชาติครั้งใหญ่” พล.ต.จำลอง ศรีเมือง แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เมื่อเวลาประมาณ ๐๖.๔๕ น. (๒๖ ส.ค. ๒๕๕๑) ที่ให้ม็อบทำการเคลื่อนขบวนไปยังสถานีโทรทัศน์เอ็นบีที โดยอหิงสา และปราศจากอาวุธ กลุ่มพันธมิตรฯ ได้เริ่มเคลื่อนขบวนไปยังสถานีโทรทัศน์เอ็นบีที ซึ่งมีการแบ่งสายกันเดินทางไปยังสถานีโทรทัศน์ดังกล่าว โดยแบ่งเป็นกลุ่มละ ๕๐๐ คน

นอกจากนี้ ยังแบ่งผู้ชุมนุมเดินทางไปยังกระทรวงคมนาคม จำนวน ๒,๐๐๐ คน โดยแบ่งไปเป็น ๔ ชุดๆ ละ ๕๐๐ คน หลังจากนั้นได้แบ่งผู้ชุมนุมให้เดินทางไปยังสะพานชมัยมรุเชฐ อีก ๕,๐๐๐ คน โดยแบ่งเป็นชุดๆ ละ ๕๐๐ คน เพื่อเตรียมเคลื่อนขบวนไปยังกระทรวงการคลังในเวลา ๐๘.๐๙ น. โดยมีนายพิภพ ธงไชย แกนนำพันธมิตรฯ นายสุริยะใส กตะศิลา ผู้ประสานงานพันธมิตรฯ และ “นายศิริชัย ไม้งาม” ประธานสหภาพแรงงาน กฟผ.นำขบวนไป และมีพันธมิตรฯ อีกจำนวนหนึ่งได้ล้อมหน้าทำเนียบรัฐบาลด้านถนนพิษณุโลก

สำหรับการจัดกำลังเคลื่อนไหวของพันธมิตรฯ ในวันนี้ ได้วางกำลังหลักอยู่ที่เชิงสะพานมัฆวานฯ หลังจากนั้นได้จัดแบ่งทัพเพื่อเคลื่อนขบวนไปกดดันรัฐบาลตามสถานที่ต่างๆ

และได้มีการเคลื่อนขบวนออกจากสะพานชมัยมรุเชฐ ชุดแรก จำนวน ๒,๕๐๐ คน ส่วนมวลชนที่เดินทางไปยังกระทรวงคมนาคมได้ปิดล้อมกระทรวง นอกจากนี้ยังมีการแบ่งกำลังอีกส่วนหนึ่งไปปิดถนนราชดำเนินนอกบริเวณแยก จปร.เพื่อให้พื้นที่บริเวณถนนราชดำเนินนอกตั้งแต่สี่แยก จปร.มาถึงสะพานมัฆวานฯ เป็นสถานที่ชุมนุม

ซึ่งกระบวนการจัดทัพของพันธมิตรฯ "ศิริชัย" เองก็ยอมรับว่าเขาเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่อยู่ใน "วงนอก" จากแกนนำ หากแต่เมื่อถามว่ามีความคิดเห็นอย่างไร "ศิริชัย" ยอมรับว่า *"ม็อบพันธมิตรฯ มีลักษณะที่แตกต่างทั้งเรื่องขนาด รวมไปถึงเรื่องการจัดตั้ง และที่ประทับใจคือ ม็อบพันธมิตรมีความเป็นวินัยสูง ให้ความร่วมมือและมีอารมณ์ร่วมกับผู้นำ มีความเหนียวแน่น ในการยืนหยัดการต่อสู้ พวกเขามาด้วยใจจริงๆ ไม่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้อง"*

>> ยึดทำเนียบ...เผด็จศึกรัฐบาลหุ่นเชิด

นี่เป็นปฏิบัติการของพันธมิตรฯ ที่แบ่งกำลังในลักษณะดาวกระจายภายในยุทธการ "ไทยคู่ฟ้า" ทำการยึดสถานที่ราชการต่างๆ กระทรวงต่างๆ ไปจนถึง สื่อของรัฐ อย่าง NBT โดยเฉพาะการบุกยึดทำเนียบรัฐบาล นั้นได้ถูกยึดโดยพันธมิตรฯ สำหรับ "ศิริชัย" เวลานั้นได้รับมอบหมายให้คุม "มวลชน" จำนวนหนึ่งไปปิดล้อมกระทรวงการคลังร่วมกับ "พิภพ" และ "สุริยะใส" ซึ่งปฏิบัติการดังกล่าวโดยรวม พันธมิตรฯ สามารถยึดสถานที่ราชการต่างๆ ไว้ได้หมดสิ้น และแกนนำได้ถือว่าเป็นชัยชนะของกองทัพประชาชนพันธมิตรฯ

ปฏิบัติการแบบ "ดาวกระจาย" นี้สำหรับ "ศิริชัย" ไม่ใช่ครั้งแรก ที่เขาเข้ามาร่วมกับ "พันธมิตรฯ" โดยเขาได้รับมอบหมายให้เดินสายไปตามภาค จังหวัดต่างๆ เพื่อทำความเข้าใจกับประชาชนทั่วไปกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมๆ กับชวนให้ชาวบ้านร่วมกับพันธมิตรฯ ไม่ว่าจะเป็นภาคใต้ หรือการกดดันสภากรณีเขาพระวิหาร แม้กระทั่งไฮไลท์ การกระจายของเครือข่ายสหภาพ ในปฏิบัติการลาหยุดงาน หยุดการเดินรถไฟ ตัดน้ำ ตัด

ไฟ หน่วยงานราชการรัฐบาล ซึ่งปฏิบัติการดังกล่าวส่งผลกระทบอย่างรุนแรงกับรัฐบาล "สมัคร" ที่ถึงแม้ต่อมาภายหลังในส่วนของสหภาพเองจะมีจุดผิดพลาดจากการประสานงานบ้างก็ตาม

อย่างไรก็ตามผลแห่งปฏิบัติการบุกยึดสถานีโทรทัศน์ NBT ในปฏิบัติการวันเดียวกัน ได้ทำให้มีการจับกุมนักรบศรีวิชัย และการ์ดของพันธมิตรจำนวน ๘๒ คน และมีการดำเนินคดีกับคนเหล่านั้น กระทั่งทางตำรวจมีการขยายผล ทำการออกหมายจับ ๕ แกนนำพันธมิตรพร้อมอีก ๔ ผู้นำ รวม ๙ คน ในวันรุ่งขึ้น (๒๗ ส.ค.)

อย่างไรก็ตาม สถานการณ์จากการยึดทำเนียบก็ยังเต็มไปด้วยความกดดันบีบรัดการตัดสินใจของแกนนำพันธมิตรฯ ซึ่งจุดนี้ "ศิริชัย" มองว่าพันธมิตรฯ มีการจัดการเรื่องนี้ได้อย่างดีเยี่ยม ตามลักษณะของการจัดการ "มวลชน" โดยยึดหลักต้อง "ได้ใจ" มวลชนก่อนจึงจะเดินหน้าได้

กระนั้นจุดหนึ่งที่อาจเป็นส่วนสำคัญ นอกจากผลงานการเคลื่อนไหวก่อนหน้านี้แล้ว ยังมีภารกิจในการนำม็อบกว่า ๕ พันคน กลับจากหน้า บชน.หลังโดนแก๊สน้ำตา

"คุณสนธิ ให้ผมไปกับ 'พล.ต.จำลอง' ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีการปะทะเพื่อให้ม็อบถอนตัว ผมไป ๑๐ กว่าคน เดินไปถึงกองทัพภาคที่ ๑ ได้ยินเสียงปืนยิงแก๊สน้ำตา ๒-๓ นัด แล้วประชาชนก็ลุกแตกฮือ เราในฐานะมีประสบการณ์ เพราะตอนนั้นบนรถก็ไม่มีเครื่องขยายเสียง...ทั้งที่เครื่องเสียงเป็นส่วนสำคัญในการควบคุมม็อบ...จนผมต้องใช้โทรโข่ง แนะนำว่าผมคือ 'ศิริชัย' ซึ่งบางคนก็รู้จัก จากนั้นได้ขอให้ทุกคนอยู่ในความสงบก่อน และตั้งแถวเพื่อจะดึงมวลชนกลับทำเนียบ จากนั้นก็แจ้งว่าเราได้รับมอบหมายอะไรมาจาก ๕ ผู้นำพันธมิตรฯ และทำความเข้าใจกับตำรวจว่าโอเคนะจะไม่ยิงแก๊สน้ำตาอีก"

>> แกนนำ พธม.รุ่นที่ ๒...ภารกิจยังไม่จบ

เหตุการณ์ทั้งหลายทั้งปวงดังกล่าวทำให้ "พล.ต.จำลอง" ประกาศบนเวที (๒๗ ส.ค.) ส่งไม้ต่อให้แกนนำพันธมิตรฯ รุ่น ๒ ที่ปรากฏชื่อของ "ศิริชัย" รวมอยู่ ๑ใน ๓

"ศิริชัย" ได้กล่าวกับมวลชน ว่า *"ยินดีที่จะรับไม้ต่อจากแกนนำกลุ่มพันธมิตรฯ เป็นรุ่นที่ ๒ ซึ่งต้องขอชมเชยที่เมื่อวานนี้ ทุกคนที่ได้มาทำหน้าที่ของตัวเองได้ดีที่สุด ซึ่งได้นำกลุ่มพันธมิตรฯไปที่ กระทรวงการคลัง โดยต้องขอชื่นชมพี่น้องสหภาพแรงงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค การไฟฟ้าฝ่ายผลิต และ พี่น้องจากหนองมน ชลบุรี รวมถึงพี่น้องพันธมิตรทุกๆ คน โดยได้ทำการเข้าถึง กระทรวงการคลัง ด้วยเวลาไม่ถึง ๕ นาที"*

นายศิริชัย กล่าวต่อไปว่า *"ผมได้ยืนปราศรัยกับพี่น้องมาโดยตลอด ก็ยอมรับว่า เหนื่อยและเสียงแหบแห้งบ้าง แต่ก็ดีใจกับพี่น้องทุกคนทั่วประเทศ ที่มาปักหลักที่นี่ และขอชื่นชมแกนนำทั้ง ๕ ซึ่งได้คิดแผนและสามารถทำภารกิจครั้งนี้ได้สำเร็จ"* นายศิริชัย กล่าวและว่า *"ขณะเดียวกัน มีข่าวแจ้งว่าพี่น้องเราภาคใต้ที่ชุมพร รวมถึงจังหวัดอื่นๆ กำลังเดินทางเข้ามารวมที่ กรุงเทพฯ ณ ทำเนียบรัฐบาลแล้ว เชื่อแน่ว่าถ้าหากรัฐบาลใช้ความรุนแรงเมื่อใด จะมีประชาชนออกมาช่วยเหลือนับล้านคน"*

>> ขอเป็นนักรบประชาชนต่อไป

กระนั้นสำหรับการได้รับการยกย่องว่าเป็น "นักรบประชาชน".. "ศิริชัย" บอกว่า ต้องขอบคุณประชาชนที่ให้เกียรติ เพราะที่ผ่านทำตามหน้าที่ และตนจะไม่ได้หลงไปกับเกียรติดังกล่าว เพราะที่ผ่านมาถือว่าตนได้สัมผัสกับพี่น้องมานาน

"ผมเป็นคนสัมผัสกับประชาชนมาก อย่างการแจกลายเซ็นก็ต้องลงไปหาเขา ผมเป็นคนติดดิน มวลชนบางทีเขาก็ต้องการสัมผัสกับผู้นำ แต่ก็ยังมีผู้นำบางคนที่ไม่ติดดิน ก็จะทำให้เราไม่ได้ใจชาวบ้าน"

เมื่อถามว่าปีหน้าจะอายุ ๕๐ แล้วมีเป้าหมายชีวิตอย่างไรบ้าง เขาบอกว่ายังไม่ได้วางแผนอะไร แต่ก็ยังยืนยันที่จะทำงานให้กับ กฟผ.ทำงานรับใช้สังคมประเทศชาติต่อไป โดยรู้สึกดีใจที่ถึงวันนี้ กฟผ.อยู่ในใจของประชาชน จากการเคลื่อนไหวต่อต้านการแปรรูปที่ผ่านมา ทำให้ประชาชนเข้าใจแล้วว่าการรักษาไฟฟ้าไว้ได้ ไม่ใช่เฉพาะแต่สหภาพ กฟผ. ที่เป็นเพียงส่วนหนึ่งในการปกป้อง

>> ไม่ต้องจำชื่อผมแค่ขอสังคมเป็นสุข

อย่างไรก็ตามเมื่อถามว่าจะเข้าสู่วงการการเมืองเจริญรอยตามประธานสหภาพคนก่อนๆ หรือไม่ "ศิริชัย" ยืนยันว่า "ไม่" เพราะได้เล่นในบทบาทที่เป็นอยู่ก็สามารถช่วยประชาชนได้เช่นกัน และยังยึดมั่นที่จะเจริญรอยตามรุ่นพี่อย่าง "พิภพ"

"มันไม่ใช่ทางของผม...ที่จะไปทำงานอย่างนั้น"

กระนั้น ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง โดยหากมีนักการเมืองรุ่นใหม่ที่มีคุณภาพ ก็พร้อมสนับสนุน

"อย่างเช่น 'คุณรสนา' ที่เป็นคนต่อสู้ทางสังคม วันหนึ่งก็เข้าไปทำหน้าที่ใน ส.ว. เขาก็ทำหน้าที่เพื่อประชาชนเหมือนกัน ผมอยากเห็นนักการเมืองดีๆ ผมสนับสนุนทั้งนั้นแหละ"

ความนี้หลายคนอาจพิสูจน์ทราบได้จากห้วงสมัย คมช. เข้ามาคุมกลไกของบ้านเมืองหลังการรัฐประหาร และมีการตั้งสภานิติบัญญัติแห่ง

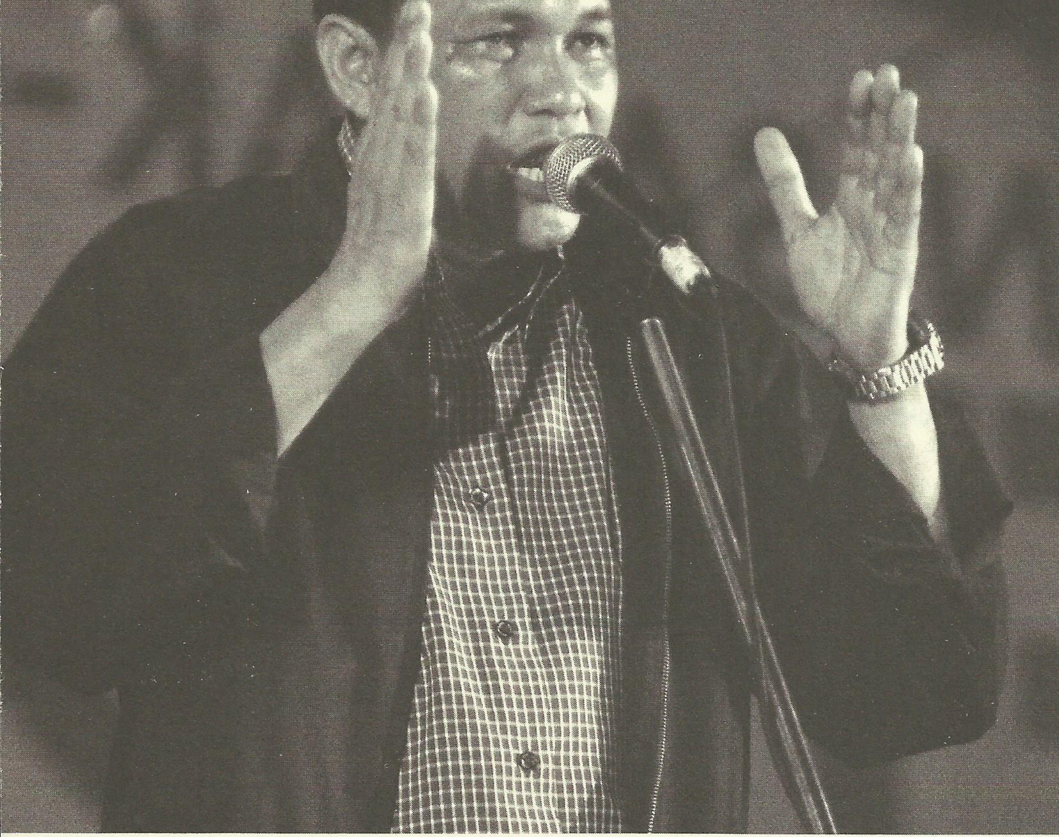
ชาติ ซึ่งมีรายงานว่ามีชื่อของ "ศิริชัย" ติดกับเขาด้วยแต่เขาก็ปฏิเสธที่จะรับตำแหน่งดังกล่าว

ขณะเดียวกันดูเหมือนว่าเขาเองก็เคยเอ่ยปากที่จะสนับสนุน "สมศักดิ์ โกศัยสุข" พี่ที่เคารพ ให้ลงสมัครสมาชิกวุฒิสภาฯ ด้วย

ส่วนจะให้ประชาชนจำชื่อ "ศิริชัย" ในมุมไหน บทบาทใด "ศิริชัย" บอกว่าไม่ต้องมาจดจำชื่อของเขาก็ได้เพียงแต่เขาอยากเห็นประเทศชาติ สังคมมีความเจริญก้าวหน้า อยากเห็นคนไทยรู้สิทธิหน้าที่ของตนเอง และทุกฝ่ายพยายามออกมาช่วยกันรับผิดชอบบ้านเมือง

"การต่อสู้ของประชาชนพันธมิตรฯได้แสดงออกให้เห็นแล้วว่า พลังของประชาชนมีมากมายมหาศาลที่ทุกคนออกมาช่วยกันคนละไม้ละมือ ทำให้บ้านเมืองไม่ถูกครอบงำจากคนใดคนหนึ่งเพราะบ้างเมืองเป็นของทุกคน" ทั้งหมดทั้งมวล จึงเป็นตัวตนและบทดำเนินบนเส้นทางของ "โค้ชนักรบประชาชนกู้ชาติ" ทีม B ที่ชื่อ "ศิริชัย ไม้งาม" แห่งมหาวิทยาลัยราชดำเนิน

สาวิทย์ แก้วหวาน

นักรบรถไฟ...หัวใจพันธมิตร!

พลันที่เสียงจากแกนนำพันธมิตรฯ ประกาศรายชื่อตัวตายตัวแทน แกนนำพันธมิตรฯ รุ่นที่ ๒ ออกมา ชื่อของ "สาวิทย์ แก้วหวาน" เลขาธิการสมาพันแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (สรส.) หน่อเนื้อคนแรงงานตัวจริง เสียงจริง ก็ได้รับการจับตาจากสาธารณชนทันที่ว่า บุรุษวัยกลางคนเลือดสะตอเข้มข้นคนนี้เป็นใคร มาจากไหน เก๋าเกมเรื่องมวลชนระดับใด ถึงขนาดได้รับความสำคัญให้เป็นว่าที่ผู้นำมวลชนของพันธมิตรฯ รุ่นต่อไป

...ใครจะคาดคิดว่าจากเด็กที่มีครอบครัวยากจน จนต้องเป็นเด็กวัด กินข้าวก้นบาตร จะไต่เส้นทางความเป็นบุคคลสาธารณะ ผงาดขึ้นเป็นผู้นำในระดับมวลชนของผู้ใช้แรงงาน และจ่อคิวการเป็นแกนนำมวลชนระดับประเทศ...คนเฉกนี้ ย่อมๆ ไม่ธรรมดาแน่นอน!

>> เด็กวัด-ฝันอยากเป็นครู-สู่พนักงานรถไฟ

๔๗ ปีที่แล้ว ที่ อ.เมือง จ.พัทลุง "สาวิทย์ แก้วหวาน" ถือกำเนิดมาเป็นลูกคนที่ ๕ ในจำนวน ๘ คน ครอบครัวค่อนข้างยากจน พ่อเสียตั้งแต่อายุ ๘ ขวบ ก็เหลือแต่แม่คนเดียว ที่ทำขนมจีนขายและก็เลี้ยงลูกอยู่ ทำนาบ้างเล็กๆ น้อย ด้วยความยากแค้นของครอบครัว ทำให้เขาต้องบ่ายหน้าจากกระต๊อบหลังเล็กๆ มุ่งสู่ใบบุญชายคาของอุโบสถ

"ผมอยู่วัดตั้งแต่เด็ก อยู่วัดบ้านสวน ควนมะพร้าว ตั้งแต่เข้า ป.๑ ไปนวดพระผู้ใหญ่บ้าง ก็เดินบิณฑบาตกับพระ อยู่วัดตลอดก็เพราะว่าครอบครัวยากจน ผมอยู่กับวัดมาจนผมเรียนอยู่เทคนิคปี ๒ ก็คือใช้ชีวิตในวัดตั้งแต่เด็กก็จนกระทั่งอายุประมาณร่วม ๒๐ ปี"

เมื่อคราวที่เป็นเด็กวัด "สาวิทย์" ที่สนใจเรื่องศิลปะตั้งแต่เด็ก มีโอกาสได้ฝึกปรือฝีมือทางด้านศิลปะ ซึ่งกลายเป็นรายได้เล็กๆ น้อยๆ ที่ส่งเสียให้เขาร่ำเรียนจนสำเร็จ

"ผมมีความรู้ในเรื่องของศิลปะบ้าง ลายกนกก็ได้ ลายไทยก็ได้ ตอนอยู่วัดมีพระหลวงปู่เนื่อง รับเป็นลูกบุญธรรมแล้วชวนไปอยู่ที่วัดควนนิมิตร อ.เมือง จ.พัทลุง ห่างจากวัดเดิม ประมาณ ๑๐ กิโลได้ ตอนนั้นก็อยู่มัธยมก็หารายได้แล้ว แกะกนก แกะลายไทยติดข้างโลงศพต่างๆ ตอนนั้นโลงศพยังไม่มีสำเร็จรูป เวลาจะตกแต่งก็ต้องแกะกนกหรือลายไทยแล้วก็ไปแปะโลงศพเพื่อประดับให้เกิดความสวยงาม"

ส่วน "แวว" ของความเป็นนักสู้ นักเคลื่อนไหวมวลชนตั้งแต่สมัยเด็กๆ นั้น "สาวิทย์" แย้มว่า

"สมัยเด็กก็มีเรื่องของการโต้วาทีบ้าง แต่เป็นคนที่ชอบทำกิจกรรมตั้งแต่เล็กก็พัฒนาวัด มาอยู่โรงเรียนก็ช่วยต่อน้ำประปา พัฒนาโรงเรียน

บ้าง ชีวิตก็จะผูกพันกับคนจำนวนมากอยู่ก็เลยเห็นหลายเรื่องหลายราวก็เลยชอบทำกิจกรรม"

>> ความใฝ่ฝันของ "ด.ช.สาวิทย์"

"ตอนเล็กๆ อยากที่จะเป็นครูเพราะอยู่วัดเห็นอาจารย์เขาสอนหนังสือให้เรา ก็คิดว่าถ้าเราได้เรียนรู้ได้ศึกษาและก็ไปบอกกล่าวกับคนอื่นมันน่าจะเป็นประโยชน์กับคนรุ่นต่อๆ ไป ก็คิดอยากจะสอบเป็นครู ตามวิทยาลัยครูอะไรต่างๆ"

แต่แล้วความฝันของเขาก็ไม่เป็นจริง เพราะ "สาวิทย์" เรียนมัธยมที่โรงเรียนประจำจังหวัดพัทลุง จ.พัทลุง แล้วไปต่อวิทยาลัยเทคนิคที่พัทลุง เรียนจบ ปวช.ช่างยนต์ และมาเรียนต่อที่วิศวกรรมรถไฟที่กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นโรงเรียนเฉพาะของการรถไฟฯ เพื่อผลิตบุคลากรรองรับกับงานของการรถไฟ

โดยเขาเล่าสาเหตุของการผันชีวิตจากธงที่จะเป็นแม่พิมพ์แห่งชาติมาเป็นพนักงานม้าเหล็ก-รถไฟไทยว่า

"ตอนนั้นผมมองว่าถ้าไปทำงานที่การรถไฟก็เพราะเห็นว่าพอจบปุ๊บมันมีงานทำเลย และถ้าจะไปเรียนต่อสูงๆ คิดว่าก็สงสารแม่ สงสารพี่ที่ต้องช่วยประคับประคองในการเรียนมาโดยตลอด แล้วก็ส่วนหนึ่งผมเองก็พยายามที่จะดิ้นรน ตอนอยู่ในวัดก็แกะกนก ข้างโลงศพได้เงินมาบ้างก็เป็นค่าเสื้อผ้า ค่าอาหาร และในบางช่วงจังหวะก็ช่วงปิดเทอมใหญ่ๆ ก็จะไปทำงานเหมืองแร่ที่แถวพังงา ก็ไปอยู่กลางเขาก็พยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองได้มีโอกาสได้เรียน"

"มาอยู่กรุงเทพฯ แล้วก็มาเรียนที่โรงเรียนวิศวกรรมรถไฟ ไม่ใช่ว่า

มาอยู่เฉยๆ นะก็คือมันต้องทำงานกลางคืนด้วย มาทำงานอยู่แถวในคลับในบาร์ แถวเพชรบุรีตัดใหม่ ทำงานในอาบอบนวดบ้าง และก็พอจบมาก็ตอนนั้นก็ยังมาทำงานกลางคืนอยู่ เพราะว่าเงินเดือนตอนนั้นมันก็น้อยก็อยู่ไม่ไหว ก็ต้องทำงานอะไรด้วย ก็เข้ามาทำงานในการรถไฟ"

เมื่อสำเร็จจากโรงเรียนวิศวกรรมรถไฟแล้ว "สาวิทย์" มาประจำอยู่ที่กรุงเทพฯ สถานีหัวลำโพง เป็นพนักงานซ่อมรถไฟ ในปี ๒๕๒๕

"เงินเดือน ๒,๑๐๐ บาท เมื่อ ๒๕ ปีที่แล้ว แต่ช่วงแรกยังไม่ได้เข้าสู่กระบวนการต่อสู้แรงงาน เพราะมีภาระต้องรับผิดชอบเลี้ยงน้อง ส่งหลานเรียนจึงไม่ได้สนใจในเรื่องของสหภาพแรงงานเท่าไหร่นัก แต่ก็ติดตามข่าวสารเรื่องแรงงานมาโดนตลอด"

จวบจนมีเหตุการณ์เมื่อปี ๒๕๒๗ ทำให้ชีวิตผกผัน...ทำให้พนักงานม้าเหล็กธรรมดาสามัญ กลายเป็น "นักเคลื่อนไหว" ในเวลาต่อมา!

>> เข้าสู่สหภาพการรถไฟ-สมศักดิ์คือฮีโร่

ปี ๒๕๒๗ เกิดปัญหาเรื่องความไม่เป็นธรรมในเรื่องเงินเดือนค่าจ้างของพนักงานรถไฟ และเรื่องการต่อต้านการนำเอาสัมปทานของรถไฟไปให้กับเอกชนจนเกิดการประท้วงใหญ่ มีการหยุดงาน การไฮปาร์ค์ เดินขบวนต่อต้านหลายรูปแบบ

"ตอนนั้นผมได้ศึกษาได้เรียนรู้ว่า สหภาพแรงงาน มีคนมาก มันก็มีพลังและที่สำคัญมันก็น่าจะทำประโยชน์เพื่อส่วนรวมได้ ผมเริ่มหันมาศึกษามาเรียนรู้ เขามีอะไรก็พยายามที่จะเข้าร่วมกิจกรรม แรกๆ เข้ามาช่วยเขียนโปสเตอร์บ้าง ตั้งแต่นั้น ที่ผ่านมาก็ผมจะเป็นตัวหลักในการเขียนโปสเตอร์ของสหภาพมาโดยตลอดเริ่มต้นจากจุดนั้นก็มา เข้าเป็นอนุกรรมการของสหภาพตั้งแต่ปี ๒๕๓๑"

แล้วเมื่อถามถึง "บุคคลต้นแบบ" ที่มีผลต่อชีวติ การกระทำในอนาคตกาลต่อมานั้นว่าเป็นใคร? คำตอบก็คือ "สมศักดิ์ โกสัยสุข"

"ผมคิดว่าพี่สมศักดิ์มีส่วนสำคัญในการผลักดันในทางความคิด เขาเป็นคนที่กว้างขวางในหมู่ของนักคิดนักอุดมการณ์ทั้งหลาย พี่เขาแจ่มชัดในเรื่องของมิติและการต่อสู้และก็เราเองก็มีโอกาสได้ศึกษาเรียนรู้และก็แลกเปลี่ยน...

ที่สำคัญก็คือในเรื่องของประวัติศาสตร์การต่อสู้ของพันธมิตรนั้น ผมเองได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องราวการต่อสู้ของคนรถไฟก็ได้เห็นความเชื่อมโยงในหลายๆ เรื่องจึงมาพูดคุยกับพี่สมศักดิ์และมิตรสหายหลายคนและก็มันทำให้เราได้มีความแจ่มชัดขึ้นถึงในเรื่องของทฤษฎีและก็วิถีปฏิบัติพี่เขาก็มีบทบาทอย่างสำคัญ ในทางใจของผมที่ทำให้ยึดถือแนวทางการทำงานของของสหภาพมาโดยตลอด"

อ่านความคิดที่เขามีต่อ "สมศักดิ์" แล้ว จะถึงบางอ้อ ว่าทำไม "สาวิทย์" ถึงกลายเป็นแกนนำรุ่นที่ ๒ แบบไร้คู่แข่ง!!

>> ศูนย์ประสานงานกรรมกร-พรรคกรรมกร

เมื่อ "สาวิทย์" เข้ามามีบทบาทเป็นคณะกรรมการในสหภาพฯ เขาและลูกพี่ "สมศักดิ์" ได้ร่วมก่อตั้ง "ศูนย์ประสานงานกรรมกร"

"เราคิดกันว่าการเป็นสหภาพในรัฐวิสาหกิจเพียงอย่างเดียวมันยังไม่พอ เพราะว่าพี่น้องที่ใช้แรงงานนี้มีอยู่เยอะ ฉะนั้นเราก็เลยร่วมกันก่อตั้งศูนย์ประสานงานกรรมกร พยายามเชื่อมโยงการทำงานระหว่างภาคเอกชน ภาครัฐวิสาหกิจ เกษตรกรชาวไร่ ชาวนา นักศึกษา ก็ทำงานกันมาต่อเนื่อง โดยศูนย์นี้ตั้งหลังจากเหตุการณ์พฤษภาปี ๒๕๓๕ ก็ประมาณปี ๒๕๓๖-๓๗"

ไม่เท่านั้น "สาวิทย์" และ "สมศักดิ์" ไปไกลถึงเคยมีแนวคิดตั้งพรรคกรรมกร โดยบอกว่า "พรรคการเมือง" คือ "เครื่องมือ" ที่สำคัญในการจัดสรรประโยชน์ให้กับคนของประเทศ

"ก็คิดกันอยู่ เดิมตั้งเป็นกลุ่มศึกษาพรรคการเมืองทางเลือก ก็พยายามที่จะดูวิถีของการเมืองที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและในอดีตที่ผ่านมา รวมถึงทิศทางการเมืองใหม่ เมื่อเรียนรู้สภาพสังคมทางปัจจุบันสังคมไทยและสังคมโลก ทิศทางการพัฒนาประเทศและการอยู่ร่วมกันในสังคม แน่นอนที่สุดการเมืองเป็นจุดสำคัญในเรื่องของการใช้อำนาจ เป็นเรื่องของการจัดสรรประโยชน์ให้กับกลุ่มคนในสังคม เพราะฉะนั้นการที่จะยกระดับคุณภาพชีวิตของคนให้ดีขึ้นเนี่ยมันจะต้องมีเครื่องมือก็คือเรื่องของพรรคการเมืองเข้ามาเข้ามาเกี่ยวข้อง"

โดยในคำแถลงการณ์ของ "สมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (สรส.)" ในวันที่ "สาวิทย์" ก้าวขึ้นเป็นผู้นำของ สรส. มีการกำหนดนโยบายทางการเมืองของ สรส.ว่า

"ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดตั้งพรรคการเมืองของผู้ใช้แรงงาน และขบวนการภาคประชาชนที่มีนโยบายเพื่อประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ในสังคม และเคลื่อนไหว/ผลักดัน ให้มีการปฏิรูปการเมือง และส่งเสริมให้การเมืองภาคประชาชนเข้มแข็ง"

>> โฆษกบนเวทีพันธมิตรฯ ภาคแรก-ไล่ทักษิณ

"สาวิทย์" โดดเข้ามาร่วมเคลื่อนไหวกับกลุ่มพันธมิตรเมื่อปี ๔๘ ที่ไล่ทักษิณรอบแรก

"ขณะนั้นผมเป็นกรรมการด้านปฏิบัติการก็จะรับผิดชอบงานเรื่องของการเชื่อมประสานมวลชนและก็เรื่องของการขับเคลื่อนทั้งหลายจะเป็น

ผู้รับผิดชอบโดยตรง ปี ๒๕๔๙ สรส.ก็มีมติเข้าร่วมการชุมนุมกับพันธมิตรโดยส่งพี่สมศักดิ์ไปเป็นตัวแทนเป็น ๑ ใน ๕ แกนนำ ก็คือ ๒๕๔๘-๒๕๔๙"

ประกอบกับในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ มีเรื่องของการต่อต้านการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ

"ตอนนั้นก็จะเห็นว่าก็เรียกร้องหรือแถลงการณ์ของพันธมิตรทุกข้อจะมีเรื่องการแปรรูปรัฐวิสาหกิจเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย รวมทั้งปี ๒๕๕๑ นี้ด้วยที่เรากระจายไปที่ ปตท. ต้องการเอา ปตท. กลับคืนมา ก็ยังเป็นคงเดิมอยู่ซึ่งอันนี้ก็เป็นนโยบายของ สรส. อยู่แล้ว เป็นธรรมนูญเป็นนโยบายของ สรส. ที่เราสืบทอดกันมาอย่างต่อเนื่องที่เราไม่เห็นด้วยกับการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ เพราะฉะนั้นเมื่อ สรส. มีมติแบบนั้น ผมในฐานะที่เป็นรองเลขาธิการปี ๔๙ คุณศิริชัย ไม้งาม เป็นเลขาธิการ สรส. ผมเป็นรองปฏิบัติการก็ทำหน้าที่ในการเชื่อมประสานมวลชนการเข้าร่วมการจัดทำกิจกรรมรวมทั้งถูกเลือกให้เป็นโฆษกบนเวที"

เมื่อถามว่าในการเข้าร่วมนั้นในนาม "ส่วนตัว" หรือ "ส่วนรวม" เขาตอบว่า

"ในส่วนตัวแล้วไม่มีอะไรที่เป็นส่วนตัว เพราะที่ประชุมหรือองค์กรมีมติให้เราไปทำ เราก็ต้องไปทำปฏิเสธไม่ได้ อันนี้ก็เป็นสิ่งที่ในการเข้าร่วมปีพ.ศ. ๒๕๔๙ รับผิดชอบทั้งงานบนเวทีรวมถึงงานเคลื่อนไหว งานปฏิบัติการเคลื่อนประสานมวลชนหลายๆ เขตด้วย"

ปี ๒๕๔๙ เขากลายเป็น ๑ ใน ๗๓ รายชื่อ ที่อยู่ใน "บัญชีดำ" ของ "ตำรวจสันติบาล" ที่ได้จัดทำบัญชีรายชื่อแกนนำกลุ่มต่างๆ ที่เข้าร่วมชุมนุมกับนายนายสนธิ ลิ้มทองกุล จำนวน ๗๓ คนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเฝ้าจับตามองเป็นพิเศษว่าจะมีการยั่วยุปลุกระดมให้กลุ่มผู้ชุมนุมก่อเหตุ

รุนแรงในการชุมนุม ณ ลานพระบรมรูปทรงม้า ให้มีการเคลื่อนไหวอย่างหนึ่งอย่างใดหรือไม่ หากพบว่ามีการกระทำผิดก็จะดำเนินการจับกุมทันที นอกจากนี้ยังมีการรวบรวมภาพถ่ายประกอบรายชื่ออย่างชัดเจน

ต่อมาเมื่อปี ๒๕๕๐ เขาเคยเป็น ๑ ใน ๑๐ นักเคลื่อนไหว ที่ถูกตั้งข้อหาเป็นผู้นำม็อบภาคประชาชนกว่าหนึ่งพันปีนรั้วรัฐสภาบุกห้องประชุมเรียกร้อง สนช. ยุติพิจารณากฎหมายที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานและไล่ สนช. ให้ลาออก (๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐)

ซึ่งอีก ๙ คน ที่ถูกตั้งข้อหาล้วนแต่เป็นดาวดังทั้งสิ้นเช่น "จอน อึ๊งภากรณ์" ประธานคณะกรรมการประสานงานองค์กรพัฒนาเอกชน (กป.อพช.) "สุภิญญา กลางณรงค์" เลขาธิการคณะกรรมการรณรงค์เพื่อการปฏิรูปสื่อ (คปส.) ..."สารี อ่องสมหวัง" ตัวแทนเครือข่ายผู้บริโภค ..."อำนาจ พละมี" คณะกรรมการฝ่ายการเมือง สมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (สรส.) "ศิริชัย ไม้งาม" ประธานสหภาพแรงงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิต (กฟผ.)... "พิชิต ชัยมงคล" คณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตย (ครป.)..."อนิรุธ ชาวสนิท" สภาเครือข่ายองค์กรประชาชนแห่งประเทศไทย (สคปท.)... "ไพโรจน์ พลเพชร" สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน..."นัชเซอร์ ยีหมะ" กลุ่มเพื่อนประชาชน

>>ว่าที่แกนนำพันธมิตรรุ่น ๒ ในสงครามครั้งสุดท้าย

"พี่น้องรัฐวิสาหกิจขอให้ฟังเสียงสาวิทย์ แก้วหวาน เลขาธิการสมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ ขอให้พวกท่านจงปฏิบัติการขั้นสูงสุดตามที่นัดหมายกันไว้ เขาอาจจะสลายพวกเราในที่นี้ได้ แต่สลายจิตวิญญาณการต่อสู้ของเราไม่ได้"...(๒๙ ส.ค. ๒๕๕๑)

เป็นคำกล่าวของ "สาวิทย์" ที่ ประกาศก้องกับ ๔๓ รัฐวิสาหกิจ

๒๐๐,๐๐๐ คน โดยมีมติตรงกันที่จะเข้าร่วมการชุมนุมของพันธมิตรฯ โดยมีแผนการที่จะให้พนักงานรัฐวิสาหกิจทั้งหมดหยุดงาน และเข้าร่วมชุมนุมเพื่อขับไล่รัฐบาล ซึ่งถ้ารัฐบาลยังไม่ยอมลาออกก็จะมีมาตรการกดดันอย่าง หนักขึ้นเรื่อยๆ เช่น นัดหยุดงานรัฐวิสาหกิจทั่วประเทศ ตัดน้ำตัดไฟ ฯลฯ

ผลงานที่ผ่านมาของ "สาวิทย์" ในสงครามรอบ ๒ นี้ ไม่ว่าจะประสานงานกับพวกพ้องชาวใต้ เป็นการประกาศเชิญชวนให้ชาวหาดใหญ่ไปรวมพลกันที่หน้าสถานีรถไฟชุมทางหาดใหญ่ เพื่อเดินทางขึ้นกรุงเทพฯ การใช้สถานีวิทยุกระจายเสียง "เสียงกรรมกร" คลื่น ๑๐๒.๗๕ อันเป็นคลื่นของ "สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจรถไฟแห่งประเทศไทย สาขาหาดใหญ่" ปลุกเร้ามวลชน ตามมาด้วยการประสานงานไปยังกลุ่มพันธมิตรจังหวัดต่างๆ ทั่วภาคใต้ เพื่อกำหนดวัน เวลา ออกปฏิบัติการยึดขบวนรถไฟ ขนกำลังคนมุ่งหน้าสู่ทำเนียบรัฐบาล

ซึ่งในที่สุด กลุ่มพันธมิตร ก็ยึดทำเนียบได้ตามแผนการที่วางไว้ และต่อมาเมื่อทางกลุ่มพันธมิตรโดน "ย้อนศร" ถูกศาลออกหมายจับ ๙ แกนนำ ทำให้ช่วงนั้นเกิดความระส่ำไปเล็กน้อย แต่แล้วแกนนำพันธมิตรก็แก้เกมด้วยการประกาศตัว ๓ แกนนำรุ่น ๒

๑ ใน ๓ นั้นก็คือ "สาวิทย์ แก้วหวาน" นั่นเอง!!

"สาวิทย์" ก้าวขึ้นสู่แถวหน้าของกลุ่มพันธมิตรฯ คำปราศรัยของเขาบนเวทีพันธมิตรล้วนแต่คมคาย และเฉียบแหลมไม่แพ้แกนนำพันธมิตรฯ รุ่นพี่แม้แต่น้อย ครั้งหนึ่งบนเวที เขาเคยกล่าวว่า...

"การต่อสู้ของพันธมิตรในวันนี้ คือการก่อตัวในศตวรรษใหม่ ประชาชนหลากหลายสาขาอาชีพ รวมกลุ่มรวมตัวกันตามสิทธิขั้นพื้นฐาน ถ้าไม่มีการรวมตัวรวมกลุ่ม ก็ไม่แตกต่างอะไรกับสัตว์ คุณค่ามนุษย์แทบ

จะไม่มี"

"ดังนั้นสิ่งที่เรารวมตัวกันเป็นพันธมิตรนี่คือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นการเมืองภาคประชาชน มีหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ กำลังสร้างวัฒนธรรมวางกรอบป้องกันไม่ให้นักการเมืองบิดเบือนหน้าที่ความรับผิดชอบของตัวเอง"

>> ผู้นำกรรมกรหรือคนนำพันธมิตร ไม่ต่างกัน

๒๐ กว่าปีในเส้นทางของนักเคลื่อนไหวมวลชน ซึ่งแต่ก่อนเป็นการทำศึกในสนามเล็ก เป็นการเคลื่อนไหวของสหภาพแรงงานเพื่อเรียกร้องความยุติธรรม ความเท่าเทียม ในเรื่องต่างๆ แต่ใน "จุดยืน" ของเขาแล้ว "สาวิทย์" ย้ำกับทุกๆ คนว่า

"จุดยืนผมว่ามองเรื่องผลประโยชน์ของประชาชนเป็นตัวตั้ง"

"ตอนที่เคลื่อนไหวในภาคของกรรมกรของสหภาพ ผลกระทบต่างๆ ที่มันได้รับจากรัฐบาลหลายยุคหลายสมัย รูปแบบการจ้างงานสวัสดิการที่มันตกต่ำลงทุกวัน ผมมองว่าช่องทางไหนก็แล้วแต่ที่มันเป็นช่องทางให้เราสามารถที่จะยกขึ้นมาต่อสู้ เพื่อที่จะสร้างความกินอยู่ดีให้กับกรรมกร เขาจำเป็นที่จะต้องทำ"

บางครั้งก็ถูก "กล่าวหา" ว่าเป็นการ "รับงานมาประท้วง" มีอามิสสินจ้างหรือไม่ อย่างไร?

"บางครั้งอาจจะต้องตัดเนื้อตัวเอง เจ็บปวดกับสิ่งที่เขากล่าวหาแต่ว่าถ้ามองถึงผลประโยชน์ของพี่น้องกรรมกรพี่น้องประชาชนนี่คือจุดยืนที่ผมคิดว่าผมไม่เคยเปลี่ยนไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นแบบไหนก็แล้วแต่"

"ผมจะใส่เสื้อสีอะไร ผมจะผูกคอสีอะไรผมจะแต่งตัวยังไงก็แล้วแต่แต่ผมเชื่อว่าจิตใจผมไม่เปลี่ยน เพราะว่าชีวิตผ่านความทุกข์ความยาก

ลำบากมามาก เราต้องต่อสู้ เราต้องยึดถึงผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ ผมยืนยันจุดยืนของผมว่า ผมจะยืนหยัดรับใช้พี่น้องคนยากคนจน"

>> อนาคตนักเคลื่อนไหว

ในวัย ๔๗ หนาว "สาวิทย์" ยังมีอนาคตที่ทอดยาวอีกไกล ในวันที่เขาเป็น "ดาวเด่น" ทุกสายตาก็จับจ้อง แต่ก็ยังมิวายมีคำถามลอยตามลม มาว่า *"แล้ววันหนึ่งในอนาคตข้างหน้าเขาจะเป็นอย่างไร?"*

คำตอบคือความเป็น "นักเคลื่อนไหว" จะไม่มีวันตายจากไปจากตัวตนของเขา

"ผมคิดว่าผมคงหยุดการเคลื่อนไหวไม่ได้ ในการเคลื่อนไหวมันมีหลากหลายรูปแบบในการเข้าหามวลชน เคลื่อนไหวทางความคิดและเคลื่อนไหวลักษณะของการเชื่อมประสานเครือข่ายทั้งหลาย ซึ่งก็อยู่ที่เงื่อนไขสถานการณ์แต่ละช่วงแต่ละยุค แต่ว่าจุดยืนก็คือว่ามันจำเป็นที่จะต้องเชื่อมร้อยคน โดยเฉพาะคนส่วนใหญ่ของสังคม ก็คือคนทุกข์ยากให้เห็นกับปัญหาในปัจจุบันให้เห็นเพื่อที่จะร่วมกันปกป้องตนเอง ปกป้องทรัพย์สมบัติของประเทศชาติ ปกป้องผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ไว้"

>> เรียกข้าว่า...นักรบประชาชน

ด้วยบทบาทที่ "สาวิทย์" หยัดยืนต่อสู้เคียงข้างประชาชนมาโดยตลอด ทำให้เขาถูกขนานนามว่าเป็น "นักรบประชาชน" แต่ด้วยอุปนิสัยอ่อนน้อมถ่อมตัวทำให้เขาออกตัวว่า

"ผมคิดว่าประชาชนทุกคนก็เป็นนักรบอยู่ในตัวอยู่แล้วไม่ใช่เฉพาะผมหรือใครมันอยู่ที่ว่าในช่วงสถานการณ์ที่ประชาชนทุกข์ยาก ประชาชน

ถูกรังแก เราจะสามารถออกมาเคลื่อนไหวต่อสู้เคียงข้างกับพี่น้องประชาชนได้หรือเปล่า"

กว่าจะมายืนบนจุดนี้ เขาบอกว่าไม่ได้มาเพราะโชคช่วย หรือจับฉลากแต่อย่างใด

"บทบาทสำคัญมันก็ไม่ใช่ว่าอยู่ๆ มันจะเกิดขึ้นได้เลยก็ต้องผ่านการสั่งสมการทำงานอย่างยาวนานจนสังคมยอมรับ ก็เป็นจุดหนึ่งผมคิดว่าอยากให้ทุกคนเป็นนักรบของประชาชน มาเคลื่อนไหวต่อสู้กดดันโดยที่ไม่จำเป็นต้องหวังว่าเราจะได้อะไรในส่วนตัว แต่ว่าถ้าเราเคลื่อนไหวต่อสู้แล้วสังคมได้ประโยชน์ประชาชนคนยากจนได้ประโยชน์ผมคิดว่านี่คือสิ่งที่นักรบประชาชนทุกคนจะต้องทำ"

>> เหนื่อยแต่ไม่ท้อ

บนเส้นทางผู้นำกรรมกร แน่นอนว่าไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ "สาวิทย์" ผ่านเหตุการณ์มาแล้วทุกรูปแบบ คำถามคลาสสิคที่ถามนักต่อสู้ทั่วโลกว่า "เคยเหนื่อยบ้างไหม?" สาวิทย์เม้มมุมปากก่อนตอบด้วยเสียงกังวานว่า

"เหนื่อยนะเคยมี แต่ไม่เคยท้อ เหนื่อยก็พักก็มีกิจกรรมเล็กๆ น้อยๆ พักผ่อนบ้าง หายไปคุยกับพรรคพวกพี่น้องบ้าง ไปเติมไฟ ไปคุยกับพี่น้องผองเพื่อนที่มีประสบการณ์ และก็กลับมาทำงานใหม่"

ชีวิตที่มีแต่งาน งาน งาน แล้วหนุ่มใหญ่ "เมืองลุง" คนนี้มีเวลาพักผ่อน สันทนาการหรือไม่?

"ก็อ่านหนังสือ เขียนหนังสือ เท่าที่จะมีโอกาสเขียนก็เป็นการเขียนบทความเล็กๆ ในวารสารของสหภาพบ้าง ของ สรส. บ้าง ก็ไม่ได้เป็นงานที่ทำอย่างเป็นกิจวัตรอย่างคร่ำเคร่งอะไร เพียงแต่ว่าช่วงจังหวะที่เขียนได้ก็

เขียน หรือไปพูด ไปบรรยาย ไปแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับน้องๆ ในสหภาพเอกชนและสหภาพอื่นๆ ที่ได้เชิญมา อันนี้ผมก็คิดว่าก็เป็นส่วนของการพักผ่อนแล้ว”

>> ปรัชญาชีวิต-ไม่ทรยศต่อความคิดของตัวเอง

ในเรื่องนี้ “สาวิทย์” บอกว่า *“คนที่ทำงานเพื่อส่วนรวมเราจะคิดแบบปัจเจกกับบุคคลไม่ได้ ก้าวทุกก้าวที่เราเดินเข้าไปเรามีองค์กร-มวลชน เรามีเพื่อนเรามีคนทุกข์ยากที่เราต้องรับผิดชอบ ก้าวเดินทุกจังหวะที่ทำงานคิดอยู่ตลอดเวลาว่าคนที่อยู่ข้างหลังเราก็รอคอยกับการทำงานของเราอยู่”*

“เพราะฉะนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดเราต้องจริงใจเปิดเผยและก็เสียสละกับการทำงานให้หนัก แม้จะเหนื่อยยังไงก็แล้วแต่ ก็จำเป็นที่จะต้องทำ เพราะฉะนั้นต้องทำงานอย่างจริงใจ รับใช้มวลชนอย่างสุดจิตสุดใจ อันนี้ก็เป็นหลักการทำงานของผม”

ทั้งนี้ “สาวิทย์” แลกเปลี่ยนพูดคุยกับ “สุวิทย์ วัดหนู” ตำนานนักต่อสู้ภาคประชาชนก่อนที่จะเสียชีวิต ถึงแนวทางการสร้างพรรคการเมืองของประชาชน ซึ่ง “สาวิทย์” บอกว่า “สุวิทย์ในฐานะเป็นรองประธานสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจรถไฟ ย้ำอยู่เสมอว่า สหภาพรถไฟต้องอยู่เคียงข้างคนจน และคำพูดของ “สุวิทย์ วัดหนู” ที่ “สาวิทย์” ชื่นชอบและประทับใจที่สุดคือ

“ถ้าคุณอยากเรียนรู้ คุณต้องอยู่กับมัน ถ้าที่ยืนคุณเปลี่ยน จุดยืนคุณก็เปลี่ยน”

สำราญ รอดเพชร

แม่ทัพฝ่ายบุ๋น แกนนำรุ่นสอง

พลันที่ศาลอนุมัติหมายจับ ๙ แกนนำ "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" โทษฐานกบฏ เหล่า ๕ แกนนำจึง "เดินเกม" ตอบโต้ด้วยการส่ง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ขึ้น "แก้เหลี่ยม" บนเวทีด้วยการประกาศวางตัว "สามเสือ" แกนนำ "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย รุ่นที่ ๒" อย่างทันควัน

หนึ่งในนั้นก็คือชายผู้มีนามว่า "สำราญ รอดเพชร"

สำราญเป็นใคร เขามาจากไหน เขามาทำอะไรที่เวทีพันธมิตรฯ และทำไมเขาถึงมา !!

สำราญเป็นคนจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยกำเนิด เขาจบ "อนุปริญญา" จาก "พาณิชย์นคร" และจบการศึกษาในระดับ "ปริญญาตรี"

จาก "มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช" เป็นครูสอนหนังสืออยู่ประมาณ ๒ ปีเศษ แต่เมื่อมีปัญหากับโรงเรียนช่วงเกิดเหตุการณ์ "๖ ตุลา ๑๙" ด้วยเรื่องเกี่ยวกับการประท้วง จึงตัดสินใจลาออกในปลายปี ๒๕๒๐ เพื่อเดินทางเข้ากรุงเทพฯ

ในปี ๒๕๒๑ นับเป็นก้าวแรกที่เขาเดินเข้าสู่วงการสื่อสารมวลชนในฐานะ "คนข่าว" ให้กับหนังสือพิมพ์ "เสียงปวงชน" รายวัน ยุคนั้นเป็นยุคที่ "รัฐบาลทหาร" กุมอำนาจการบริหารประเทศ วงการสื่อสิ่งพิมพ์ถูกกดดันหนักหน่วง การทำงานข่าวโดยคงความเป็นอิสระในสภาพการณ์เช่นนี้จึงเต็มไปด้วยความยากลำบาก

ตอนเข้าทำงานกับ "ชัชรินทร์ ไชยวัฒน์" นักหนังสือพิมพ์ผู้สร้างตำนานนิตยสาร "อาทิตย์" อันลือลั่น อำนาจล้นฟ้าของ "พ.ร.บ. การพิมพ์ ปรอ. ๔๒" ได้บันดาลให้ "ต้นสังกัด" ของสำราญต้องประสบกับความผันผวน จนถึงขนาดที่ว่า "อาทิตย์" อาจถือเป็นนิตยสารที่ใช้ "หัวหนังสือ" เปลืองที่สุดในประเทศไทย เพราะถูกทางการสั่งปิดเป็นว่าเล่น จนกระทั่งต้องไปซื้อหัวหนังสืออื่นๆ มาออกแทน ไล่จาก "สยามนิกร" เป็น "สยามใหม่" เป็น "เคล็ดลับ" เป็น "วิวัฒน์" เป็น "ข่าวพิเศษ" และเป็น "อาทิตย์ข่าวพิเศษ"

จากการเป็นผู้สื่อข่าวของนิตยสาร "อาทิตย์" สำราญเริ่มขยับขึ้นเป็น "หัวหน้าข่าว" ที่หนังสือพิมพ์ "มาตุภูมิ" รายวัน (เครือเดียวกับอาทิตย์) แต่สุดท้าย "ชัชรินทร์" ก็ถูกจับในข้อหา "มีการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์" หนังสือพิมพ์รายวันฉบับนี้จึงปิดตัวลง พร้อมๆ กับที่สำราญได้กลับมาดูแลหนังสือรายสัปดาห์ต่อ จนกระทั่งขึ้นเป็น "บรรณาธิการบริหาร" หนังสือ "ข่าวพิเศษ" ตั้งแต่ปี ๒๕๒๗

สำราญดูแล "ข่าวพิเศษ" เรื่อยมา จนกระทั่งปี ๒๕๓๔ จึงลาออก โดยบอกเหตุผลว่า "ทำมานานจนเริ่มรู้สึกเบื่อๆ คือตั้งคำถามกับตัวเองว่า ถ้าเราไปที่อื่นแล้วสถานภาพของเราจะเป็นอย่างไร อยู่ที่นี่เป็นบรรณาธิการบริหารก็จริง แต่ถ้าไปอยู่ที่อื่นล่ะ จะเป็นอย่างไร"

สำราญบอกว่านี่คือห้วงเวลาของความเปลี่ยนแปลง สิ่งที่เปลี่ยนแปลงในความหมายของเขาก็คือ "บทบาทและภาระงาน" สำราญได้รับการชักชวนจาก "เดอะ เนชั่น" ที่ซึ่ง "สุทธิชัย หยุ่น" มีเป้าหมายจะทำหนังสือพิมพ์แข่งกับ "มติชน" และผลจากการตอบรับก็ทำให้สำราญได้รับตำแหน่งบรรณาธิการข่าวที่ "กรุงเทพธุรกิจ" พร้อมกับมีโครงการผลิตหนังสือพิมพ์เล่มใหม่อยู่ราวๆ สองปี แต่ด้วยบรรยากาศของเหตุการณ์ "พฤษภาทมิฬ" ณ เวลานั้น กระทบกระเทือนต่อทุกฝ่าย ส่งผลให้สภาพการณ์ไม่เอื้ออำนวย สำราญจึงขอยุติบทบาทกับ เดอะ เนชั่น ไว้เพียงเท่านั้น

ต่อมาสำราญได้รับการชักชวนอีกครั้งจาก "สุนันท์ ศรีจันทรา" และ "ชาญชัย สงวนวงศ์" ให้มาร่วมงานกันที่ "ไทยไฟแนนเชียล" ในฐานะบรรณาธิการอาวุโส แต่เมื่อความขัดแย้งเกิดขึ้น สำราญจึงแยกตัวมาอยู่กับสุนันท์ที่ "ไทยธุรกิจไฟแนนซ์"

จนกระทั่งปี ๒๕๓๙ เมื่อ "สนธิญาณ ชื่นฤทัยในธรรม" (นามสกุลเดิม "หนูแก้ว") ชวนมาทำข่าววิทยุไอเอ็นเอ็น (INN) สำราญจึงเริ่มบทบาทของนักจัดรายการวิทยุที่คลื่น ๑๐๒.๕ โดยทำหน้าที่คู่กับ "พรชัย วีรณรงค์" ในรายการยอดนิยม "เจาะลึกทั่วไทย อินไซด์ไทยแลนด์" และด้วยบทบาทของผู้ดำเนินรายการวิทยุดังกล่าวนี้เองที่ทำให้ชื่อของสำราญเริ่มเป็นที่รู้จักของวงการผู้เสพข่าวสารมากขึ้นตามลำดับ

จะอย่างไรก็ตาม สำราญปักหลักทำงานอยู่ที่ไอเอ็นเอ็นหลายปี แต่แล้วทุกอย่างก็ยุติด้วยข้อขัดแย้งเรื่องธุรกิจภายใน สำราญจึงย้ายมาอยู่ที่คลื่น ๙๖.๕

จนกระทั่งปี ๒๕๔๔ สำราญเริ่มเป็นที่ "คุ้นหน้าคุ้นตา" กับบทบาทหน้าจอโทรทัศน์ ด้วยการเป็นพิธีกรรายการ "ข่าวเด่นประเด็นร้อน" ซึ่งเป็นรายการวิเคราะห์ข่าวทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี (เขาเข้ามารับบทบาทนี้แทนที่ "สรยุทธ สุทัศนะจินดา" ที่ถูกถอดออกกะทันหัน)

นอกจากนี้ เขายังเป็นพิธีกรรายการ "สำราญ-ฟันธง" ในช่วงข่าวภาคค่ำของสถานีฯ และรายการนี้เองที่ทำให้เราได้ทราบว่า คนแรกที่นำคำว่า "ฟันธง" มาใช้ หาใช่ "หมอลักษณ์" อย่างที่รู้ๆ กันไม่ หากแต่มาจาก "สำราญ รอดเพชร" คนนี้นี่เอง (ในการจัดรายการ สำราญมักยืนยันการคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับบ้านเมืองในอนาคตด้วยคำว่า "ฟันธง" เสมอ)

แต่แล้ว การ "ฟันธง" อย่างตรงไปตรงมาของสำราญ กลับส่งผลให้รายการเหล่านี้ถูกผู้มีอำนาจ (ที่คงจะรับไม่ได้กับความตรงไปตรงมานั้น) สั่ง "แบน" ในท้ายที่สุด นี่คือฟางเส้นสุดท้ายระหว่างสำราญกับไอทีวี และการเดินออกจากสถานีโทรทัศน์ไอทีวีในวันนั้นเองที่ทำให้สำราญถูกตีตราว่าเป็น "กบฏไอทีวี" อย่างช่วยไม่ได้

พ.ศ. ๒๕๔๖ สำราญย้ายมาปักหลักร่วมงานกับ "หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ" และรายการโทรทัศน์ "เอเอสทีวี" บทบาทใหม่ของสำราญในเครือของ "ผู้จัดการ" นี้ถือว่าโดดเด่นมาก กับการทำหน้าที่เป็นผู้วิเคราะห์ข่าวและดำเนินรายการยามเช้า "สภาท่าพระอาทิตย์" คู่กับ "คำนูณ สิทธิสมาน" และ "ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์"

นอกเหนือจากบทบาทของสื่อมวลชนคนข่าวแล้ว อีกด้านหนึ่งของ

ชีวิตในขณะเดียวกัน ชื่อ "สำราญ รอดเพชร" คือชื่อของนักเขียนคนสำคัญในยุคที่วรรณกรรมเพื่อชีวิตกำลังครองเมือง มีผลงานทางด้านวรรณกรรมหลายชิ้น ชิ้นสำคัญก็คือ "ในอ้อมกอดของภูผา" (รวมบทกวี-เรื่องสั้น) นอกจากนี้ สำราญยังมีงานเขียนร่วมกับนักเขียนมีชื่อ เช่น "กนกพงศ์ สงสมพันธุ์" ตลอดจนงานเขียนอื่นๆ อีกหลายเล่ม

จวบจนกระทั่งวิกฤตการณ์ทางการเมืองของประเทศไทยได้ดำเนินมาถึงในราวๆ ปี พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๔๙ ก่อเกิดเป็น "ปรากฏการณ์สนธิ" กระแสการตื่นตัวของการเมืองภาคประชาชนระลอกที่หนึ่ง "สำราญ รอดเพชร" เล่นบทบาทเป็นโฆษกและพิธีกรบนเวที "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" ในการอเปหิ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

ก่อนที่ "รัฐประหาร" ทำให้ปรากฏการณ์คนกู้ชาติระลอกที่หนึ่งจบลงที่ตรงนี้ ไม่ไปต่อ และไม่ถอยคืน

พ.ศ. ๒๕๔๙ หลังเหตุการณ์รัฐประหาร สำราญได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสมาชิก "สภานิติบัญญัติแห่งชาติ" (สนช.) ทว่าเมื่อฤดูหนาวปลายปี ๒๕๕๐ มาถึง สำราญตัดสินใจลาออกจากตำแหน่งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พร้อมกับยุติบทบาททางด้านสื่อมวลชนทั้งหมด เพื่อลงสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสังกัดของพรรคประชาธิปัตย์ พื้นที่กรุงเทพมหานคร เขต ๗ (บางกะปิ สะพานสูง มีนบุรี) ร่วมกับ "ประพันธ์ คูณมี" และ "นาถยา เบ็ญจศิริวรรณ"

ในแง่ของการกุมฐานเสียงในพื้นที่ ผู้สมัครอย่างสำราญอาจเทียบไม่ได้กับ อดีต ส.ส. หรือ ตัวเก็งปัจจุบัน และทีมของสำราญก็ไปไม่ถึงดวงดาวในท้ายที่สุด แต่ด้วยวิญญาณของความเป็น "คนข่าว" รู้ร้อนรู้

หนาวกับความเดือดร้อนของพี่น้องมุสลิม ไม่ยี่หระกับระบบราชการและพรรคการเมืองที่อืดอาดยืดยาด (สำราญเคยมีบทบาทในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และพยายามดึงคนในพื้นที่ดังกล่าวที่มีความคิดจะแก้ปัญหาด้วยแนวทางสันติ ให้มาร่วมงานทางการเมือง และนี่ก็คือเหตุผลที่สำราญลงสมัครรับเลือกตั้ง ส.ส. ในเขตมีนบุรีของพี่น้องชาวมุสลิม) สำราญจึงไม่คิดว่าความพ่ายแพ้ในสนามเลือกตั้งคือความล้มเหลว

ฤดูฝนกลางปี ๒๕๕๑ มาถึงพร้อมกับ “กระแสการตื่นตัวของการเมืองภาคประชาชนระลอกที่สอง” สำราญและพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย กลับมาปักหลักอยู่ ณ จุดเดิมอีกครั้ง กับ “ปรากฏการณ์คนกู้ชาติ” ที่ดูจะไม่มีใจความอะไรผิดแผกไปจากระลอกที่หนึ่งนัก แต่คราวนี้พวกเขาเบนเป้าหมายไปที่นายกรัฐมนตรี “สมัคร สุนทรเวช”

และอย่างที่รู้ๆ กันในบัดนี้ว่า แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยทั้งเก้าคนกำลังตกอยู่ในสถานการณ์อันล่อแหลม หากแกนนำชุดแรกนี้มีเหตุอันใดก็ตามที่ทำให้ปฏิบัติภารกิจไม่ได้ แกนนำพันธมิตรฯ ชุดที่สองซึ่งได้รับการบรรจุรายชื่อเอาไว้แล้วก่อนหน้านี้ ก็พร้อมที่จะเข้ามาบัญชาการ รวบรวมไพร่พลเพื่อสานต่อ “ภารกิจกู้ชาติ” ที่ยังคาราคาซังให้บรรลุเป้าหมาย แกนนำชุดที่สองที่ว่านี้ประกอบด้วย

“ศิริชัย ไม้งาม” หัวขบวนของสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจการไฟฟ้าแห่งประเทศไทย

“สาวิทย์ แก้วหวาน” รองประธานสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจการรถไฟแห่งประเทศไทย

และ “สำราญ รอดเพชร”

สองคนแรกนั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่อง "บู๊" ผ่านสนามม็อบมาแล้วหลายสนาม สามารถรับมอบไม้จากแกนนำชุดแรกแล้ว "ไปต่อ" ได้อย่างไร้รอยตะเข็บ

ขณะที่สำราญก็อาจกล่าวได้เช่นกันว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่อง "บุ๋น" จากประสบการณ์ที่คร่ำหวอดอยู่ในวงการสื่อสารมวลชนมานานกว่าสามทศวรรษ

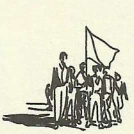
จึงบอกได้คำเดียวว่า "ไม่ใช่งานง่าย" สำหรับรัฐบาล หากคิดจะ "หักดิบ" ด้วยการใช้กำลังเข้าสลายการชุมนุมรอบสองของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยภายใต้บัญชาการของสามทหารเสือเหล่านี้

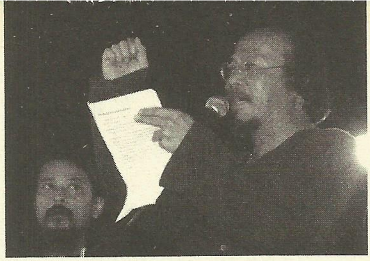
ว่ากันว่า เหตุผลหลักๆ ที่ทำให้ "สำราญ รอดเพชร" ได้รับการวางตัวให้เป็นหนึ่งในแกนนำรุ่นที่สองนั้น ก็คือ เขาเป็นคนหนึ่งที่ "สนธิ ลิ้มทองกุล" ไว้วางใจและสามารถ "ต่อสาย" ทางความคิดถึงกันได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เขาเป็นเสมือนตัวแทนจาก "เครือผู้จัดการ" นั่นเอง

นอกจากนี้ การร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับม็อบพันธมิตรฯ ด้วยบทบาท "โฆษก" บนเวทีมาอย่างยาวนาน ก็ทำให้วันนี้ เขาได้กลายเป็นที่รู้จักและ "สัญลักษณ์" ของกลุ่มพันธมิตรฯ ไปเสียแล้ว ฉะนั้นการตั้งแกนนำรุ่นสองให้ "ได้ใจมวลชน" จึงไม่มีอะไรดีไปกว่าชายผู้นี้

เพราะสำหรับพี่น้องประชาชนแล้วเห็นภาพ "สำราญ" ก็เสมือนได้เห็นภาพ "พันธมิตรฯ"

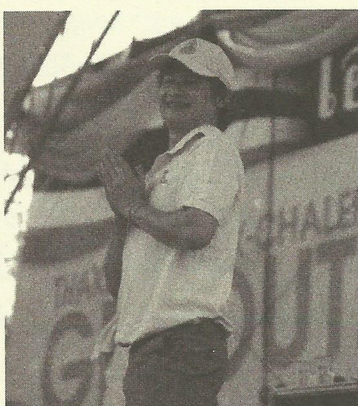
และการเห็นภาพ "พันธมิตรฯ" ก็เสมือนว่าได้เห็นภาพ "สำราญ" เช่นกัน

แกนหลักปราศรัย
นักรบหญิง และศิลปินกู้ชาติ

ประพันธ์ คูณมี

>> อดีตสหายเขตงาน ๑๙๖ ภูเขียว

เดิมที ประพันธ์ คูณมี "ผอม" เป็นที่รู้จักกว้างขวางในฐานะ "คนเดือนตุลา" เป็นกรรมการสหพันธ์นักศึกษาเสรีแห่งประเทศไทย (สนท.) และเป็นกรรมการเผยแพร่ประชาธิปไตยของศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย (ศนท.)

ช่วงชีวิตวัยรุ่นเคยตั้งเป้าหมายเป็นวิศวกร เพราะจบการศึกษาสายวิชาชีพ ที่วิทยาลัยเทคนิคไทย-เยอรมัน จ.ขอนแก่น แต่ด้วยเหตุการณ์บ้านเมืองที่เต็มไปด้วยบรรยากาศเรียกร้องประชาธิปไตย จากรัฐบาลทหารนั้นทำให้เขาพาชีวิตเข้าสู่หัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญ

สภาพบ้านเมืองขณะนั้นปลุกเร้าให้เขาตัดสินใจเข้าร่วมขบวนการเรียกร้องประชาธิปไตย ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ และเบนเข็มมาเรียนกฎหมายที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อร่วมกิจกรรมทางการเมืองอย่างเต็มที่

หลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ การเมืองการปกครองของไทยเข้าสู่ยุคประชาธิปไตยเบ่งบาน นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่สนใจเหตุการณ์บ้านเมือง และมีขบวนการเรียกร้องหาเสรีภาพผุดขึ้นทุกหัวระแหง โดยเฉพาะในสถาบันการศึกษา

ก่อนเกิดเหตุการณ์ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ ประพันธ์ คูณมี ร่วมกับเพื่อนชาวสหพันธ์นักศึกษาเสรีฯ กลุ่มหนึ่งทำการเคลื่อนไหวปลุกระดมมวลชนให้ลุกขึ้นมาคัดค้านการสร้างเขื่อนกั้นลำน้ำชี ที่ อ.หนองบัวแดง จ.ชัยภูมิ จนกระทั่งมีการจัดตั้งกองกำลังติดอาวุธในเขตภูเขียว โดยเอกเทศไม่ได้ขึ้นต่อพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย

ครั้งนั้นเขาได้รับมอบหมายให้เป็นผู้บัญชาการกองร้อยทหารปลดแอกประชาชนไทย เขตงาน ๑๙๖ ภูเขียว จ.ชัยภูมิ

เมื่อสถานการณ์โลกเปลี่ยน รัฐบาลประกาศนโยบาย ๖๖/๒๕๒๓ "ประพันธ์" เดินทางออกจากป่ากลับมาเรียนต่อจบนิติศาสตร์บัณฑิตรามคำแหง เขาใช้เวลาเรียนเพียง ๓ ปี ต่อมาศึกษาต่อจนจบเนติบัณฑิตไทย (นบท.) สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ปี ๒๕๒๗ และจบปริญญาโทบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ช่วงเรียนเนติบัณฑิตไทย ทนายความหนุ่มไฟแรง มีโอกาสเป็นศิษย์ "พิศิษฏ์ เทศะบำรุง" อดีตผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกา มีความสนิมสนมจนถึงขั้นตั้งสำนักงานทนายความร่วมกันในชื่อสำนักงาน

พิศิษฐ์ ประพันธ์ และเพื่อน

ก่อนหน้านั้น ปี ๒๕๓๓ อาจารย์เนติบัณฑิตรู้จักกับ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ หัวหน้าพรรคความหวังใหม่ และเข้าร่วมก่อตั้งพรรคความหวังใหม่ จึงชักนำทั้งพิศิษฐ์ เทศะบำรุง และ ประพันธ์ คูณมี เข้ามาทำงานให้กับ สำนักกฎหมายพรรคความหวังใหม่

>> ๒ ป.พบกันที่ "ความหวังใหม่"

เห็นได้ว่าช่วงต้นของชีวิตของ "ป.ประพันธ์" นั้น เดินเป็นเส้นขนานกับ "ป.ประสงค์ สุ่นศิริ" ที่มีชื่อเสียงในฐานะผู้อำนวยการข่าวกรอง และรับราชการเป็นเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ (สมช.) ก่อนลาออกมารับตำแหน่งเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ สมัย "เปรม ๕" ขณะที่ "ประพันธ์" เคยเป็นฝ่ายตรงข้ามในยุคสงครามคอมมิวนิสต์

ในที่สุดเส้นทางการเมืองที่คดเคี้ยววกวนก็นำทั้ง ๒ ป.มาพบกันที่พรรคความหวังใหม่

ฝ่ายหนึ่ง "น.ต.ประสงค์" อยู่ในฐานะเลขาธิการพรรค ส่วนอีกฝ่าย "ประพันธ์" เข้ามารับหน้าที่หัวหน้าสำนักงานกฎหมายความหวังใหม่ รับเรื่องราวร้องทุกข์ ช่วยเหลือประชาชนทางด้านกฎหมาย ที่สำคัญคือการรับหน้าที่เป็นที่ปรึกษา และเลขานุการส่วนตัวของ น.ต.ประสงค์ สุ่นศิริ เลขาธิการพรรคความหวังใหม่คนแรก

หากย้อนวันเวลาที่ทั้งคู่ร่วมงานทางการเมืองกันครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๓๓ จากวันนั้นจวบจนถึงปัจจุบันปี ๒๕๔๗ กล่าวได้ว่าเป็นการ ร่วมงานทางการเมืองเป็นคู่หูที่รู้ใจกันเป็นอย่างดีมาไม่น้อยกว่า ๑๔ ปี

ตลอด ๑๔ ปี ที่ล่วงผ่าน นับเป็นห้วงเวลาที่ระบบการเมืองการปกครองในประเทศไทยเปลี่ยนแปลงมากมาย โดยเฉพาะช่วงหลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬที่นำไปสู่การแก้ไขรัฐธรรมนูญ จนกระทั่งกลายเป็นรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๔๐ ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน

"ประพันธ์" ร่วมงานการเมืองกับ "ประสงค์" ในพรรคความหวังใหม่ได้ไม่นานก็เกิดศึกชิงเก้าอี้เลขาธิการพรรค ที่ว่ากันว่าครั้งนั้น น.ต.ประสงค์ พ่ายแพ้ เป็นฝ่ายโดนเขี่ยออกจากเก้าอี้ฯ

บังเอิญช่วงจังหวะนั้นได้เกิดเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ อดีตซีไอเอผู้เชี่ยวชาญการข่าวยุคสงครามเย็น กับอดีตสหายสงคราม "ประพันธ์" ผู้บัญชาการกองร้อยปลดแอกประชาชน เขตงาน ๑๙๖ ภูเขียว

ทั้งสองช่ำชองเชิงยุทธ์คนละขั้ว ได้มีโอกาสร่วมงานการเมืองนอกสภาเป็นครั้งแรก ในการชุมนุมเรียกร้องให้นายกรัฐมนตรีมาจากการเลือกตั้ง ที่มี พล.ต.จำลอง ศรีเมือง เป็นผู้นำกลุ่มชุมนุมฯ จนนำไปสู่การสั่งการให้ทหารนำอาวุธออกมาสลายม็อบ ทำให้มีผู้ร่วมชุมนุมเสียชีวิต และสูญหายจากเหตุการณ์ดังกล่าวจำนวนมาก

ศึกครั้งนั้นยุติลงเมื่อ พล.อ.สุจินดา คราประยูร ยอมลาออกจากตำแหน่งเพื่อระงับเหตุรุนแรงทั้งหมด

"จุดยืนผมไม่ชอบรัฐบาลเผด็จการอยู่แล้ว ไม่มีท่านประสงค์ ผมก็สู้มาตลอด ตั้งแต่ ๑๔ ตุลา ๖ ตุลา และพฤษภาทมิฬ" คือคำยืนยันถึงจุดยืนต้านเผด็จการที่ชักนำให้ทนายความหนุ่มไฟแรงเข้าร่วมต่อสู้นอกสภาครั้งแล้วครั้งเล่า

>> ติดตาม "ประสงค์" เข้าสู่ "พลังธรรม"

แม้ว่า "ประพันธ์" เป็นบุคคลที่มีความชัดเจนในแนวทางการเมือง แต่สิ่งหนึ่งที่เขายอมรับอย่างเต็มปากก็คือความเคารพนับถือ "น.ต.ประสงค์" ที่เป็นเสมือนนาย และเพื่อนร่วมอุดมการณ์

ความนับถือดังกล่าว วัดได้จากความผูกพันใกล้ชิด และการร่วมงานทางการเมืองอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่องเป็นเวลาสิบกว่าปี

จึงไม่แปลกที่หลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ เขาไม่รีรอที่จะติดตามไปร่วมงานการเมืองกับ น.ต.ประสงค์ที่ได้รับเชิญจาก พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ให้ไปร่วมงานกับพรรคพลังธรรม

ศึกเลือกตั้ง ๒๕๓๕/๒ เป็นจังหวะหลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬไม่นานเป็นช่วงที่กระแสความนิยมพรรคพลังธรรมพุ่งสูงขึ้นเป็นประวัติการณ์ แต่ก็ยังเป็นรองพรรคประชาธิปัตย์ ทำให้ นายชวน หลีกภัย ได้เป็นนายกรัฐมนตรี โดยมีพรรคพลังธรรมร่วมรัฐบาล

ครั้งนั้น น.ต.ประสงค์ ได้รับเลือกให้เป็น ส.ส.กรุงเทพฯ และได้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ โดยมี "ประพันธ์" รั้งตำแหน่งเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ

ความเปลี่ยนแปลงคือนิรันดร์ แม้ว่าในสมัยรัฐบาลชวน ๒ แม้รัฐมนตรีพลังธรรมส่วนใหญ่ทำงานเข้ากันได้ดีกับพรรคประชาธิปัตย์ แต่ได้เกิดความขัดแย้งขึ้นในพรรค สมาชิกพรรคส่วนใหญ่เรียกร้องให้ปรับรัฐมนตรีทั้ง ๑๑ คน ออกไป

ทั้งประสงค์ และประพันธ์ มีอันต้องถูกปรับออกไปโดยปริยาย

จังหวะเวลาใกล้เคียงกันนั้น "พล.ต.จำลอง" ได้ตัดสินใจลาออก

จากหัวหน้าพรรคเพื่อไปลงสมัครผู้ว่าฯ กทม. พร้อมเชิญ "พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร" เข้ามาเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศ ซึ่งเป็นตำแหน่งเดิมของ น.ต.ประสงค์ที่สมาชิกพรรคทุกคนต่างรับรู้ว่าเป็นแคนดิเดตหัวหน้าพรรคคนต่อไป

การก้าวลัดขั้นตอนเข้าพรรค และไม่ได้เป็น ส.ส.พรรค สร้างความไม่พอใจให้แก่ น.ต.ประสงค์ จนนำไปสู่การเป็นแกนนำตั้ง "กลุ่ม ๒๓" ขึ้นมาต่อต้าน

กล่าวได้ว่าความขัดแย้งครั้งนั้นคือ ชนวนร้าวลึกระหว่าง "ประสงค์-ทักษิณ" ครั้งแรกส่งผลให้ทั้งประสงค์และประพันธ์ต้องระหกระเหินออกจากพรรคพลังธรรม มุ่งสู่พรรคนำไทย ที่มี ดร.อำนวย วีรวรรณ เป็นหัวหน้าพรรค

"ประพันธ์" ตัดสินใจลงสมัคร ส.ส. กทม. เขต ๗ บางกะปิ - บึงกุ่ม สังกัดพรรคนำไทย เป็นครั้งแรกในปี ๒๕๓๘ แต่สอบตกด้วยเหตุผลที่เจ้าตัวบอกว่ายังไม่เป็นที่รู้จักของชาว กทม.

>> นำ "ม็อบสีลม" โค่น "รัฐบาลชวลิต"

ต่อมาพรรคนำไทยมีอันต้องยุบพรรค "ประสงค์" เปิดตัวอีกครั้งในฐานะสื่อมวลชน ในตำแหน่งผู้อำนวยการหนังสือพิมพ์แนวหน้า และในคอลัมน์ "น.ต.ประสงค์ สุ่นศิริพูด" มีจุดยืนค้านรัฐบาลชัดเจน ตั้งแต่ยุคบรรหารที่มี "ทักษิณ" ร่วมรัฐบาลในฐานะหัวหน้าพรรคพลังธรรม เรื่อยมาจนถึงบัดนี้

ล่วงเข้าสู่ปี ๒๕๔๐ ประเทศไทยเผชิญกับวิกฤติเศรษฐกิจ ประชาชนส่วนใหญ่ไม่มั่นใจการบริหารงานของรัฐบาล ชวลิต ยงใจยุทธ

ครั้งนั้น "ประสงค์" เปิดคอลัมน์ชักธงรบที่แนวหน้ารายวันโดยให้เลขานุการคู่ใจ "ประพันธ์" เป็นผู้ต่อต้านการบริหารบ้านเมือง ทำนองว่านายกฯ ชวลิต บริหารงานผิดพลาด การลอยตัวค่าเงินบาท ทำให้เกิดวิกฤติเศรษฐกิจอย่างรุนแรง ประเทศชาติเป็นหนี้มหาศาล ต้องไปกู้เงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (ไอเอ็มเอฟ)

"มันเริ่มต้นจากคนมองเห็นว่า พล.อ.ชวลิต คงจะปกครองบ้านเมืองไม่ได้แล้ว ท่านผิดพลาดหลายเรื่อง โดยเฉพาะความล้มเหลวในการต่อสู้ค่าเงิน ทำให้เงินคงคลังหมด จนต้องประกาศลอยตัวเงินบาท ทำให้ล้มละลายกันทั้งประเทศ"

"ประพันธ์" ระบุถึงปมปัญหาที่ทำให้ลุกลามกลายเป็น "ม็อบสีลม" เขาเล่าถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นว่า มีการรวมตัวกันที่โรงแรมดุสิตธานี ก่อนเกิดม็อบ ๑-๒ สัปดาห์ เป็นการพูดคุยกันในกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจจนกระทั่งนำไปสู่การรวมตัวกันที่ถนนสีลม โดยมีนักศึกษารามคำแหง รับหน้าที่เปิดไฮปาร์ค

ม็อบครั้งนี้ "ประพันธ์" สามารถนำบรรดานักธุรกิจ สมาคมสตรี องค์กรภาคธุรกิจต่างๆ ชนชั้นกลาง และชนชั้นสูงต่อสู้จน พล.อ.ชวลิต ทนแรงกดดันไม่ไหว ประกาศลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ทั้งที่เพิ่งเข้ามารับตำแหน่งเมื่อปลายปี ๒๕๓๙ ก่อนวิกฤติเศรษฐกิจเพียง ๖ เดือนเศษ

หลังการลาออกของ "พล.อ.ชวลิต" พรรคประชาธิปัตย์ได้สร้างตำนานงูเห่าจัดตั้งรัฐบาลผสมขึ้นมาบริหารประเทศแทน ชื่อของ "ประพันธ์" ในบทบาทนักต่อสู้นอกสภา ดูเหมือนจะเลือนลางลงไป

จนกระทั่งมีการเลือกตั้งเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ พรรคประชา-

ธิปัตย์พ่ายศึกเลือกตั้งอย่างหมดรูป ส่งผลให้พรรคไทยรักไทยเป็นแกนนำจัดตั้งรัฐบาล และพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ได้รับโปรดเกล้าฯ ให้เป็นนายกรัฐมนตรี

>> ฉายา "ทนายปีศาจ" คู่ "ปีศาจคาบไปป์"

หากใครยังจำได้ดีในช่วงหลังเหตุการณ์ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๔ ในจังหวะที่คนทั้งโลกกำลังสลดกับเหตุการณ์ก่อวินาศภัยขับเครื่องบินชนตึกเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ในประเทศสหรัฐอเมริกา

ช่วงนั้นรัฐบาลทักษิณบริหารประเทศได้ประมาณ ๘ เดือน ซึ่งถือว่าเป็นขวบปีแรกของการทำงานที่ประชาชนส่วนใหญ่กำลังจับจ้องดูฝีมือการบริหารงานของรัฐบาลอย่างใจจดใจจ่ออยู่นั้น

คอลัมน์ "น.ต.ประสงค์ สุ่นศิริพูด" ดูเหมือนจะเป็นสื่อจำนวนน้อยที่มุ่งวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลอย่างเอาเป็นเอาตาย และนำไปสู่ความไม่พอใจของผู้นำประเทศถึงขั้นยื่นฟ้องในข้อหาหมิ่นประมาท

ปัญหาขัดแย้งครั้งนั้น ลุกลามกลายเป็นข่าวอื้อฉาวทางหน้าหนังสือพิมพ์และเป็นที่มาของฉายา "ปีศาจคาบไปป์" อันเป็นผลให้ "ประพันธ์" พลอยกลายเป็น "ทนายปีศาจ" โทษฐานรับหน้าที่เป็นทนายความสู้คดีหมิ่นประมาท

กล่าวกันว่าความไม่พอใจข้อเขียน "น.ต.ประสงค์ สุ่นศิริพูด" นั้นมากเสียจนถึงขั้นมีการขอร้องให้เจ้าของหนังสือพิมพ์แนวหน้าให้ปลดคอลัมน์นี้ออกจากหน้าหนังสือพิมพ์ แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ

ต้องยอมรับความจริงอย่างหนึ่งว่าหลังเกิดเรื่องฟ้องร้องหมิ่น

ประมาท "รัฐบาลทักษิณ" ได้มีความพยายามควบคุมการนำเสนอข่าว จนทำให้กระแสไม่เห็นด้วย หรือกระแสต้านอ่อนกำลังลง เนื่องจากขาดเวทีในการเผยแพร่สู่ประชาชน

ส่งผลให้บทบาทของ "ปีศาจคาบไปป์" และ "ทนายปีศาจ" ลดลงจมไปกับกระแสนโยบายเอื้ออาทร นโยบายพักการชำระหนี้ นโยบาย ๓๐ บาทรักษาทุกโรค นโยบายแปลงสินทรัพย์เป็นทุน ฯลฯ ที่รัฐบาลระดมออกมาเป็นชุด

ขวบปีที่ ๒-๓ ของรัฐบาลไทยรักไทยนับเป็นช่วงขาขึ้น ที่แม้จะมีกระแสความไม่พอใจตั้งเค้าขึ้นมาในกลุ่มนักวิชาการและกลุ่มทุนเก่า แต่ก็ไม่สามารถชี้นำสังคมได้ดังเช่นอดีต

จวบจนกระทั่ง นางปวีณา หงสกุล ผู้สมัครผู้ว่าฯ กทม. ที่พรรคไทยรักไทยแอบหนุน พ่ายแพ้การเลือกตั้งการปรากฏตัวของ "เอกยุทธ อัญชันบุตร" ที่ออกมากล่าวหาว่ามีนักการเมืองที่อยู่ในอำนาจอยู่เบื้องหลังการปั่นหุ้นสคิบ-ซี ๑ เป็นเหตุให้ "ทักษิณ" ลดตัวลงมาแลกหมัดจนหมดสภาพ

คำกล่าวหาว่า "ปีศาจคาบไปป์" กับ "ทนายปีศาจ" เป็นผู้ชักใยอยู่เบื้องหลังนั้น ส่งผลให้ฉายาที่กำลังถูกลืม หวนคืนมาโลดแล่นอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์อีกคำรบหนึ่ง

และ "ประพันธ์" ได้ออกมาตอบโต้ข้อกล่าวหาที่ถูกนายกรัฐมนตรีระบุว่าเป็นทนายปีศาจอย่างเผ็ดร้อนไม่แพ้กันว่า...**"ปีศาจตัวนี้จะตามดูดเลือดต่อไป"**

>> ควงคู่ "เอกยุทธ" ทุกเวทีโค่น "ทักษิณ"

สิ่งหนึ่งที่ "พ.ต.ท.ทักษิณ" พึงยอมรับคำ ฯพณฯ เป็นผู้ชุบชีวิตให้ขบวนการต่อต้านลุกฮืออย่างรวดเร็ว และที่สำคัญคำตอบโต้อย่างเผ็ดร้อนรุนแรงนั้นทำให้สังคมหันมาสนใจบทบาทของ "ประสงค์" กับ "ประพันธ์" ในระดับเข้มข้นยิ่งกว่าเดิม

นับว่าการคืนสังเวียนรบกับรัฐบาลนอกสภาครั้งนี้ "ประสงค์" มิได้ออกมาชนอย่างเต็มตัว ส่วนจะช่วยชงข้อมูล หรือหาข่าวเชิงลึกป้อนให้กับกลุ่ม "คนรู้ทัน" มากน้อยแค่ไหน มีแต่เพื่อนร่วมขบวนการเท่านั้นที่ทราบ

ตรงกันข้ามกับทนายคู่ใจ "ประพันธ์" ซึ่งโดดเข้ามารับหน้าที่เป็นทนาย ให้ "เอกยุทธ" อย่างเต็มตัว

นับตั้งแต่ "เอกยุทธ" ออกมาแถลงแฉขบวนการปั่นหุ้นสคิบ – ซี ๑ นักการเมืองพรรครัฐบาลชื่อย่อ "ป." กับ "ส." ทำให้โดน "พ.ต.ท.ทักษิณ" ระบุโทษมากมาย

ขณะที่หน่วยงานรัฐและองค์กรอิสระที่เกี่ยวข้องกับคดีเศรษฐกิจ อาทิ ปปง. และ ก.ล.ต.ล้วนพากันออกมาขานรับ เตรียมหาช่องทางเอาผิดกล่าวโทษเจ้าพ่อแชร์ชาร์เตอร์ "ประพันธ์" ก็ปรากฏตัวเป็นผู้ร่วมขบวนคนรู้ทัน หลังจากนั้นก็กลายมาเป็นทนายคู่ใจ "เอกยุทธ"

แทบทุกแห่งที่ "เจ้าพ่อแชร์ชาร์เตอร์" ปรากฏตัวไม่ว่าจะเป็นที่โรงแรมโฟร์ซีซั่น ตลาดหลักทรัพย์ โรงแรมรัตนโกสินทร์ วันที่สามารถย้อนรอยจับตัวเจ้าหน้าที่ข่าวกรองที่ติดตามความเคลื่อนไหวตลอดเวลา หรือการชุมนุมประท้วงของกลุ่มคนรู้ทันที่สนามหลวง ในวันที่ ๒๕-๒๖ กันยายนที่ผ่านมานั้นล้วนมี "ประพันธ์" อยู่เคียงคู่ตลอดเวลา

บทบาทที่โดดเด่นของเขาในครั้งนี้ก็คือ...คอยตอบคำถามผู้สื่อข่าวในฐานะทนายความคู่ใจของ "เอกยุทธ อัญชันบุตร" โดยจะเห็นภาพการต่อสู้เพื่อปกป้องลูกความของ "ประพันธ์" อย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ ๑๐ กันยายนเป็นต้นมา

>> โดดเด่นในบททนายประจำตัว "เอกยุทธ"

ดังจะเห็นได้จากการออกมาตอบโต้ พล.ต.ต.พีรพันธุ์ เปรมภูติ เลขาธิการ ปปง.อย่างเก๋าเกม เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน โดยยืนยันว่าทีมกฎหมายเตรียมพร้อมทุกอย่างแล้ว มั่นใจว่ากฎหมาย ปปง.ไม่สามารถดำเนินการได้ เนื่องจาก นายเอกยุทธ ผ่านกระบวนการล้มละลายและถือเป็นผู้บริสุทธิ์

ถัดมาอีก ๒ วัน ในวันที่ ๑๒ กันยายน "ประพันธ์" ได้ออกมายืนยันว่านายเอกยุทธจะเดินทางไปให้ข้อมูลกับคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ในวันที่ ๓ อย่างแน่นอน พร้อมระบุว่ามีหลักฐานการกระทำความผิดของคนในรัฐบาลอย่างชัดเจน ส่วนที่ ปปง.ตรวจอายัดทรัพย์สิน ขอให้ดำเนินการไป หากไม่พบการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงตามมูลฐานความผิดของกฎหมาย ปปง.ถูกฟ้องกลับแน่นอน

ครั้นถึงวันที่ ๑๓ กันยายน "ประพันธ์" นอกจากจะปรากฏตัวเคียงคู่เอกยุทธแล้วยังกล่าวว่ากรณีสคิป – ซี ๑ เป็นการเรียนร้องใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญ และขอให้มีการตรวจสอบ แต่กลับกลายเป็นว่ารัฐบาลใช้อำนาจข่มขู่คุกคามนายเอกยุทธ ทุกวิถีทาง เป็นการคุกคามสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย ตรงนี้ศาลอาญาระหว่างประเทศ สามารถยกเรื่องนี้มาไต่สวนได้

ทั้งนี้บทบาทพิทักษ์ลูกความของ "ประพันธ์" โดดเด่นสูงสุดเมื่อมีการเตรียมยื่นฟ้องร้อง พ.ต.ท.ทักษิณ ในข้อหาหมิ่นประมาท และเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

พอมีกระแสข่าวว่าทีมกฎหมายของ "พ.ต.ท.ทักษิณ" เตรียมยื่นฟ้องนายเอกยุทธ "ประพันธ์" ก็ได้พลิกเกมออกมาแถลงเลื่อนฟ้อง พร้อมระบุว่าหากทีมกฎหมายของนายกฯ ฟ้องร้องจริง ก็พร้อมจะฟ้องกลับนายกรัฐมนตรีเช่นกัน

>> คืนสู่เวทีชุมนุมนอกสภาอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อกลุ่มคนเกลียดทักษิณ ได้จัดชุมนุมบริเวณสนามหลวง ในนามเวทีประชาชนเพื่อสถาบันชาติ ศาสน์ กษัตริย์ โจมตีผลงานรัฐบาล ในวันที่ ๒๕-๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗

แน่นอนว่าในงานย่อมมี "เอกยุทธ อัญชันบุตร" ไปร่วมในฐานะตัวชูโรงของการชุมนุม และที่ขาดไม่ได้ก็คือทนายคู่ใจ "ประพันธ์ คูณมี" ที่ขึ้นกล่าวในเวทีโจมตีรัฐบาลว่าการที่นายกรัฐมนตรีได้รับรางวัลแห่งการให้อภัยเป็นสิ่งที่น่าละอายที่สุด เนื่องจากพฤติกรรมที่ผ่านมาไม่เหมาะสมกับรางวัลที่ได้รับ ตัวนายกฯ ไม่รู้จักการให้อภัยและรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น แม้แต่ผู้หลักผู้ใหญ่ของประเทศ อย่าง ศ.นพ.ประเวศ วะสี หรือ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ซึ่งเคยมีบุญคุณ

"ขอเรียกร้องให้ นายกรัฐมนตรี และ ปปง.ตรวจสอบกรณีที่บิดาของภรรยานายกรัฐมนตรี พัวพันคดีการไม่เสียภาษี ซึ่งถือเป็นหนึ่งในความผิดมูลฐานของ ปปง.รวมถึงคดีซุกหุ้น ควรตรวจสอบในคดีบีบีซีและตรวจสอบการถือครองที่ดินใน อ.วังน้ำเขียวด้วย"

ที่สำคัญการจัดเวทีสาธารณะครั้งนี้ "ประพันธ์" ออกโรงในฐานะที่ปรึกษากฎหมายชมรมคนรู้ทัน ที่มีจุดมุ่งหมายชี้แจงข้อมูลการทำงานของรัฐบาลจนกว่าประชาชนจะเข้าใจข้อเท็จจริง และก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวต่อต้านรัฐบาลในที่สุด

"เวทีนี้จะดำเนินไปจนกว่าจะประสบความสำเร็จ โดยมี นายเอกยุทธ อัญชันบุตร ประธานเครือโอเรียลเต็ลมาร์ท กรุ๊ป และนายอัมรินทร์ คอมันตร์ นักธุรกิจเป็นแกนนำบนเวทีทุกวัน"

การเข้าไปมีส่วนร่วมในการระดมพลังมวลชนของเขาครั้งนี้ไม่ง่ายอย่างที่คิด เพราะรัฐบาลได้พยายามดับกระแสโจมตี ด้วยการชิงจัดงานรวมพลคนด่ารัฐบาลขึ้นที่ท้องสนามหลวง ช่วงกลางเดือนตุลาคม ซึ่งแม้ว่าทุกฝ่ายไม่เห็นด้วย แต่ก็เกิดผลทางอ้อมคือ เวทีประชาชนเพื่อสถาบันชาติ ศาสน์ กษัตริย์ โจมตีผลงานรัฐบาลพลอยอ่อนแรงลงด้วย

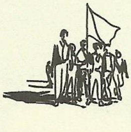
อย่างไรก็ตาม แม้ครั้งนั้นกระแส "โค่นทักษิณ" จะเงียบหายไปกับสายลม แถมรัฐบาลพรรคไทยรักไทยยังได้รับเลือกตั้งกลับเข้ามาอย่างถล่มทลายในช่วงต้นปี ๒๕๔๘ แต่เพียงไม่กี่เดือนต่อมาเมื่อเกิดการถอดรายการ "เมืองไทยรายสัปดาห์" จนเกิด "ปรากฏการณ์สนธิ" จนกระทั่งกลายเป็น "พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย" สร้างความสั่นสะเทือนทางการเมืองให้กับอดีตนายกฯ เราก็ได้เห็น "ประพันธ์ คูณมี" กลับมาโดดเด่นบนเวทีการเมืองภาคประชาชนอีกครั้งตลอดระยะเวลาการขับไล่อดีตนายกฯ ทักษิณ

และเมื่อเกิดการ "รัฐประหาร" ในกลางปี ๒๕๔๙ เราก็ได้เห็น "ประพันธ์" สลับฉากก้าวเข้า "สนามการเมืองในสภา" ไปเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ หรือ สนช. ในยุค "รัฐบาลสุรยุทธ์" และต่อมา เขาได้

ลงสมัครรับเลือกตั้งในนาม ส.ส. ของพรรคประชาธิปัตย์(เขตเดียวกับสำราญ รอดเพชร) ทว่าเส้นทางการเมืองในรัฐสภาของเขาก็สิ้นสุดลงด้วยการไม่ได้รับเลือกตั้ง

ทว่าเมื่อรัฐบาลจากรัฐประหารจากไป พร้อมๆ กับการกลับมาใหม่ของ "ขุมข่ายอำนาจเก่า" ที่เข้ามาจัดตั้ง "รัฐบาลนอมินี" ในนาม "พรรคพลังประชาชน" และอดีตนายกฯ อีกคนที่ชื่อ "สมัคร สุนทรเวช" "ประพันธ์" จึง "คืนสังเวียนการเมือง" ใน "สงครามครั้งสุดท้าย" ด้วยการขึ้น "เลคเช่อร์" ให้บรรดา "นักศึกษามหาวิทยาลัยราชดำเนินในการ "คอมเมนต์" และ "ชี้ช่อง" แง่มุมและประเด็นทางกฎหมายอันเฉียบคมที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์การต่อสู้

ในนาม "ผู้ปราศรัยหลัก" ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

สโรชา พรอุดมศักดิ์

ย้อนกลับไปเมื่อ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ท่ามกลางสายตาทุกคู่ของผู้ชมทางบ้านที่พิศมัยรายการข่าว

รายการ "เมืองไทยรายสัปดาห์" ที่กำลังฉายอยู่ทางช่อง ๙ อ.ส.ม.ท. ปรากฏภาพหญิงสาวหน้าตาคมคาย ลักษณะแคล่วคล่อง ทั้งตั้งใจฟังและซักถามอย่างตรงไปตรงมากับ "สนธิ ลิ้มทองกุล"

เธอจะเป็นใครไปไม่ได้ ถ้าไม่ใช่ "แอ้ม-สโรชา พรอุดมศักดิ์"

๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ รายการเมืองไทยรายสัปดาห์ก็ถูกถอดออกจากผังสถานี ด้วยเหตุผลเรื่องความหมิ่นเหม่ของการดำเนินรายการที่พาดพิงถึงอดีตนายกฯ ทักษิณ ในประเด็นล่อแหลม ซึ่งก็เป็นเหตุให้

รายการต้องย้ายไปจัดตามสถานที่ต่างๆ อย่าง ม.ธรรมศาสตร์ หรือสวนลุมฯ ในชื่อรายการ "เมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร" ในการนี้พิธีกร-ผู้ดำเนินรายการอย่างเธอก็ต้องสัญจรตามรายการไปด้วย

พร้อมๆ กับที่ผู้คนในวงกว้างก็เริ่มรู้จักเธอมากขึ้นนับตั้งแต่นั้นมา

สโรชาใช้ชีวิตที่อเมริกาตั้งแต่อายุ ๓ ขวบ เธอจบปริญญาตรีสาขา Broadcasting จากมหาวิทยาลัยแอริโซนาสเตท ชีวิตสื่อมวลชนเริ่มต้นที่ News Line ทางช่อง ๑๑ จากนั้นไปฝึกทำข่าวและเป็นผู้ประกาศข่าวในเครือเนชั่น กับสุทธิชัย หยุ่น ที่ช่อง Nation Channel หรือ UBC 8 แล้วจึงไปหาประสบการณ์ ผู้ประกาศข่าวภาคภาษาอังกฤษที่ประเทศสิงคโปร์ทางช่อง Channel News Asia

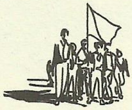
หลังจากหมดสัญญากับสิงคโปร์ สโรชา ได้เบนเข็มชีวิตมาตามคำชักชวนของ "สนธิ ลิ้มทองกุล" ให้เข้าร่วมงานกับบริษัท ไทยเดย์ ดอทคอม อย่างเต็มตัว และเริ่มงานชิ้นสำคัญคือ Thailand Outlook Channel ซึ่งเป็นสถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมภาคภาษาอังกฤษแห่งแรกของเมืองไทย เรียกได้ว่าชีวิตของเธอผ่านประสบการณ์ด้านสื่อมวลชนมาอย่างเข้มข้น ทั้งสื่อนอกอย่างสิงคโปร์ ช่อง ๑๑ เครือเนชั่น จวบจนกระทั่งเครือผู้จัดการ

องค์กรซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่ชีวิตของเธอได้ผลิกผันเข้ามาสู่วงโคจรของ "จิตวิญญาณคนทำสื่อที่อุทิศตัวเองเพื่อมวลชน"

ภายนอกแล้ว สโรชาดูอ่อนโยน ทว่าภายในนับว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มี "ความเข้มแข็ง" ผู้หนึ่ง ซึ่งสิ่งนี้ได้รับการบ่มเพาะโดยผ่านสภาวะกดดันจากหลายสถานการณ์สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้ร่วมงานกับผู้ใหญ่ที่เธอเคารพ อย่าง "สนธิ ลิ้มทองกุล"

ในวันนี้เราจึงได้เห็นผู้หญิงที่อ่อนนอกแต่แกร่งในอย่างสโรชา พรอุดมศักดิ์ ยังคงเป็นพิธีกรร่วมจัดรายการข่าวคู่กับสนธิ คอยทำหน้าที่เป็นล่ามแปลให้กับบรรดาชาวต่างชาติที่ขึ้นเวทีพันธมิตรฯ ด้วยทัศนะต่อต้านความไม่ชอบธรรมของรัฐบาล เรียกได้ว่างานที่เธออุทิศนั้น เป็นหัวใจหลักในการ “สื่อสาร” ความเข้าใจและความสำคัญของอุดมการณ์ให้กับบรรดาพี่น้องพันธมิตรฯ ให้เหนียวแน่นและกว้างขวาง ตลอดจนเป็นกำลังใจสำคัญที่ร่วมถ่ายทอดระหว่างพี่น้องพันธมิตรฯ ไปยังบรรดากลุ่มแกนนำได้เป็นอย่างดี

ตราบเท่าที่ความชอบธรรม และประชาธิปไตย จะหวนกลับคืนมาสู่มือของประชาชนไทยอีกครั้ง

อัญชลี ไพรีรักษ์

เส้นทางชีวิตของผู้หญิงกับการเมืองที่น่าสนใจอีกคน ด้วยความที่บันไดชีวิตของ ปอง อัญชลี ไพรีรักษ์ หรือ “เจ๊ปองขาลุย” ที่ใครๆ ต่างพากันให้สมญานามแก่เธอ เต็มไปด้วยความคดเคี้ยวและดำเนินไปอย่างเป็นพลวัต

ชีวิตเธอผ่านมาแล้วทั้งสนามสื่อมวลชน นักข่าว ผู้ประกาศข่าว และสนามเลือกตั้งของ ส.ส.พรรคเพื่อแผ่นดิน ผ่านการเป็นสื่อมวลชนทั้งของ เดลินิวส์ กรุงเทพธุรกิจ ช่อง ๗ สี สยามรัฐสัปดาหวิจารณ์ และไทยโพสต์ เรียกได้ว่าเป็น “หญิงแกร่ง” ผู้คร่ำหวอดคนหนึ่งในวงการสื่อมวลชนทีเดียว

ดังนั้น หากใครจะสงสัยในเรื่องของการฝึกปรือที่บ่มเพาะมาเป็นโฆษกผู้ช่ำชองในการจัดรายการและรูปแบบการนำเสนอ ที่เรียกเรตติ้งจน

พุ่งกระฉูดกลางเวทีพันธมิตรฯ ได้นั้น เป็นเพราะประสบการณ์อันยาวนานและไม่หยุดนิ่งของเธอนี่เอง

หากแต่ชีวิตไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบเสมอไป มรสุมชีวิตครั้งใหญ่เกิดขึ้นจากความ "กล้าเกินพิกัด" ของเธอในการไปวิพากษ์วิจารณ์อดีตผู้นำรัฐบาลทางคลื่น 97.5 FM จับชีพจรข่าว จากการเชิญผู้รู้ลึกวงนอกวงในอย่างเอกยุทธ อัญชัญบุตร มาสัมภาษณ์ออกรายการจนถูกปิดตัวลงด้วยการแทรกแซงสื่อภายใต้เหตุผลของความไม่เหมาะสมในการนำเสนอข่าวครั้งนั้น

ด้วยความเป็นคนไม่เคยยอมแพ้ เธอกลับมาต่อสู้อีกครั้ง ด้วยการจัดรายการข่าวทางวิทยุชุมชนคลื่นประชาธิปไตย 92.25 FM โดยมีผู้สนับสนุนสำคัญอย่าง "ประชัย เลี่ยวไพรัตน์" นักธุรกิจการเมืองคนสำคัญที่เป็นแนวร่วมในการต่อต้านระบอบทักษิณอย่างถึงพริกถึงขิง การกลับมาในครั้งนั้น อัญชลี ได้จัดรายการข่าวบนเวทีพันธมิตรฯ ควบคู่กันไปด้วย

หลังจากนั้นไม่นาน ได้เกิดเหตุการณ์รัฐประหาร โดย คปค.ในวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ ส่งผลให้รายการในเวทีพันธมิตรฯ ต้องยุติบทบาทลง ช่วงต่อจากนั้น ชะตาชีวิตก็ลิขิตให้เธอได้เข้าร่วมลงสมัครเลือกตั้งแทน "ผู้ใหญ่" ที่เธอเคารพท่านหนึ่งซึ่งป่วยหนักในนามของ "พรรคเพื่อแผ่นดิน" แต่เนื่องจากไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรนัก เธอจึงคิดลาวงการไปเรียนต่อด้านการสื่อสารที่ประเทศออสเตรเลีย

อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ข้อคิดจากผู้ใหญ่ที่เสนอให้อยู่ช่วยงานต่อด้วยเหตุผลว่า 'แม้จะยืนกันคนละข้าง เนื่องเพราะพรรคเพื่อแผ่นดินเป็นพรรคร่วมรัฐบาล แต่เราสามารถเป็นผู้ตรวจสอบได้ ในสังคมประชาธิปไตย ที่เราทุกคนต้องเคารพนับถือซึ่งกันและกัน' เธอจึงเปลี่ยนใจมาเป็นการเรียนแบบ "ออนไลน์" แทน

จวบจนกระทั่งวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ที่ผ่านมา อัญชลี หวนคืนวงการ ต่อสู้กับความไม่ชอบธรรมอีกครั้ง หากแต่ค่ำคืนนั้นสถานการณ์ค่อนข้างวิกฤติ มีการตะลุมบอนกันขึ้นที่หลังรถ ซึ่งเป็นครั้งที่หนักหน่วงที่สุด เธอแสดงความเห็นว่า ราวกับบ้านนี้เมืองนี้เป็นบ้านป่าเมืองเถื่อน คราวนั้นเธอคิดว่าเกือบจะเอาชีวิตมาทิ้งไว้เสียแล้ว โดยเธอตัดสินใจว่าจะเป็นผู้นำเสนอความเป็นจริงให้แก่ประชาชนได้รับรู้ ด้วยการขึ้นเวทีรถเคลื่อนที่ เล่าเหตุการณ์พร้อมกับการใช้เสียงปลุกผู้ชุมนุม ตั้งแต่เวลาหกโมงเช้าด้วยข่าวสาร ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของสถานีข่าวมัฆวานฯ

อัญชลี ยังเป็นผู้จุดประกายสีสันเล็กๆ น้อยๆ ให้แก่ชุมชนพันธมิตรฯ นั่นคือเทรนด์ของ "มือตบพลาสติก" หลากสีสันต่างๆ ซึ่งกลายเป็นสัญลักษณ์ของผู้ชุมนุม ที่ใช้ในการส่งเสียงให้กำลังใจแก่บรรดานักรบประชาชนไปแล้ว และยังถือเป็นของฝากแก่บรรดานักท่องเที่ยว ที่มาบันทึกประสบการณ์การต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยของบรรดาพันธมิตรฯ ในครั้งนี้ด้วย

วันนี้ ในฐานะของนักรบเพื่อประชาชน อัญชลีค้นพบว่า **มิติใหม่ในการทำให้การชุมนุมอันยาวนานที่สุด เกิดความเสียหายน้อยที่สุด จำเป็นจะต้องมีผู้หญิงมากที่สุด** จึงเป็นเหตุให้อัญชลี มีความคิดริเริ่มที่จะเรียกร้องให้กลุ่มผู้หญิงออกมาต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้ชาย และเน้นสื่อสารกับผู้หญิงในรูปแบบของผู้หญิงคุยกัน เพียงแต่เป็นการคุยกันเรื่องการเมืองแบบฮาร์ดคอร์

อัญชลี ไพรีรักษ์ หรือ "เจ๊ปอง" จึงนับเป็นผลิตผลของพันธมิตรฯ ที่ได้เพาะพันธุ์นักต่อสู้ทางการเมืองหญิงฝีปากกล้าระดับคุณภาพอีกคนหนึ่ง

ASTV

กมลพร วรกุล

"เก๋ - กมลพร วรกุล" สาวน้อยอีกคนหนึ่งในขบวนแถวแห่ง "นักรบพันธมิตรฯ" ผู้ซึ่งกำลังเป็นที่สนใจไม่แพ้ใครอื่น นอกเหนือไปจากรูปร่างหน้าตาที่น่าประทับใจใครหลายคนแล้ว ยังนับว่าเธอมี "ปูมหลัง" ที่น่าสนใจยิ่ง

ย้อนกลับไปสมัยเป็น "นักศึกษาฝึกงาน" อยู่บริษัท "มีเดีย ออฟ มีเดีย" แม้เนื้องานโดยหลักๆ ที่เธอได้รับมอบหมายจะไม่ต่างอะไรไปจากการฝึกงานของนักศึกษาทั่วไป อาทิ การทำประชาสัมพันธ์ ประสานงานกับสื่อมวลชน ฯลฯ หากแต่จุดเริ่มต้นเล็กๆ น้อยๆ นี้เองที่ทำให้สาวน้อยนักศึกษาจากรั้วมหาวิทยาลัยนานาชาติมหิดล จะบังเกิดแรงบันดาลใจที่จะมาเป็น "นักสื่อสารมวลชน"

ทั้งๆ ที่ตั้งใจจะไปอยู่ "เบื้องหลัง" ด้วยการเป็นคนเขียนสคริปต์ข่าวทีวี แต่เนื่องจากบุคลิกภาพอันโดนเด่นได้เปิดโอกาสให้เธอก้าวออกมา "อยู่เบื้องหน้า" กลายเป็น "ผู้ประกาศข่าว" รุ่นแรกของ "บริษัทไทยเดย์ ด็อทคอม" จากนั้น เธอได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของ ASTV ด้วยการเริ่มต้นเป็น "ผู้ประกาศข่าว" ทั้ง ASTV และช่อง NEWS 1 โดยหน้าที่หลักในขณะนั้นคือรายงานข่าวจากรถถ่ายทอดสดที่ประจำในทำเนียบฯ และรัฐสภา

กระทั่งรายการ "เมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร" ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อปี ๒๕๔๘ เธอได้ "ชิมลาง" เป็นพิธีกรภาคสนามเป็นครั้งแรกคู่กับ "โฆษกรุ่นใหญ่" อย่างสำราญ รอดเพชร และคอยเป็น "ทัพเสริม" ในยามที่พิธีกรหลักๆ อย่าง แอน-จินดารัตน์ เจริญชัยชนะ และ แอ้ม-สโรชา พรอุดมศักดิ์ ไม่อยู่ และเธอก็ทำได้ดีเสียด้วย

ชีวิตเธอต้องผกผันอีกครั้งเมื่อเกิดเหตุการณ์รัฐประหาร ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ โดยเธอต้องกลับไปรับหน้าที่เดิมคือรายงานข่าวให้กับ ASTV จนกระทั่งกลุ่มพันธมิตรฯ ประกาศรวมตัวกันสู้ต่อ เธอจึงตัดสินใจรับงานพิธีกรบนเวทีกู้ชาติอีกครั้งหนึ่งโดยไม่หวั่นกลัวกับผลกระทบที่จะเกิดขึ้น

แม้รายการต่างๆ จะเลิกจ้างเธอไป เพราะมีภาพลักษณ์ว่าเป็นหนึ่งในขบวนพันธมิตรฯ ก็ตาม

เหตุการณ์ครั้งสำคัญที่ทำให้เธอตัดสินใจลงมาช่วยงานภาคสนามอย่างเต็มตัว คือวันที่ ๒๕ พฤษภาคมที่ผ่านมา วันนั้นเธอจัดรายการร่วมกันกับ เก๋-อุษณีย์ เอกอุษณีย์ ขณะที่รถกำลังเคลื่อนที่ไปนั้น กลุ่ม นปก.ได้ระดมขว้างปาก้อนหินใส่รถที่เธอกำลังทำงานอยู่ จากเหตุการณ์วัน

นั้น เธอได้ผันตัวเองมาทำงานบนเวทีพันธมิตรฯ อย่างเต็มตัว และพักผ่อนนอนหลับเพียง ๓-๔ ชั่วโมงต่อวัน โดยในช่วงเช้าเธอจะจัดรายการร่วมกับเจ๊ปอง-อัญชลี ไพรีรักษ์ และร่วมกับอมร อมรรัตนานนท์ (แกนนำพันธมิตรรุ่น ๒) ตั้งแต่เที่ยงคืนลากยาวไปถึงตีสี่

ใช่เพียงเตรียมการบ้านเรื่องข่าวสารต่างๆ ในรอบวัน หากแต่หลายครั้งของการทำงานหลังเวที เธอยังลงรายละเอียดในส่วนของการเป็นแม่บ้าน ทำกับข้าว จัดเตรียมอาหารให้กับบรรดาแกนนำฯ ก่อนขึ้นเวที ตลอดจนงานจิปาถะประเภทเดินเอกสาร รับบริจาค หรือจัดคิวรายการบนเวที เธอก็สู้ไม่ถอย

เธอกล่าวถึงความในใจต่อการทำภารกิจอันมีความหมายต่อชีวิตในครั้งนี้ว่า

"มันเป็นประสบการณ์ที่คุ้มค่ามาก เพราะในชีวิตเกิดมา เชื่อว่าคงไม่ได้ทำอะไรแบบนี้อีกแล้ว ทั้งได้โอกาสเรียนรู้ในการเผชิญกับแรงกดดันการรับมือกับสถานการณ์ และปรับตัวได้รวดเร็วกับการเปลี่ยนแปลงในการย้ายหรือสลายการชุมนุม รวมถึงการรับมือกับผู้คนจำนวนมาก"

สำหรับเธอ ผู้ชุมนุมเปรียบเสมือนพ่อแม่ลุงป้าน้าอา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเกิด "จิตสาธารณะ" และซาบซึ้งกับ "น้ำใจ" ของผู้ร่วมชุมนุมที่คอยหล่อเลี้ยงเธอไว้ จนอดรู้สึกไม่ได้ว่า แม้ได้รับค่าตอบแทนรายชั่วโมงมากมายแค่ไหน แต่นำมาแลกกันไม่ได้เลยสักนิด

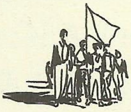
วันนี้ เธอเลือกทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "เอเอสทีวี" ในการศึกษาระดับปริญญาโททางเศรษฐศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในหัวข้อที่มันช่าง "ดัดง้าง" กับความเห็นกระแสหลักเสียจริงๆ

ทฤษฎีสื่อเลือกข้าง

แม้ดูขัดแย้งกับคำสอนของครูบาอาจารย์ที่เธอได้ยินมาโดยตลอดว่า "สื่อต้องมีความเป็นกลาง" ทุกข้างต้องเท่าเทียมกัน ในการรวบข่าวและสรุปเนื้อหาโดยไม่มีการเติมแต่งข้อคิดเห็นใดๆ ลงไป หากแต่เมื่อได้มายืนอยู่ตรงนี้ ในฐานะของสื่อมวลชนที่รู้จักผิดชอบชั่วดี เธอกลับกล่าวว่า "ไม่รู้สึกละอายเลยที่จะเลือกข้าง" เพราะเห็นชัดเจนว่า สิ่งใดถูกสิ่งใดผิด และสิ่งนี้เท่านั้นที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงให้ประเทศไทยได้

ในเมื่อข้อมูลของฝ่ายหนึ่งเป็น "ความจริง" ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งล้วน "ตรงกันข้าม"

ตัวเธอจึงขออาสาเป็นผู้พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่า การเลือกข้างของสื่อนั้นเป็นสิ่งถูกต้องและมันมีอยู่จริง

ศรัณยู วงศ์กระจ่าง

ถ้าเอ่ยถึงนักแสดงซึ่งออกมาร่วมแสดงความคิดเห็น และเป็นกระบอกเสียงส่วนหนึ่งของเวทีพันธมิตรฯ อย่างต่อเนื่อง หนึ่งในภาพที่ผุดขึ้นในใจของกลุ่มผู้ชุมนุมพันธมิตรฯ จะต้องมีพระเอกดังนาม... ตั้ว ศรัณยู วงศ์กระจ่าง

ก่อนจะก้าวย่างสู่เส้นทางบันเทิง เขาเป็นเพียงนิสิตจากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยหน้าตาอันคมคายประกอบกับพรสวรรค์ทางการแสดง ทำให้เขาได้รับบทบาทโดดเด่น ในละครเวทีของคณะมาโดยตลอด โดยเรื่องที่สร้างชื่อเสียงและเป็นที่จดจำคือละครเวที “สู่ฝันอันสูงสุด” จนในที่สุด เขาก็ดำเนินรอยตามรุ่นพี่ ศิษย์เก่าของคณะ โดยการก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงเช่นเดียวกับปัญญา นิรันดร์-

I
THAILA

กุล และจากนั้นรุ่นน้องในคณะของเขา ก็ได้เข้ามาสร้างชื่อเสียงให้อีกมากมาย อาทิ ซูโม่กิ๊ก เกียรติ กิจเจริญ, ซูโม่ตู้ จรัสพงษ์ สุรัสวดี, ตู๋ สัญญา คุณากร

จนถึงวันนี้ นักแสดงจากรั้วสถาปัตย์ฯ ผู้นี้ ก็ได้แบกรับหลายบทบาททั้งการเป็นนักแสดง พิธีกร ผู้กำกับละคร ผู้กำกับภาพยนตร์ และคุณพ่อลูกแฝด

แต่บทบาทที่กำลังเป็นกระแส และถูกกล่าวถึงอย่างกว้างขวางในขณะนี้ กลับเป็นบทบาทของ "ศิลปินกู้ชาติ"

กลุ่มผู้ชุมนุมพันธมิตรฯ ต่างคุ้นหน้าค่าตาเขาเป็นอย่างดี ในฐานะของศิลปินกู้ชาติ ผู้สร้างขวัญกำลังใจ สร้างความครื้นเครงและผ่อนคลายให้กับผู้ชุมนุมทุกค่ำคืน เรียกว่าหากวันไหนไม่เห็นหน้า แฟนๆ ก็ต้องเรียกร้อง และถามหากันเลยทีเดียว...

เสียงฮือฮาจากการกระโดดเข้าร่วมกองเชียร์พันธมิตรฯ นั้น มาพร้อมกับความสงสัยที่ถูกวิพากษ์กันจนกว้างขวาง **เพราะมิใช่เขาจะเป็นเพียงแค่นักแสดงชื่อดังเท่านั้น แต่ยังเคยมีบทบาทอยู่ในพรรคไทยรักไทยอีกด้วย**

ผู้ที่ทราบประวัติและบทบาททางการเมืองของศรัณยู ต่างรู้ดีว่าเขาคือหนึ่งในร้อยคน ที่ร่วมก่อตั้งพรรค "ไทยรักไทย" ขึ้นมา แต่แล้วเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ นักแสดงชื่อดัง กลับเข้าร่วมชุมนุมขับไล่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี

แรกเข้าทำงานการเมืองในพรรคไทยรักไทยนั้น ศรัณยูค่อนข้างประทับใจในตัว พ.ต.ท.ทักษิณเป็นอย่างมาก เนื่องจากเห็นว่า พ.ต.ท. ทักษิณมีความเป็นคนกันเอง เป็นคนฉลาด และเป็นนักธุรกิจที่เก่ง ทำให้

เขาตัดสินใจว่าพรรคการเมืองนี้น่าจะเป็นที่พึ่งของประชาชนได้จึงทุ่มเทช่วยเหลือในทุกสิ่งที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์แก่พรรคสุดความสามารถของเขา

ประกอบกับในขณะนั้น ประเทศไทยมีปัญหาหลายด้าน จากความเชื่อมั่นของศรัณยูว่า การวางใจให้นักธุรกิจที่เก่งกาจบริหาร จะสามารถนำประสบการณ์ในภาคธุรกิจมาทำให้ประเทศได้ประโยชน์ แต่เมื่อเวลาผ่านไป เขากลับมารู้ตอนหลังว่าการบริหารประเทศของ พ.ต.ท.ทักษิณ ไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิด เพราะสุดท้ายของนโยบายทุกอย่าง ผลประโยชน์กลับไม่อยู่ที่ประชาชนแต่ตกอยู่กับกลุ่มบุคคลเสียมากกว่า

ศรัณยู มองการเมืองในมือรัฐบาลทักษิณว่า ทุกอย่างมีการวางแผนกันมาอย่างดีว่า สิ่งที่ทำลงไปเป็นอะไรก็ตามที่กลุ่มตัวเองได้ประโยชน์ในอนาคต ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง และเป็นการเอาเปรียบประชาชน เพื่อความได้เปรียบของพวกตนเอง

"ผมยอมรับไม่ได้ และไม่ยอมให้ผู้บริหารของประเทศทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ประชาชนส่วนใหญ่ก็รับไม่ได้" ศรัณยูให้ความเห็น

ยิ่งเมื่อเขาได้มาฟังปราศรัย แล้วมีความเห็นว่านายกรัฐมนตรีมีปัญหาเรื่องผลประโยชน์ทับซ้อน องค์กรอิสระถูกครอบงำจนไม่อาจตรวจสอบรัฐบาลได้ ข้อกล่าวหาต่าง ๆ ถูกละเลย ไม่มีการสะสางให้กระจ่าง ดังนั้นเมื่อมีเวทีให้ประชาชนมาร่วมแสดงความคิดเห็น เขาจึงให้ความสนใจเข้าร่วมฟังอภิปราย จากนั้นมีคนมาเตือนว่า เขาคือหนึ่งในพรรคไทยรักไทย เขาจึงตัดสินใจ ลาออกจากการเป็นสมาชิก

เขาจึงได้กลายมาเป็นอีกหนึ่งเสียง ที่ไม่เห็นด้วยกับการบริหารประเทศชาติของรัฐบาลอย่างเต็มตัว การร่วมชุมนุมของเขานั้น จึงไม่ได้

เป็นไปเพื่อชื่อเสียง หรือการพิทักษ์ผลประโยชน์ส่วนตัว และไม่ได้มาเพราะการเสียประโยชน์แก่ฝ่ายใด

เมื่อร่วมชุมนุมนานวันเข้า เขาก็ได้เห็นความเหนื่อยล้า ความหวั่นวิตกว่าผู้ร่วมชุมนุมจะเกิดความท้อแท้ ในขณะที่รัฐบาลกลับไม่ทำอะไรเลย ประกอบกับเริ่มมีนักข่าวมาขอสัมภาษณ์ และพิธีกรบนเวทีก็พูดถึงเขาอยู่ตลอด เพื่อนๆ ที่ร่วมชุมนุมก็ช่วยเชียร์ให้ขึ้นเวที แรกๆ รู้สึกลังเลเพราะมาร่วมชุมนุมในฐานะคนฟังอภิปราย มาฟังเหมือนประชาชนทั่วไป แต่สะดุดใจกับถ้อยคำของพิธีกรที่ว่า

"อย่างน้อยคุณก็มา ให้กำลังใจกันหน่อย"

เขาจึงตัดสินใจขึ้นเวทีตามคำเรียกร้อง เนื่องจากเห็นว่าอาชีพที่เขาเป็นอยู่นั้นจะสามารถเป็นกำลังใจให้กับเพื่อนผู้ร่วมชุมนุมได้ และนั่นคือเหตุให้ตัดสินใจขึ้นเวทีเป็นครั้งแรก

การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ บริเวณหน้าห้างสรรพสินค้าสยามพารากอน ในปี ๒๕๔๙ เป็นจุดเริ่มต้นในการก้าวขึ้นเวที ด้วยบทเพลงจากละครเวที "สู่ฝันอันยิ่งใหญ่" ซึ่งเป็นเพลงแรกที่เขาใช้ประเดิมขึ้นบนเวทีเป็นครั้งแรก

จากนั้นเขาก็ขึ้นเวทีเรื่อยมา จนเมื่อเกิดรัฐประหาร การชุมนุมของพันธมิตรฯ ยุติลง เขาก็กลับไปทำงานด้านบันเทิง ถ่ายหนัง ทำละครเหมือนกับผู้เข้าชุมนุมคนอื่นๆ จนเมื่อการชุมนุมของพันธมิตรฯ ขับไล่ "รัฐบาลนอมินี" เขากระโดดเข้าร่วมกับเวทีพันธมิตรฯ ทันทีที่มีการรวมตัวจัดงาน "ยามเฝ้าแผ่นดินภาคพิเศษ" ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

และปัจจุบัน เขายังคงแสดงจุดยืนที่เข้มแข็ง โดยเข้าร่วมในการขับไล่ นายสมัคร สุนทรเวช และคณะรัฐมนตรีทั้งชุดลาออกจากตำแหน่ง

โดยไม่หวั่นเกรงว่าจะส่งผลกระทบต่ออาชีพการแสดง โดยมีการแต่งเพลงเพื่อขึ้นร้องบนเวทีเพื่อให้กำลังใจผองเพื่อนผู้ชุมนุม

เขาเชื่อว่า อย่างน้อยบทเพลงเหล่านี้ก็น่าจะเป็นกำลังใจให้ผู้ชุมนุมได้ เพราะหากผู้ชุมนุมน้อย พลังในการต่อสู้ที่จะส่งเสียงไปยังคนที่ทำผิดก็ยิ่งน้อย และยิ่งการต่อสู้ยาวนาน ก็ยิ่งเกิดความเหนื่อยล้า การให้กำลังใจก็ยิ่งเป็นเรื่องจำเป็น บทเพลงส่วนใหญ่ของเขา นอกจากจะทำให้ผู้ชุมนุมมีกำลังใจและรู้สึกผ่อนคลายแล้ว ยังต้องเป็นเครื่องมือเชื่อมโยงสู่ความรู้สึกของผู้ชุมนุมให้มากที่สุดอีกด้วย

"ตอนแรกเป็นกีตาร์ตัวเดียว เล่นผิดเล่นถูก ร้องเพลงกันไป พูดคุยกันไป พอนานเข้าจะเป็นแบบเดิมตลอดก็ไม่ได้ ก็เริ่มเอาเพลงที่เป็นไปตามยุคสมัย ไปหาเพลง ที่เข้ากับสถานการณ์ เพื่อเกาะเกี่ยวอารมณ์ไว้"

เพื่อให้เข้าถึงผู้ชุมนุมมากยิ่งขึ้น และไม่ให้รู้สึกเบื่อ เขาลงมือแต่งเพลงด้วยตัวเอง โดยเชื่อมโยงจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน และนำมาเล่นสดๆ บนเวที โดยมีเวลาซ้อมเพียงแค่ ๑-๒ ชั่วโมงก่อนขึ้นเวทีเท่านั้น

ความมุ่งมั่นของเขา ไม่เพียงจะขะมักเขม้นอยู่กับการแต่งเพลง เขายังลงทุนปิดบริษัทชั่วคราว โดยระหว่างรอเปิดกล้องภาพยนตร์เรื่องใหม่พาลูกน้องมาร่วมชุมนุมทุกค่ำคืน และจะเริ่มถ่ายทำอีกครั้งก็ต่อเมื่อการชุมนุมสิ้นสุดลงเท่านั้น

เมื่อถามว่าเขากลัวหรือไม่ ศรัณยูตอบทันทีว่า

"เราเป็นคนไทย การที่เรามารู้ว่าบ้านเมืองนี้มันเกิดอะไรขึ้นมันผิดตรงไหน ถ้าไปกลัวแล้วจะอยู่ประเทศนี้ทำไม ผมไม่ใช่แกนนำ แต่มาในฐานะประชาชนคนหนึ่ง มาเพื่อเป็นกำลังใจ" เป็นคำตอบที่บอกได้ว่า

สำหรับเขาแล้ว ปัญหาบ้านเมืองนั้นอยู่เหนือความกลัว

"ผมไม่ได้อยู่ในประเทศนี้ด้วยการไปผูกเงื่อนไขไว้กับใครทั้งนั้น สิ่งเดียวที่เป็นตัวชี้วัดการทำงานของผม คือ ผลงานจะได้รับการตอบรับจากประชาชนหรือไม่ ถ้าจู่ๆ จะมีใครมาบอกว่า...อย่าไปดูผลงานมัน อย่าไปให้ทุนมัน ผมก็ไม่สน เพราะถ้าเราอยู่ใต้อาณัติใครแล้วอิดออด เก็บความรู้สึกไว้ ต่อไปจะสอนลูกสอนหลานยังไง อนาคตชาติบ้านเมืองจะเป็นอย่างไร แต่ไม่ได้หมายความว่า ทุกคนต้องคิดเหมือนกัน นี่เป็นความรู้สึกของปัจเจกบุคคล"

กระนั้น ในส่วนของการร่วมแรงร่วมใจ ประกาศตนว่าเป็นศิลปินกู้ชาติ ยังมีดารานักแสดงอีกมากมาย อาทิ พงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง ซึ่งขึ้นเวทีร่วมอภิปรายพร้อมกับศรัณยู ตั้งแต่วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๙ ในเหตุการณ์ ร่วมขับไล่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และนอกจากนี้ เขายังได้ร่วมร้องเพลงเพื่อเป็นขวัญกำลังใจกับพี่น้องพันธมิตร บนเวทีเดียวกับศิลปินอีกมากมาย อาทิ คาราวาน ศิริลักษณ์ ผ่องโชค, ไก่แมลง สาบ, เศก ศักดิ์สิทธิ์, ซูซู เป็นต้น

ศิลปินอื่นๆ นอกจากนี้ ยังมีศิลปินอีกจำนวนไม่น้อย ที่ได้ให้กำลังใจอยู่ด้านล่างเวที อย่าง ธีรเดช วงศ์พัวพัน บุษกร วงศ์พัวพัน ปวันรัตน์ นาคสุริยะ ดารณีนุช โพธิปิติ ฯลฯ

ส่วนวงดนตรีที่ร่วมขึ้นเวทีพันธมิตร ซึ่งเรามักเห็นกันจนเจนตานั้น ถ้าย้อนไปเมื่อการชุมนุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยครั้งแรกๆ "เศก ศักดิ์สิทธิ์" เป็นอีกหนึ่งศิลปินที่มีบทบาทสูงบนเวทีฯ เคียงคู่กับน้าซู วงซูซู โดยเฉพาะบทเพลง "ยิ่งโกง ยิ่งรวย"

และเศกก็กลับขึ้นเวทีพันธมิตรอีกครั้งที่เวทีชมัยมรุเชฐ พร้อม

เพลงใหม่ที่แต่งมาสำหรับกรณีของนพดลและคณะ เพลง "เขาพระวิหาร" พร้อมเพลงใหม่ "พันธมิตรดาวกระจาย" ที่สอดรับกับยุทธศาสตร์ดาวกระจาย ที่จะไปบุกสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

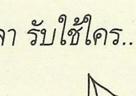
แต่วงดนตรีเพื่อชีวิตอันดับต้นๆ ของประเทศไทยอย่าง "คาราบาว" กลับหายเงียบไป ไม่ปรากฏว่า แอ๊ด หรือ ศิลปินอื่นๆ ในวงคาราบาว จะร่วมชุมนุม หรือ ขึ้นเวทีปราศรัยอย่างครั้งก่อนๆ สร้างความแคลงใจให้กับสาวกเพลงเพื่อชีวิตในบางกลุ่ม

กระนั้น ตั้งแต่คราวขับไล่อดีตนายกฯ ทักษิณ แอ๊ดก็ได้แต่งเพลงออกมามากมาย ไม่แพ้วงเพื่อชีวิตอื่นๆ โดยใช้ชื่อชุดว่า "ตะวันตกดิน" เพลงที่โด่งดัง อาทิ "เว้นวรรค" ซึ่งเป็นบทเพลงกล่าวเตือนถึง พ.ต.ท.ทักษิณอย่างนุ่มนวล ส่วนความในใจอีกประการ ในเรื่องเหตุผลของการไม่ได้เข้าร่วมชุมนุมกับกลุ่มพันธมิตรนั้น เขาได้บอกเล่าผ่านผ่านเนื้อหาของเพลง "น้ำตาเพื่อนเดือน ต.ค." ไว้อย่างเห็นภาพชัดเจน

"เมื่อเห็นเพื่อนคนเดือนตุลา พิพากษาผู้มีพระคุณ มันแสนเจ็บปวด กลืนก็ไม่เข้าคายก็ไม่ออก อยู่บนเรือร่วมชะตากรรม ย่อมต้องเดินตามตูดกัปปิตัน ถึงแม้อับอายผู้คนทั่วหล้าและฟ้าดิน

ย้อนยังวันคืนวันก่อนเก่า ชีวิตอุทิศได้เพื่ออุดมการณ์อันยิ่งใหญ่ แล้วดูตัวเองในวันนี้ กลัวทั้งกระทั่งความจริง อยากท้วงติงก็ยังไม่กล้า ฝังอุดมการณ์ไว้ในป่า ไม่เหลือริ้วรอยนักรบกล้า กลายเป็นทาสนายธนาธิปไตย

รับใช้ใคร คนเดือนตุลา รับใช้ใคร..."

บทส่งท้าย

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย กบฏ หรือ นักรบประชาชน

(๑) "กบฏ" กับ "คณะผู้เปลี่ยนแปลงการปกครอง" จะว่าไปแล้วก็เป็นคำที่ไม่ได้บ่งชี้อะไรในตัวมันเอง

กล่าวคือ ใครที่ลุกขึ้นโค่นล้มอำนาจรัฐ (อย่างน้อยสังคมไทย) ยังไม่มีสถานะเป็นอะไรทั้งนั้น จนกว่าจะได้ผลที่แพ้ชนะแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด

หาญกล้าลุกฮือขึ้นโค่นล้มผู้มีอำนาจ ถ้าทำสำเร็จก็เป็น "ผู้ก่อการรัฐประหาร" ส่วนจะตั้งชื่อสวยหรูอย่างไร เช่น "คณะปฏิวัติฯ" "คณะปฏิรูปฯ" ฯลฯ ก็ว่ากันไป แต่ตรงกันข้าม ถ้าทำไม่สำเร็จก็ต้องเป็น "กบฏ" ตามระเบียบ

แต่ที่เราพอรู้ ตั้งแต่หลังเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นต้นมามีความพยายามเปลี่ยนแปลงโค่นล้มอำนาจรัฐไทย ๒๔ ครั้ง เป็นความพยายามที่สำเร็จ ๑๒ ครั้ง ไม่สำเร็จ ๑๒ ครั้ง

แต่ที่น่าสนใจกว่านั้นก็คือ ทุกครั้งของการก่อรัฐประหาร และ ทุกครั้งของการก่อกบฏ

ไม่เคยมีครั้งใดที่ประวัติศาสตร์การเมืองไทยจะได้รับการบันทึกไว้ว่าเป็นการก่อการของประชาชนอย่างสมบูรณ์ แม้กระทั่ง ๒ เหตุการณ์หลักในประวัติศาสตร์การเมืองไทยที่มีผู้คนเข้าร่วม (และล้มตาย) อย่าง "๑๔ ตุลาฯ"

และ "พฤษภา ๓๕" ก็ปิดฉากลงด้วยบทสรุปที่คลุมเครือซึ่งไม่มีใครที่กล้าเรียกว่านั่นคือ "ชัยชนะของประชาชน" อย่างเต็มปาก

ก็จะมีครั้งนี้ที่เป็นอยู่นี้ จากข้อเสนอและทางเลือกของฝ่ายพันธมิตรฯ ไม่ว่าออกหน้าไหนก็จะพลิกโฉมการเมืองไทยอยู่ไม่น้อย

ถ้าพันธมิตรฯ ชนะ (ไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่กับระบบ ๗๐/๓๐) มันก็จะเกิด "รัฐประหารโดยประชาชน" ขึ้นมาอย่างเป็นทางการ

ถ้ารัฐบาลชนะ (ไม่ว่าจะด้วยกลวิธีใด) มันก็จะเป็น "กบฏโดยประชาชน" อย่างเป็นทางการ (หลังปี ๒๔๗๕ เป็นต้นมา)

(๒) หนึ่งในแกนนำกล่าวว่าร้อยกว่าวันของการเคลื่อนไหวในคำรบสองของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม.) ได้ทุบทำลายสถิติ "ประชาธิปไตยบนท้องถนน" ของสมัชชาคนจนลงไปแล้ว แต่จะว่าไปขณะที่ฝ่ายรัฐตกเป็นฝ่ายตั้งรับมาตั้งแต่ "กรณีหมิ่นฯของจักรภพ" "กรณีเขาพระวิหารฯ ของนพดล" "คำตัดสินคดีโอนหุ้นของคุณหญิงอ้อ" การเคลื่อนไหวแบบไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ยซึ่งถูกเรียกขานว่าเป็นการ "ยกระดับ" การต่อสู้ได้สร้างอีกหลายๆ สถิติที่ประวัติศาสตร์การเมืองไทยจะต้องจารึกไว้ขึ้นมาด้วย อาทิ

เป็นครั้งแรกที่มีเจตนาทำ "รัฐประหาร" โดยประชาชนหรือกลุ่มประชาชนจากกรณีบุกยึด NBT

เป็นครั้งแรกที่ประชาชนหรือกลุ่มประชาชนบุกเข้ายึดทำเนียบรัฐบาล แถมยังใช้ทำเนียบรัฐบาลเป็นที่สถานที่ชุมนุมต่อต้านรัฐได้อย่างยืดเยื้อ

เป็นครั้งแรกที่มีการขยายแนว (ร่วม) ของการต่อต้านออกไปอย่างเป็นระบบระเบียบ (กรณีการรถไฟ,การท่าเรือหยุดงานประท้วง)

สิ่งเหล่านี้ถูกมองว่าเป็นการ "ก้าวล่วง" การชุมนุมโดยสงบและสันติซึ่งเป็นหลักการที่พันธมิตรฯ ยึดถือและระแวดระวังมาโดยตลอดให้กลายไป

เป็น "การสร้างเงื่อนไข" ที่นำไปสู่การเผชิญหน้าและการใช้ความรุนแรงในที่สุด นั่นไม่นับว่ามันจะทำให้การเคลื่อนไหวของพันธมิตรฯ เสียแนวร่วมมวลชนส่วนหนึ่งไปด้วย

มองไปที่ฝ่ายตรงข้าม "ข้อหากบฏ" และ "คำสั่งศาล" จึงเป็นสิ่งที่สุดแสนจะชอบธรรมในความรู้สึกนึกคิดของท่านผู้นำที่พร้อมที่จะเกรี้ยวกราดใส่ใครก็ได้ในที่สาธารณะ แต่สถานการณ์อย่างนี้ใครมันจะไปนึกว่าสังคมไทยที่กำลังลอยแพและโดดเดี่ยวพันธมิตรฯ จึงพร้อมใจกัน "เซนส์ซิทีพ" กับภาพที่ตำรวจเอาปืนจ่อหัวผู้ร่วมชุมนุม แถมด้วยภาพที่ฝูงชนแตกฮือจาก "แก๊สน้ำตา" ที่ต่อไปประวัติศาสตร์อาจต้องไปทึกลงไปอีกแล้วว่าเป็นฝีมือของ "ไอ้ปื๊ด" เป็นคนโยนเข้าไป (อีกแล้วครับท่าน)

เกิดมาก็เพิ่งเห็นนี่แหละที่ "กระแส" สังคมพลิกข้างแบบไม่ทันข้ามวัน ชนิดที่ถ้าเป็นมวยชิงเหรียญในโอลิมปิคกรรมการข้างเวทีอาจต้องกดคะแนนกันมือหงิก

แต่การที่พันธมิตรฯ ยังปักหลักชุมนุมในทำเนียบอยู่ได้ ก็ไม่ได้สลาย "เงื่อนไข" ของการเผชิญหน้า โดยเฉพาะเมื่อ "เงื่อนไข" ที่ว่านี้ได้รับการตอบรับจาก "ลิ่วล้อ" ที่ต่อมสติไม่ทำงานของฟากฝั่งรัฐ

กลางดึกที่ย่างเข้าสู่วันที่ ๒ ก.ย. ทัพหน้าของทั้งสองฝ่ายจึงได้ปะทะกันกลางสมรภูมิมัฆวาน และนำมาสู่การสูญเสียไปหนึ่งชีวิต นี่ก็เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์การเมืองไทยเหมือนกันที่ฝ่ายที่ถือไม้ถือมีดเดินลุยเข้ามาด้วยเจตนาที่จะ "ล้อมปราบ" ตกเป็นฝ่ายที่เพลี่ยงพล้ำและสูญเสียเสียเอง

แต่การปะทะระลอกแรกที่ปะทุขึ้นพร้อมทั้งหนึ่งชีวิตที่ดับสูญ ก็แปรสภาพเป็น "เงื่อนไข" ที่ฝ่ายรัฐบาลจะประกาศ "ภาวะฉุกเฉิน" ขึ้นกลางกรุงด้วยเจตนาที่ใครก็มองออกว่าต้องการยุติและสลายการชุมนุมให้ได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด

การชิงไหวชิงพริบชนิดที่ถูกเรียกว่าเป็นการ "ประเมินสถานการณ์แบบนาทีต่อนาที" ของทั้งสองฝ่ายนำไปสู่การส่งไม้ผลัดให้ "ฝ่ายทหาร" นัยว่าต้องการให้เป็น "ไม้สุดท้าย" ของสถานการณ์ยืดเยื้อที่เกิดขึ้น แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอาการ "รับไม้หล่น" ที่ระบาดมาจากกีฬาโอลิมปิคที่ปักกิ่งที่พึ่งพ้นผ่าน หรือเป็นเพราะทหาร (และสังคมไทย) ดันมาระลึกได้ถึงบทเรียนในประวัติศาสตร์อย่างพร้อมเพรียงกันโดยมิได้นัดหมาย ฝ่ายทหารจึงพร้อมใจกัน "รักษาแนว" ของตนไว้อย่างมั่นคงไม่ยอมกลายเป็น "ม้า" ที่ฝ่ายการเมืองจะขยับได้ตามใจชอบ แต่ก็ไม่เสี่ยงออกมาเล่นบท "ขุน" ล้มกระดานเริ่มเกมกันใหม่ (ซึ่งนี่คงเป็นข้อดีเพียงข้อเดียวที่นึกได้ของการทำรัฐประหาร ๑๙ ก.ย. ๔๙ เพราะทำให้แม่ทัพนายกองในรุ่นต่อมามีบทเรียนที่สำคัญยิ่งว่า "รัฐประหาร" ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาอะไรเลย (อย่างที่มักเอามาอ้าง) และ "การเมือง" ควรต้องแก้ด้วย "การเมือง")

ถึงจุดนี้ หากนับที่ ๗ วันที่รัฐบาลต้องสูญเสียทำเนียบให้กับพันธมิตรฯ ต้องกลายเป็น "รัฐบาลจรจัด" พลัดถิ่นอยู่ในประเทศของตัวเอง จะว่าไปมันก็ดูเหมือนเรื่อง "ปาฏิหาริย์" ในพงศาวดารที่แม้จะถูกบันทึกเอาไว้ แต่ก็ไม่มีใครเชื่อว่ามันเป็นจริง

ในทางกลับกันนับตั้งแต่การล่มสลายของ พคท. ตั้งแต่ปี ๒๓ เป็นต้นมา แม้ไม่อาจพูดได้ว่าการลุกฮือของพันธมิตรฯ จะ "สั่นคลอน" สถานภาพของรัฐไทยได้มากที่สุด แต่ก็พอพูดได้ว่าเป็นครั้งแรกที่ "ไพร่" "ราษฎร" "ประชาชน" "มวลชน" "พลเมือง" สามารถทำให้รัฐไทย "เสียหน้า" มากที่สุดนับตั้งแต่มีการเมืองการปกครองขึ้นมาบนแว่นแคว้นแผนที่ที่เป็นสยามประเทศอยู่ในขณะนี้

ปัญหาก็คือเรื่องแบบนี้เป็นสิ่งที่ควรหรือไม่? บนพื้นฐานสนับสนุนในเรื่องใด?

(๓) สิ่งที่พันธมิตรฯ ต้องการและเป็นเป้าหมายของการต่อสู้ในเบื้องต้นคือ ขับไล่ "รัฐบาลทักษิณ"

"ขับไล่" อาจจะเป็นเป้าหมายแรกเริ่มที่สามารถยกระดับเป็นการ "กำจัด" หรือ "ล้มล้าง" ระบบทักษิณในบั้นปลาย

นี่ทำให้เป้าหมายการก่อการของพันธมิตรฯ ต่างออกไปจากเป้าหมายของ พคท. และเป้าหมายของสมัชชาคนจนอย่างมีนัยสำคัญ

พันธมิตรฯ ไม่ได้ต้องการให้เกิด การเปลี่ยนแปลงสังคมการเมืองอย่างที่สมัยหนึ่ง พคท. ต้องการ และเป้าหมายของพันธมิตรฯ ก็ไม่ใช่แค่การต่อต้านความไม่เป็นธรรมอันเนื่องมาจากนโยบายหรือโครงการต่างๆ ของภาครัฐ ในเบื้องต้นดูเหมือนพันธมิตรฯต้องการที่จะ "ชำระ" สิ่งที่พวกเขาเรียกว่า "ทุนสามานย์" "เชื้อชั่ว" หรือ "อธรรม" ที่อยู่ในการเมืองไทยโดยมีตัวบุคคลอย่าง "พ.ต.ท.ทักษิณ" (หรือ รัฐบาลพรรคไทยรักไทย) เป็นตัวแทนและรูปธรรมที่ชัดเจนของเป้าหมายที่จะต่อต้าน ล้มล้าง

แต่การลุกขึ้นครั้งที่ ๒ ของพันธมิตรฯ ต้องการ "กำจัด" ระบอบทักษิณ (ที่อาจดำรงอยู่ในรูปแบบอื่นๆ เช่น รัฐบาลสมัคร ให้สิ้นซาก) สิ่งนี้เริ่มชัดเจนขึ้นเมื่อ "พ.ต.ท.ทักษิณ" (และครอบครัว) ต้องเผชิญ "วิบากกรรม" กลายเป็น "ผู้ต้องหา" ที่ถูกออกหมายจับ ต้องหลบหนีอาญาแผ่นดินไปอยู่ต่างประเทศ

คำถามก็คือ อะไรคือความแตกต่างระหว่างการกำจัด "รัฐบาล" ทักษิณ กับ การกำจัด "ระบอบ" ทักษิณ

คำตอบก็อยู่ที่ว่าตอนนี้ตัวรัฐบาลทักษิณดูเหมือนจะเหี้ยนเต้ไปแล้ว (ไม่ว่าจะด้วยฝีมือของใครก็สุดแล้วแต่) แต่ขณะเดียวกัน ระบอบ ทักษิณยังคงสำแดงฤทธิ์เดชของมันอยู่ โดยประมาณว่าเป็น วิญญาณร้าย ที่เที่ยวสิงสู่อยู่ที่โน่นบ้างที่นี่บ้าง นั่นทำให้เกิดคำถามต่อไปอีกก็คือ ระบอบทักษิณ มัน

สิงสู่อยู่ที่ใดมีอาณาเขตกว้างขวางแค่ไหน

ประเด็นก็คือ ถ้ามองว่า ระบอบทักษิณ คือผลพวงล่าสุดของความผิดเพี้ยนในการเปลี่ยนเป็นประชาธิปไตยภายใต้สังคมวัฒนธรรมไทย ระบอบทักษิณสามารถพัฒนาความเป็น "รัฐอุปถัมภ์" ที่แข็งแกร่งขึ้นมาได้อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนโดยอาศัยกลไกจากแทบทุกองคาพยพในระบบประชาธิปไตยไทยเข้าเกื้อหนุน ก็น่ากลัวว่าลำพังแค่การเข้ายึดแล้วปลูกข้าวในทำเนียบมันคงจะยังไม่พอ

เพราะแม้จะ "สลับขั้ว" เปลี่ยนไปใช้บริการนายกฯ หน้าตาหล่อ หรือจะหันไปพึ่งทางออกแปลกๆแบบ "รัฐบาลแห่งชาติ" แต่อะไรที่ว่ามานี้ก็ล้วนแล้วแต่อยู่ใน "เบ้า" เดียวกับที่หลอมระบอบทักษิณออกมาทั้งนั้น (แถมดูจะแย่กว่าเล็กน้อยเพราะเป็นผลิตภัณฑ์จากเบ้าเดียวกันแต่กลับมี "ประสิทธิภาพ" ด้อยกว่า)

นั่นเพราะ "การกำจัดระบอบทักษิณ" ในที่สุดของความหมายก็คือการ "ล้างไพ่" การเมืองไทยครั้งใหญ่ทั้งระบบ

พันธมิตรฯ เองก็ตระหนักถึงข้อนี้ดังปรากฏเสียงตะโกน "ไม่เอาบรรหาร" "ไม่เอาหมอเลี้ยบ" กระหึ่มออกมาจากทำเนียบ

ปัญหาก็คือคำว่า "ทั้งระบบ" ที่ว่านี้มันกินความแค่ไหน ถ้าจะว่าให้กว้างที่สุดมันก็กินความมาถึงพันธมิตรฯ ด้วย เพราะพันธมิตรฯ ก็ไม่ได้เป็นเอกเทศออกจากสังคมไทย นั่นรวมถึงการถูกมองว่าพันธมิตรฯ เองมีสายสัมพันธ์ที่แนบแน่นอยู่กับบางองคาพยพของสังคมไทยที่หล่อหลอมระบอบทักษิณขึ้นมา

อย่าลืมว่าปัญหาที่ปักหลังพันธมิตรฯ อยู่ตั้งแต่ออกมาเคลื่อนไหวครั้งแรกคือข้อครหาที่ว่าออกมาเคลื่อนไหวเพื่อเขี่ยลูกให้ทหารปฏิวัติ ๑๙ ก.ย.

แม้พันธมิตรฯ (บางส่วน) จะออกมาปฏิเสธและค่อนข้างเป็นที่ชัดเจน

ว่าเหตุผลของการทำรัฐประหารหลงยุคครั้งล่าสุดที่เกิดขึ้นน่าจะเป็นไปเพื่อความอยู่รอดของบางกลุ่มบางคนมากกว่าความอยู่รอดของชาติ แต่ท่าทีที่พันธมิตรฯ มีต่อรัฐบาลขิงแก่ เมื่อเทียบกับท่าทีที่มีต่อรัฐบาลสมัคร มันทำให้เข้าใจไม่ได้สำหรับอีกหลายๆ คนว่าทำไมระดับมันสมองของพันธมิตรฯ ที่สามารถวางยุทธศาสตร์จัดกระบวนทัพเข้าต่อกรกับรัฐบาลอย่างที่เข้าใจนัยประวัติศาสตร์การเมืองไทยอยู่ไม่น้อยจึงให้ค่า "รัฐบาลทุนสามานย์" กับ "รัฐประหาร" ต่างกันอย่างลิบลับสำหรับกระบวนการทำให้เป็นประชาธิปไตยในสังคม

เฉกเช่นกรณี "มาตรา ๗" หรือ "นายกฯ พระราชทาน" อันเป็นกระบวนท่าที่ทำให้พันธมิตรเพลี่ยงพล้ำมาแล้วก่อนหน้านี้

นี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่นอกจากฝ่ายรัฐบาลที่ไม่เอาพันธมิตรฯ อยู่แล้ว จะมีฝ่ายที่ไม่เอาทั้งพันธมิตรฯ (และไม่เอารัฐบาล) ด้วยเหตุผลที่มากไปกว่าการไม่ชอบหน้าแกนนำอย่าง "สนธิ" หรือ "จำลอง" เป็นการส่วนตัว

(๔) มีนักวิชาการบางท่านไม่อาจเห็นด้วยกับพันธมิตรฯ เพราะเห็นว่าไม่อาจไว้ใจ "ประชาธิปไตยของชนชั้นกลาง" ได้

จริงอยู่การออกมาแสดงออกทางการเมืองบนถนนกลางกรุงย่อมมีมูลเหตุที่มาที่แตกต่างไปจากการรวมตัวลุกขึ้นต่อต้านเขื่อนหรือโรงไฟฟ้ารวมถึงสารพัดความไม่เป็นธรรมที่รัฐจากส่วนกลางยัดเยียดให้กับชาวบ้านในชนบท

และจริงที่ว่าเราไม่อาจแน่ใจได้ว่ากระบวนการมีส่วนร่วมของคนเมือง (ที่เป็นฝ่ายเสพสุขจากทรัพยากรที่รัฐไทยไปแย่งชิงมาจากชาวบ้านในชนบท) นั้นมันจะวางอยู่บนหลักการอะไรอื่นที่มากไปกว่า "อัตวิสัยส่วนบุคคล" นั่นหมายความว่าเมื่อสมประโยชน์ของตน (ไม่ว่าจะในด้าน "อารมณ์" หรือ "ผล

ประโยชน์" แล้ว) การต่อสู้เรียกร้องเพื่อเป้าหมายอื่นๆ ก็กลายเป็นสิ่งล้นเกินที่มิปรารถนาจะรับรู้และเข้าร่วมก็ได้

แต่หากเราดู เพื่อน พี่ น้อง ลุง ป้า น้า อา ที่มาอดตาหลับขับตานอน หลบฝน หลบลูกเห็บ หลบฟ้าผ่า ทนปวดขี้ ปวดเยี่ยว เหม็นส้วมเต็ม เป็นเดือนๆ ไม่ว่าคนเหล่านี้จะมีเหตุผลอะไรอยู่ในใจก็ตามแต่ความลำบากที่ว่านี้ก็พอที่จะวัดขนาดของหัวใจของพวกเขาได้ไม่มากก็น้อย

"ขนาดของหัวใจ" เหล่านี้นี่แหละ ไม่ว่ามันจะเติบโตอยู่แถวๆ เขื่อน ท่อก๊าซ โรงไฟฟ้า หรือสะพานมัฆวาน มันก็น่าจะเป็น "หน่ออ่อน" ของการเติบโตของประชาธิปไตยไม่น้อย

การเติบโตที่มีความหมายในด้านตรงข้ามถึงการสยบท่าทีทัศนะคติแบบเจ้านายของรัฐไทยลงไปได้ในระดับหนึ่ง

สิ่งที่ต้องไม่ลืมก็คือ ประชาธิปไตยไทยพัฒนาขึ้นมาบนเส้นทางที่บิดเบี้ยว ในโฉมหน้าของความเป็นรัฐแบบประชาธิปไตย ด้านหนึ่งของรัฐไทยก็คือร่องรอยของระบบรวมศูนย์อำนาจที่เริ่มมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่๕ "ปฏิรูป" การปกครอง อีกด้านหนึ่งก็คือเศษซากของระบบอุปถัมภ์ที่ซึมลึกและปรับตัวให้อยู่ได้ในสภาพแวดล้อมใหม่ สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนก็คือรูปแบบของรัฐที่ถูกเสนอขึ้นโดย "คณะราษฎร" หาใช่รัฐที่เห็นความสำคัญแก่สิทธิ เสรีภาพ และอิสรภาพแก่ประชาชน (ในฐานะปัจเจกบุคคล) อย่างแท้จริงไม่ หากแต่เป็นรัฐที่พยายามสถาปนาตนขึ้นเป็น "ผู้อุปถัมภ์ใหม่" ในนามของ "รัฐ" นั่นเองหรือจะเรียกได้ว่าเป็น "รัฐอุปถัมภ์" นั่นเอง

ในสภาพที่บิดเบี้ยวเยี่ยงนี้ ไม่ว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลง ความผกผันทางการเมืองเช่นไร รัฐไทยไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบไหน ในห้วงเวลาใดก็ยังแสดงพฤติกรรมเยี่ยงเดิมซ้ำๆซากๆ นั่นคือ ยังเห็นประชาชนเป็นเพียง "ไพร่" ภายใต้อาณัติปกครองเท่านั้น

ท่าทีที่เจ้านายมีต่อชาวบ้านที่รวมตัวขึ้น "ถวายฎีกา" ในสมัยรัชกาลที่ ๕ ท่าทีที่ราชการส่วนกลางมีต่อ "กบฏผีบุญ" ท่าทีที่รัฐบาลเผด็จการทหารมีต่อการเคลื่อนไหวของกรรมกร ชาวไร่ชาวนา นักศึกษา ช่วงปี ๒๔๙๐-๒๕๑๙ ท่าทีที่รัฐบาล รสช.มีต่อ "ม็อบมือถือ" ท่าทีที่รัฐบาลประชาธิปัตย์มีต่อสมัชชาคนจน ท่าทีที่รัฐบาลไทยรักไทยมีต่อการชุมนุมของพันธมิตรฯ ท่าทีที่รัฐบาล "ขิงแก่" มีต่อความทุกข์ร้อนของชาวบ้าน มาจนถึงการประกาศ พรก.ฉุกเฉินของรัฐบาลสมัคร มันก็เข้าอีหรอบเดียวกัน

เฉยเมย ไม่ใส่ใจ ถ้าหนักเข้าก็ เห็นเป็นฝ่ายตรงข้าม...กระทั่งเป็นศัตรู

และใครที่ลุกขึ้นต่อต้านรัฐในทุกยุคมักจะมีบทลงเอยแบบเดียวคือ ถูกล้อมปราบขั้นเด็ดขาดและความพ่ายแพ้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

มองในกรอบนี้ ไม่ว่าการลุกฮือเคลื่อนไหวของพันธมิตรฯ จะมีเบื้องหน้าเบื้องหลังหรือไม่? อย่างไร? ในมุมมองและสายตาของผู้เป็น "ไพร่" มันก็เป็นการกระทำที่มีความชอบธรรมอย่างที่สุด คือ การทำให้รัฐจำกัดการใช้อำนาจของตัวเอง นั่นไม่นับว่าการปลูกข้าวในสนามหญ้าของทำเนียบฯ จะแสดงถึงการท้าทายที่ก้าวข้ามแบบแผนซ้ำซาก (repeated pattern) ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับชาวบ้านออกมามากโข

ปัญหาก็คือพันธมิตรฯ จะสร้างปฏิสัมพันธ์ในแบบแผนใหม่ๆ (new pattern) ขึ้นมาได้หรือไม่เท่านั้น

(๕) ลำพังการลดทอนอำนาจกระทั่งท่าทีของรัฐไทยที่มีต่อการขับเคลื่อนทางการเมืองของชาวบ้านแม้จะจำเป็นแต่ก็ยังไม่พอที่จะทำให้พันธมิตรประกาศชัยได้อย่างเต็มปาก

มันไม่มีประโยชน์ที่พันธมิตรฯจะไล่รัฐบาลนายสมัครได้หรือจะไล่อีก

เป็นสิบ เป็นร้อยรัฐบาล แต่สังคมไทยยังมีครูหรืออาจารย์ที่ห้ามเด็กนักเรียนที่ออกมาร่วมชุมนุมหรือจับเด็กนักเรียนที่รวมกลุ่มขึ้นคัดค้านการย้ายโรงเรียนมาลงโทษ

โจทย์ของพันธมิตรฯ ที่ยากยิ่งกว่าขับไล่รัฐบาลหุ่นเชิด คือ ต้องค่อยๆยกระดับและปรับเปลี่ยนความสัมพันธ์เชิงอำนาจในทุกพื้นที่สาธารณะในสังคมไทยให้สอดรับกับทิศทางที่ประชาธิปไตยควรจะเป็น

สูตร "โควตาอ้อย ๗๐/๓๐" ที่พันธมิตรฯเสนอแม้จะเป็นเพียง "ตุ๊กตา" ก็สะท้อนว่าได้ให้ความสำคัญกับการสร้าง "ระบบ" เพื่อจัดสรรอำนาจของส่วนนำ มากกว่าการสร้าง "จิตสำนึก" หรือ "จิตวิญญาณ" ให้กระจายตัวในแนวระนาบ ซึ่งหากเป็นเช่นนี้ต่อไปก็เกรงว่าขนาดของหัวใจที่สู้อุตส่าห์ลงทุนลงแรงกันไปอาจจะลงเอยด้วยความสูญเปล่า

ความผิดพลาดของการทำให้เป็นประชาธิปไตยในครั้งที่ผ่านๆมาก็คือความต้องการสร้าง "ระบบ" มากกว่าสร้าง "วัฒนธรรม" เหตุผลง่ายๆ ที่เป็นเช่นนั้นก็คืออย่างแรกเป็นสิ่งที่จับต้องได้และเห็นได้ง่ายกว่าอย่างหลัง และผู้ที่เป็นส่วนนำของสังคมไทยไม่ว่าจะในสมัยก่อนหรือหลังเปลี่ยนแปลงการปกครองมักนิยมรูปธรรมของประชาธิปไตยมากกว่าที่จะไปสนใจกับนามธรรมของประชาธิปไตย

ทั้งๆที่เรื่องนี้ แม้ในประเทศที่มันก่อกำเนิดขึ้นมาเป็นที่เห็นพ้องว่าประชาธิปไตย (หรือระบบอะไรก็สุดแล้วแต่ที่คนจะเอามาใช้ปกครองคน) คือหลักการนามธรรมที่มนุษย์หรือสังคมเป็นผู้กำหนดขึ้น

นั่นทำให้ในสังคมไทยการถกเถียงเรื่องหลักการหรือนามธรรมจึงกลายเป็นเรื่องน่าเบื่อสำหรับส่วนนำของอำนาจมาแทบทุกยุคสมัย ด้วยเหตุนี้การ "นำเข้า" เอาประชาธิปไตยมาใช้ในสังคมจึงไม่ต่างจากการสั่งปุ๋ยเคมีเข้ามาใช้ในท้องไร่ท้องนา

ใช้กันเป็น "สูตรสำเร็จ" ปีไหนเกิดเหตุเภทภัยสูตรเดิมใช้ไม่ได้ผล ก็ "ดัดแปลง" สูตรใหม่ใช้กันเองไปเรื่อยๆ โดยไม่ต้องสนใจฉลากกำกับวิธีใช้ข้างถุงปุ๋ย

มาถึงตอนนี้ก็อย่าแปลกใจอะไรเมื่อเห็นตั้งแต่ ผู้รู้ระดับด็อกเตอร์ ท่านผู้เกี่ยวข้องทั้งหลาย นักวิเคราะห์ สื่อมวลชน ไปจนถึงคอการเมืองในสภากาแฟ จึงพร้อมใจกัน "สุมองตีบ" ไม่มีทางออกโดยมิได้นัดหมาย

แต่ที่ต้องไม่ลืมก็คือ หน้าที่ออกไม่จำเป็นต้องมีแค่ หน้าพันธมิตร หรือ หน้ารัฐบาล แต่มันอาจออกหน้าอื่น เช่น "ยุบสภา" "ยุบพรรค" "สลับขั้ว" "รัฐบาลแห่งชาติ" "รัฐประหารเงียบ" "รัฐประหาร (จริง)" อีกสารพัดวิธีที่จะพ้นออกไปจากสภาพการณ์ที่อึมครึมที่เป็นอยู่

ประเด็นก็คือสังคมไทยมักจะไม่ชอบสภาพการณ์อึดอัดแบบนี้ด้วยสารพัดเหตุผล "หุ้นตก" "เศรษฐกิจชะงัก" "เครียด" ทั้งๆ ที่ถ้าจะมองให้วิกฤติเป็นโอกาส สภาพที่เกิดขึ้นนี้มันอาจสะท้อนถึงห้วงเวลาที่ต้องการอะไรบางอย่างที่สุกงอม

ที่ผ่านมาทิศทางและหางเสือของประชาธิปไตยมีเพียงส่วนน้ำ ไม่ว่าจะเป็น ขุนนาง ขุนศึก นักการเมือง กลุ่มทุน ที่ลงมาร่วมละเลงสีให้กับการเมืองไทยโดยที่ "ประชาชน" แทบจะเป็นเพียงตัวประกอบที่ออกมาสลับฉากเป็นครั้งเป็นคราว ทั้งๆ ที่ชื่อของระบบประชาธิปไตยมันก็ฟ้องอยู่โต้งๆ ว่าเป็นการปกครองโดยประชาชน

แต่ประชาชนจะขึ้นมาเป็นตัวเอกในหน้าฉากการเมืองไทยได้มันคงไม่ได้หมายถึงแค่การเลือกตั้ง หรือ การออกมาตะโกนไล่รัฐบาลกับใคร แต่มันเรียกร้องความพร้อมใน "จิตสำนึก" ที่จะเป็นตัวเอก

แน่นอนว่าหากสถานการณ์ปกติ ย่อมเป็นวิสัยของคนไทยที่ไม่อยากเปลืองตัวออกมาเล่นบทพระเอก (นั่นหมายถึงว่าพวกเขาฉลาดพอในระดับ

หนึ่งในการระวังที่จะไม่ตกเป็น "เบี้ย" บนกระดานหมากของฝ่ายนำ) แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่ทุกคนรู้สึกว่ามีเรื่องกระทบกับตัวเอง ไม่มากหรือน้อย ธรรมชาติของมนุษย์มันก็ยากที่จะอยู่นิ่งเฉย ต่อให้ไม่อยากออกมามันก็ต้องโผล่หน้าออกมาจากซอกหลืบในที่สุด

ไหนๆ มากันถึงขั้นนี้แล้ว พันธมิตรฯ ควรทำให้การชุมนุมยืดเยื้อยาวนานออกไปให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้

แม้สมมุติว่าเกิดรัฐประหารขึ้น ก็ต้องไม่ยุติการชุมนุมให้เสียรูปมวยอย่างคราวที่แล้ว

นั่นไม่ใช่เพราะเหตุผลเรื่องรัฐบาลที่ดื้อด้าน

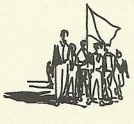
นั่นไม่ใช่เหตุผลเพราะจะไม่เอาวังวน น้ำเน่าของนักการเมืองในระบบเลือกตั้ง

แต่มันควรจะเป็นเหตุผลให้ "จิตสำนึก" และ "จิตวิญญาณ" มันถูกปลุกให้ตื่นขึ้นเป็นวงกว้าง

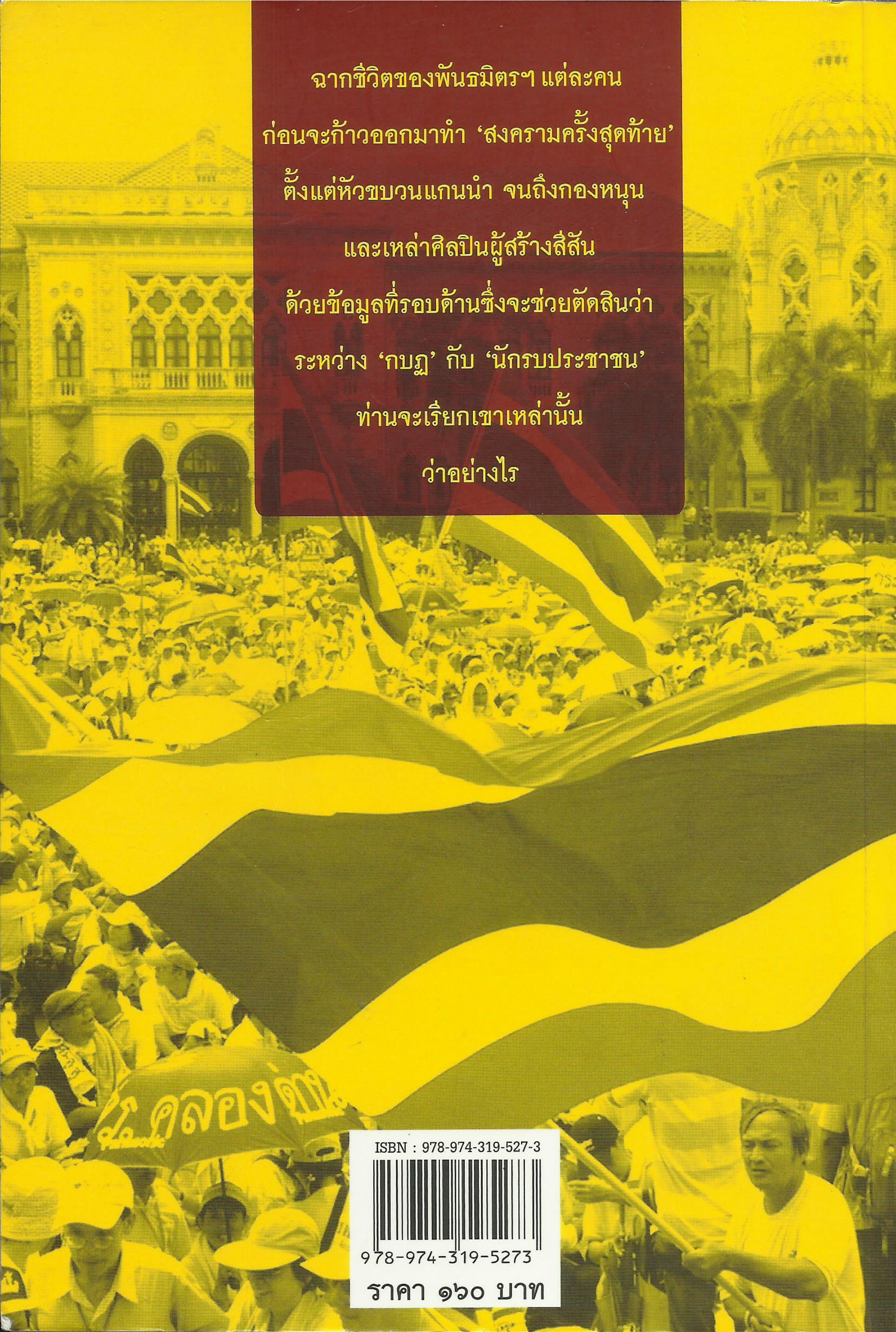
ไม่ว่าจะบนท้องถนน ในห้องเรียน หน้าเขื่อน หน้าโรงไฟฟ้า หรือกระทั่งในรัฐสภาก็ตามที

เมื่อไหร่ก็ตามที่ผู้คนทุกระดับในสังคมจำเป็นต้องออกมาแสดงมติในเรื่องใดเรื่องหนึ่งร่วมกัน อย่างน้อยถ้ามันไม่ได้ทำให้วัฒนธรรมการเมืองเก่าเปลี่ยนแปลงไป มันก็อาจบีบให้มีการปรับตัวบางอย่าง

ถึงวันนั้นพันธมิตรฯ จะพูดเรื่อง "การเมืองใหม่" มันก็ยังไม่สายเกินไปครับพี่น้อง

ฉากชีวิตของพันธมิตรฯ แต่ละคน
ก่อนจะก้าวออกมาทำ ‘สงครามครั้งสุดท้าย’
ตั้งแต่หัวขบวนแกนนำ จนถึงกองหนุน
และเหล่าศิลปินผู้สร้างสีสัน
ด้วยข้อมูลที่รอบด้านซึ่งจะช่วยตัดสินว่า
ระหว่าง ‘กบฏ’ กับ ‘นักรบประชาชน’
ท่านจะเรียกเขาเหล่านั้น
ว่าอย่างไร

ISBN : 978-974-319-527-3
978-974-319-5273

ราคา ๑๖๐ บาท